

Săn Tình Tổng Tài

Contents

Săn Tình Tổng Tài	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	12
4. Chương 4	18
5. Chương 5	24
6. Chương 6	29
7. Chương 7	34
8. Chương 8	40
9. Chương 9	44
10. Chương 10 - End	48

Săn Tình Tổng Tài

Giới thiệu

Nguồn: huynhbachchi. wordpress. com/Giới thiệu
Nàng vốn là bạn tốt lại thành kẻ xấu. Sao lại đi qu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/san-tinh-tong-tai>

1. Chương 1

Edit: Ốc sên ^^

“Mẫn Thiên, cậu có đúng là chị em, bạn tốt của tớ hay không?”, “Cái này phải nói sao? Đương nhiên rồi.”
Nếu Ân Mẫn Thiên không hiểu Giang Nhận là có vấn đề đó, nói như thế chắc chắn là có vấn đề muốn hỏi cô rồi!

Cô và Giang Nhận quen nhau từ hồi tiểu học, không chỉ cùng lớp, còn ngồi cạnh nhau, mãi cho đến trung

học, hai cô đã luôn ở bên cạnh nhau, hai người giống như hai chị em ruột.

Sau này Giang Nhận đi du học nước ngoài, nhưng các cô vẫn giữ liên lạc, tình nghĩa hơn mười năm rất quý trọng.

“Xác cứu tài ban thưởng hoàng hoạn yên nghệ hưởng thụ a giá trị nại thị quả tuần trúc khứu phê tư chiến thuyền hoài huệ tư quyền mưu tập hà cầm chân ti thụ giáo hạ đông lạnh sự ngạc nạp mẹ la... Chị em tốt của cậu gặp khó khăn, cậu sẽ làm việc nghĩa cứu giúp đúng không?” “Khó khăn?” Ân Mẫn Thiên kinh ngạc, thiếu chút nữa bị nghẹn kem, “Cậu hay nói giỡn như vậy sao? Cậu thì có khó khăn?” Giang Nhận vốn là một tiểu thư, sinh ra trong một gia đình giàu có, được cha mẹ, anh trai yêu chiều, thật sự rất khó tưởng tượng cô sẽ có khó khăn, cho dù có, người nhà của cô cũng sẽ nhanh chóng thay cô giải quyết mới phải...” “Tớ nói thật” Lòng mảy Giang Nhận nhúu chặt, vẻ mặt đau khổ.

“Rốt cuộc cậu có chuyện gì? Hình như là rất nghiêm trọng...” nhìn vẻ mặt của bạn mình, Ân Mẫn Thiên lo lắng không có tâm trạng ăn kem tiếp.

Sắc mặt Giang Nhận cứng lại, “Chuyện này ảnh hưởng đến hạnh phúc cả đời tớ, cậu nói có nghiêm trọng không?” Ân Mẫn Thiên chăm chú suy nghĩ, “Theo cậu nói thì là rất nghiêm trọng nhưng tớ còn không hiểu, theo lời cậu thì là khó khăn cái gì?”

Với lại, tuy tớ rất muốn giúp cậu, nhưng về chuyện này tớ không biết gì, e rằng không giúp được gì...” “Cậu giúp được.” Giang Nhận nắm tay cô, “Chuyện này chỉ có cậu mới giúp được tớ Mẫn Thiên, nếu cậu giúp tớ thì tớ được cứu rồi.” Ân Mẫn Thiên gãi gãi đầu, cô không hiểu chuyện gì đang diễn ra, “Rốt cuộc là chuyện gì?” “Cậu còn nhớ tớ đã từng nói với cậu, mẹ tớ trước khi tớ ra đời đã thay tớ hứa hôn tớ với người khác không?” Cha Giang Nhận và bác Phàn là bạn chí cốt, khi mẹ Giang Nhận mang thai cô, có một ngày bác Phàn dẫn theo một cậu nhóc ba tuổi đến nhà bọn họ chơi, cha cô hay nói giỡn đã nói “Nếu mình sinh ra con gái, sẽ cho làm con dâu nhà cậu, chúng ta kết thông gia.” Bác Phàn cho là thật.

Cứ như vậy, cuộc đời của cô liền dựa vào quyết định “Độc ác” của cha mẹ, Ân Mẫn Thiên bật cười một tiếng, “Thiếu chút nữa tớ quên mất, cậu chưa ra đời đã có một vị hôn phu.” Thành thật mà nói, trước đây khi Giang Nhận nói với cô thì cô còn không tin, còn cười không ngừng nhân gian thật lắm chuyện để xem, chính cô cũng không nghĩ sẽ có câu chuyện của riêng mình “Nhân gian đều đã phiền muốn chết, người còn cười” “Được rồi, tớ không cười nữa, cậu muốn tớ khóc thì tớ khóc...” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ân Mẫn Thiên cúi xuống, bộ dạng khóc không ra nước mắt.

“Tớ đâu có bảo cậu khóc, tớ muốn cậu giúp tớ.” Giang Nhận đang vội muốn chết, “Sau khi tốt nghiệp đại học, cha mẹ tớ muốn tớ lập tức lập gia đình với con trai bác Phàn, ô... Tớ không thể vào cưới người đó, tớ đã cso bạn trai rồi, tớ không thể chôn vùi hạnh phúc của mình được.” Thật là làm cô tưởng trời sắp sập, “Chuyện này không đơn giản sao? Cậu trở về nói với cha mẹ rằng cậu không muốn gả cho người họ Phàn đó, bảo bọn họ hủy hôn ước, không được sao?” Xem đi, chuyện này căn bản là không khó giải quyết mà, “Còn có, thuận tiện cậu đưa luôn bạn trai cậu về, cha mẹ cậu thương cậu như vậy, bọn họ nhất định cũng mong muốn cậu được hạnh phúc, thấy các cậu thật lòng yêu nhau, sao có thể nhẫn tâm chia rẽ các cậu, ép buộc cậu gả cho người cậu không yêu?” Nói xong, Ân Mẫn Thiên yên tâm cắn một miếng lớn bánh ga-tô.

Cô vốn là người lười suy nghĩ, ngay cả nghĩ cũng không muốn nghĩ, chỉ thuận miệng nói ra một phương pháp tốt, thực sự là bội phục chính mình. “Không được.” vẻ mặt Giang Nhận đau khổ. Sự tình nếu như đơn giản như vậy thì việc gì cô phải phiền não?

“Cha tớ coi lời hứa còn quan trọng hơn bản thân mình, muốn cha tớ hủy hôn, chắc chắn cha tớ sẽ không đồng ý.”

Hướng hồ, nếu cho cha tớ biết bạn trai tớ là một người tóc vàng mắt xanh, cha tớ sẽ rất tức giận giậm chân sau đó tức tốc gả tớ cho nhà họ Phàn.” “Cha cậu thực sự ngoan cố như vậy?” Ân Mẫn Thiên nhúu mày, lúc này cô thực sự ý thức được bạn tốt đang gặp phiền phức lớn.

Mặt Giang Nhận biểu tình trầm trọng, mây mù che phủ.

Ân Mẫn Thiên bỏ đĩa ăn xuống. Bạn tốt gặp phải vấn đề nan giải thế này, bây giờ cho dù có sơn hào hải vị bày ra trước mặt, cô cũng không nuốt nổi, “Làm sao vậy?” Giang Nhận dùng ánh mắt cầu xin nhìn cô, “Mẫn Thiên, cậu giúp tớ có được hay không? Chuyện này chỉ có cậu mới giúp được tớ, nếu cậu không giúp

tố, tố chết chắc rồi.” Ân Mẫn Thiên rất có nghĩa khó vồ vồ ngực, “Chỉ cần tố có thể giúp, dù có nhảy vào nước sôi lửa bỏng tố cũng đồng ý.” Cô tưởng rằng Giang Nhận chỉ muốn cô đi thuyết phục gia đình cô ấy, “Mặc dù bác Giang là một người bảo thủ, nhưng vì hạnh phúc cả đời của cậu, tố sẽ cố gắng hết sức...”, “Thật tốt quá, cậu thực sự đồng ý giúp mình?” Giang Nhận mừng như điên hét to. Có những lời này của Ân Mẫn Thiên cô có thể vô tư rồi. “Yên tâm, tố nhất định sẽ cho bác Giang biết một chút kiến thức về cái gì là ba tấc không tan, nói toạc ra là tố mồm mép cũng có thể làm cho bác Giang gật đầu đáp ứng.” “Không, không, cậu không cần phải thuyết phục cha tố, tố sẽ không nhờ cậu đi làm cái việc ngốc đó, việc tố m

uốn nhờ cậu giúp là ... là...” Giang Nhận nuốt một ngụm nước bọt. Chuyện này thật đúng là khó mở miệng.

Ân Mẫn Thiên khó hiểu chớp mắt nâu, “Không phải tố đi thuyết phục bác Giang sao? Vậy rốt cuộc cậu muốn tố giúp cậu làm gì? Tố nói cho cậu biết, nhiều lắm tố cũng chỉ năng lực đi thuyết phục giúp cậu, năng lực tố không giúp được chuyện tình cảm, tố cũng không có cách nào khác.” Chuyện này cậu nhất định có thể.” Giang Nhận nhìn chằm chằm khuôn mặt không son phấn của bạn tốt, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn trắng nõn, cùng với áo phong quần jean, vóc dáng mê người, cô thật sự rất may mắn khi có một người bạn tốt là một đại mỹ nữ.

Ân Mẫn Thiên rõ ràng là một mỹ nữ, không chỉ có nam nhân vì cô mà điên đảo, mà cả nữ nhân cũng xoi mói khuôn mặt đẹp và khí chất nhã nhặn của cô.

Cho nên nói, chỉ cần cô sử dụng mỹ nhân kế, mọi việc một trăm phần trăm chắc chắn thành công, “Này, cậu nghĩ cái gì vậy?” Ân Mẫn Thiên bị Giang Nhận nhìn đến mức trong lòng sợ hãi. Tiểu nữ nhân này sẽ không tính toán như thế chứ?

Giang Nhận hít thật sâu, một tiếng trống làm hăng hái tinh thần, cô nói ra yêu cầu, “Mẫn Thiên, tố van cậu, chỉ cần cậu đi cầu dẫn Phần Vũ Phong, khiến cho hấn vì cậu mà thần điên bát đảo, khiến hấn chủ động đến gặp tố hủy bỏ hôn ước.” “Cái gì?” Ân Mẫn Thiên nhảy dựng lên, cô nghi ngờ có phải mình đã nghe nhầm Giang Nhận nói hay không, Giang Nhận chấp tay hành lễ, năn nỉ nói: “Tố van xin cậu đó, Mẫn Thiên, chuyện này cậu nhất định phải giúp tố, trừ khi tố chết còn không cha mẹ tố nhất định sẽ không hủy hôn đâu, cho nên, chỉ có thể khiến cho nhà họ Phần đưa ra lời hủy hôn, tố mới có thể được tự do.” “Ân Mẫn Thiên không suy nghĩ xua tay luôn, “Không không không, chuyện này không thể được.”

Sao có người lại đi cầu dẫn vị hôn phu của bạn thân mình chứ?

“Mẫn Thiên, chẳng lẽ cậu thực sự nhắm tâm nhìn thấy chết mà không cứu?” Giang Nhận lấy nước mắt làm vũ khí, nước mắt ào ạt chảy ra, “Cậu... Cậu muốn nhìn thấy cảnh mình bị buộc phải nhảy lầu sao?” “Không thể nào? Cậu có thể đi tìm vị hôn phu của cậu thương lượng, đem nỗi khổ của cậu nói cho anh ta biết, tố nghĩ anh ta cũng sẽ không ép buộc cậu. Nếu anh ta là một người đàn ông có phong độ, chắc chắn sẽ chủ động hủy hôn với cậu.” “Không được!”, “Vì sao? Cậu đã thử qua đâu mà bảo không được?” , “Tố rất hiểu Phần Vũ Phong, nếu anh ta đưa ra lời hủy hôn trước, sẽ chịu rất nhiều áp lực từ dư luận, còn bị mang tội phụ lòng người trên, chuyện này còn ảnh hưởng đến danh tiếng nhà họ Phần, chắc chắn anh ta sẽ không đáp ứng.” Ân Mẫn Thiên nhíu mày, một người không có trách nhiệm, không có khí phách, được coi là một người đàn ông sao?

Nghe Giang Nhận nói như vậy, cô không có chút thiện cảm nào với người đàn ông này.

“Sao cậu lại có thể bảo tố đi cầu dẫn một nam nhân như thế?” Ân Mẫn Thiên gãi gãi đầu, cô rút cuộc nghĩ đến một câu nói của người xưa “Mình không nghĩ vậy nhưng chưa chắc người khác đã không nghĩ vậy, cậu hiểu hay không?”, “Đều không phải, Mẫn Thiên, chúng ta là chị em tốt, tố sao có thể hại cậu?” Giang Nhận nở một nụ cười lấy lòng, “Thật ra, cậu cũng không cần nhất thiết phải dính dáng đến Phần Vũ Phong, chỉ cần khiến hấn đối với cậu thần hồn điên đảo là được rồi.”, “Không nên.” Ân Mẫn Thiên không chút nghĩ ngợi, cô cự tuyệt chắc như đinh đóng cột.

“Mẫn Thiên, tố xin cậu, cứu tố đi...”

“Tiểu thư của tố, tố cũng van xin cậu, tha tố đi.” Ân Mẫn Thiên cũng học Giang Nhận, hai tay chấp lại, cầu xin, “Cậu cũng không phải mới quen tố, nếu cậu bảo tố làm những việc tố ghét hay bắt tố đi giáp tiếp, tố còn có thể làm được còn cầu dẫn nam nhân thực sự tố không làm được đâu.”. Tuy rằng cô là người mẫu nổi tiếng ở Đông Nam Á, nhưng cuộc sống của cô thực sự rất đơn giản, ngoại trừ công việc, còn lại cô đều

thờ ơ, với chuyện tình cảm có thể tránh xa bao nhiêu thì tránh xa bấy nhiêu, năm nay cô đã 23 tuổi nhưng chưa bao giờ có mối quan hệ gần gũi với đàn ông, nói ra thật không ai tin. “Mẫn Thiên, bây giờ cậu là người mẫu nổi tiếng, đừng có nói với tớ, cậu vẫn giống như trước đây, nam nhân cầm tay một chút là bị nổi mụn nha.”, “Này, cậu nói vậy là có ý gì? Cũng đâu phải người mẫu nào cũng tùy tiện đâu.” Ân Mẫn Thiên giận dỗi nhăn mặt, “Cậu không nên nhìn người bằng ánh mắt đó.”, “Ách... lần trước không phải cậu chụp quảng cáo, cùng một người mẫu nam trên giường triền miên cái đó, tớ đã nghĩ cậu đã trở nên thoáng hơn...”, “Cái gì vậy.” Ân Mẫn Thiên gõ đầu bạn tốt, sắc mặt cô khẽ chuyển màu, “Đó là đúng người đóng thế, dùng photoshop, cậu nghĩ cái gì vậy chứ? Thật là...” Hóa ra là như vậy a, xem ra Ân Mẫn Thiên tuy là người mẫu nhưng vẫn trong sáng như trước đây, cô gái như vậy, có năng lực mê hoặc Phan Vũ Phong sao?

Phan Vũ Phong không phải là hạng người hời hợt, tuổi còn trẻ mà đã làm tổng giám đốc, trong mắt nữ nhân là một khối thịt mỡ béo bở, rất nhiều mỹ nhân đã yêu thương nhưng nhờ hấn, nhưng đều bị hấn cự tuyệt, hấn có một tác phong bình tĩnh lạnh lùng kinh người, khiến ước mơ của nữ nhân đối với hấn càng mãnh liệt hơn.

Nguyên nhân chính là vì cuộc sống hàng ngày của Phan Vũ Phong đặc biệt chặt chẽ, Giang Nhận thân là vị hôn thê của hấn, cho đến nay cũng không thể thấy được một nhược điểm của hấn, nên dù muốn hủy hôn lại không có lý do nói ra, ai.... Để một người không có chút kinh nghiệm như Ân Mẫn Thiên đi câu dẫn hấn, cách này có được không?

Làm không tốt, cho dù cô có thể xuất ra tất cả bản lĩnh của mình, đôi mắt thờ ơ của Phan Vũ Phong sẽ khinh thường cô... A mặc kệ, trong lúc tuyệt vọng, cô nhất định phải thử mọi cách, cách gì cũng phải thử một lần... “Không phải như vậy đâu.” Giang Nhận tìm cách thuyết phục, “Cậu không cần câu dẫn hấn thật sự, cậu chỉ cần đóng giả một chút, khiến Phan Vũ Phong có chuyện xấu đăng báo, như vậy tớ có thể hiện ngang đứng trước mặt hấn đưa ra yêu cầu hủy hôn.” “Không được.”, “Vì sao?” Giang Nhận thực sự muốn khóc, nói rách cả miệng, mà sao Mẫn Thiên vẫn không chịu đồng ý?

“Như thế sẽ hao tổn rất nhiều tâm trí, tớ không làm được, cậu nhờ người khác đi.” Cô Ân Mẫn Thiên sợ nhất chuyện cần động não suy nghĩ. Bảo cô đóng giả, làm cái gì chuyện xấu, nếu như cô có năng lực này, cô đã sớm đi làm nữ cường nhân, “Hao tổn tâm trí? Sao lại hao tổn tâm trí?” “Tất nhiên cậu không thấy hao tổn tâm trí, cậu đâu phải tớ, không được, không được, chuyện này rất phức tạp, tớ chỉ tưởng tượng một chút thôi, đã thấy đau đầu rồi.” Ân Mẫn Thiên ôm đầu, đều không phải cô không đóng được kịch, mà là cô thực sự sợ phải dùng đến não, “Giang Nhận, cậu không phải muốn tìm cách mưu sát tớ qua tế bào não của tớ chứ?”

“Yên tâm, có tớ làm quân sư cho cậu, tế bào não của cậu sẽ vô cùng bình yên.” Giang Nhận nghĩ vừa bực mình vừa buồn cười, đã tốt nghiệp lâu như vậy, một điểm tiến bộ Ân Mẫn Thiên cũng không có, một điểm cũng không chịu vận dụng đầu óc của cô, thật không hiểu nhìn cô xinh đẹp như vậy trong óc có những gì, “Không được, chuyện này tớ không thể đáp ứng được.” Ân Mẫn Thiên kiên quyết lắc đầu.

Tuy rằng không thích dùng não, nhưng dùng bộ óc vĩ đại suy nghĩ một chút, cũng biết tốt nhất là không nên lợi qua đồng bần này.

“Mẫn Thiên, tớ van xin cậu...”

Giang Nhận đã quyết định, nếu không có được sự đồng ý giúp đỡ của Mẫn Thiên, cô tuyệt không buông tay. Cô tin tưởng, cuối cùng Ân Mẫn Thiên sẽ khuất phục trước nước mắt của cô.

“Không được, không được, chuyện này tớ tuyệt đối không đồng ý, cậu cũng không nên ép tớ nữa, có chết tớ cũng không đi câu dẫn nam nhân đâu...” Ân Mẫn Thiên đang ngủ mơ giật mình tỉnh giấc, trên mặt đầy mồ hôi lạnh, cô thở dài một hơi, lại nhắm mắt nằm xuống giường.

Ai, nếu như cô có lập trường, kiên định cự tuyệt thì bây giờ cô đã không bị áp lực tinh thần lớn như vậy.

Có trách thì trách lòng cô mềm yếu, mà Giang Nhận lại là người khó đối phó, lại sử dụng chiêu dùng nước mắt, nghĩ tới đây Ân Mẫn Thiên không khỏi thấy nặng nề, tay dấm nhẹ lên trán.

Ai, cô thực sự là đầu heo mà, sao có thể làm chuyện phiền phức đó được, cái gì mà câu dẫn nam nhân, chế tạo chuyện xấu... Trời ạ, vừa nghĩ đến đã khiến đầu cô muốn nổ tung, thật muốn cô chết sao mà Giang

Nhận có thể hành động như thế, áp bức cô phải gật đầu đồng ý, còn lập tức đi sắp xếp mọi chuyện, khiến Ân Mẫn Thiên sẽ hợp tác với tập đoàn họ Giang, làm người đại diện phát ngôn cho sản phẩm sữa tắm mới của bọn họ.

Cho nên ngày mai, Ân Mẫn Thiên phải đi chụp ảnh quảng cáo cho sản phẩm sữa tắm.

Theo kế hoạch của Giang Nhận, cô sẽ đưa vị hôn phu Phàn Vũ Phong của cô ấy qua đây, cho hắn tận mắt thấy hình tượng chuyên nghiệp của Ân Mẫn Thiên, sau đó cô sẽ nói với Vũ Phong, Ân Mẫn Thiên thích hợp là người đại diện phát ngôn cho trang sức của tập đoàn họ Phàn. Giang Nhận đã tính toán qua, chỉ cần Ân Mẫn Thiên trở thành người đại diện phát ngôn cho trang sức của tập đoàn họ Phàn, sẽ có nhiều cơ hội tiếp xúc với Phàn Vũ Phong hơn, sau đó sẽ tạo ra một ít tai tiếng...

“Ai, thật phiền quá đi.” Ân Mẫn Thiên dùng gối đầu ôm lên mặt, cố gắng không suy nghĩ đến chuyện đáng ghét này ...

Còn nữa, nếu cô không ngủ, ngày mai sẽ vác đôi mắt gấu trúc đi quay quảng cáo sao?

Cô tuy rất lười nhưng với công việc lại hết sức chăm chỉ, vô cùng chuyên nghiệp, tất cả lấy công việc ngày mai làm trọng, suy tính quan trọng nhất của cô là cố gắng làm tốt quảng cáo sữa tắm.

Những cái khác, hiện tại cô cũng không quản được, đến đâu hay đến đó, cô nhắm hai mắt lại, cô ép chính mình ngủ đi.

Phòng quay quảng cáo, nhân viên vội vàng xác nhận công việc quay chụp ngày hôm nay.

Ân Mẫn Thiên im lặng ngồi trước gương để nhà tạo mẫu tóc làm tóc cho cô.

Bởi vì đây là quảng cáo cho sữa tắm, để có cảm giác chân thực cô mong muốn có thể thể hiện gương mặt thuần khiết trên ống kính.

Ngẫm lại, cô ở trước vòi nước rửa sạch phấn son trên mặt, như vậy quá giả tạo, cô vừa cùng đạo diễn nói đến chuyện này.

“VẬY ĐƯỢC RỒI, KHÔNG CẦN TRANG ĐIỂM.” Louis suy nghĩ không đến 3 giây liền gật đầu đồng ý.

Đây là lần đầu tiên hắn cùng Ân Mẫn Thiên hợp tác, lần đầu tiên gặp nội tâm của hắn đã tán thưởng cô, cô không có tự cao tự đại, không đến muộn, không vênh mặt hất hàm sai bảo nhân viên... Cô không giống như những người mẫu nổi tiếng khác, cô rất bình dị dễ gần mà lại rất chuyên nghiệp.

Để hắn bội phục nhất là cô cư nhiên còn đưa ra yêu cầu không cần trang điểm trước máy ảnh.

Trời biết, không ít mỹ nhân người mẫu và nghệ nhân, đều trang điểm dưới mọi tình huống, ngay cả khi hé mặt ra cũng không ai muốn chụp, cũng khó mà trách họ, trước khi trang điểm và sau khi trang điểm là quá khác nhau, vẫn là không cần lấy mặt mộc ra để dọa mọi người, mà Ân Mẫn Thiên lại rất may mắn, gương mặt không có trang điểm lại thanh thoát xinh đẹp hơn, da thịt cô nhẵn bóng mềm mại như trẻ sơ sinh, mắt đen răng trắng, ngũ quan không có chỗ nào không phải là kiệt tác tỉ mỉ của thượng đế, cô như vậy bất kể thế nào đều rất rực rỡ.

2. Chương 2

Edit: Ốc sên ^^

“Ân tiểu thư, chuẩn bị tốt chưa?”

“A, tới rồi sao.”

Lúc này, điện thoại cô để trong túi bông đồ chuông.

“Xin lỗi, tôi nghe điện thoại một chút.” Cô ấy nãy nói rồi xoay người, vội vã ra ngoài nghe điện thoại, “Alo? Ai vậy?”, “Mẫn Thiên ...”, “Giang Nhận?” Để không ảnh hưởng tới bạn bè, công việc của cô từ trước tới nay chưa có vấn đề gì xảy ra, thật sợ việc này sẽ làm ảnh hưởng tới công việc của cô sẽ hủy đi hình tượng chuyên nghiệp của cô. “Tớ nói cậu nghe, tớ không thể tới được, vị hôn phu của tớ thật không nể tình, hần nói hần rất bận, không đi được.

Thật là! Thật phí phạm bao tâm huyết của ta! Tớ còn muốn cho hần thấy những hình ảnh hương diễm trong bồn tắm của cậu, nhất định hần sẽ phun máu mũi...”, “Đáng ghét, phun máu mũi cái gì chứ, cậu suy nghĩ nhiều quá rồi đó.” Ân Mẫn Thiên sáng giọng.

Cô chỉ chụp vài bức quảng cáo cho sữa tắm, mà Giang Nhận lại đem cô nói như con hát.

“Ồ... Toàn bộ kế hoạch của ta đã bị hủy...” Giang Nhận kêu rên.

Tâm tình Ân Mẫn Thiên lại vô cùng sung sướng.

Vừa nghe đến Giang Nhận và vị hôn phu đều không tới, tảng đá lớn trong lòng Ân Mẫn Thiên biến mất, một gánh nặng trên người cũng không có, cô thoải mái đến mức muốn nhảy múa.

Thật tốt quá, như vậy sẽ không dính dáng gì nữa rồi, cô có thể chuyên tâm làm việc rồi. “Giang Nhận, tớ không nói với cậu nữa, tớ phải làm việc rồi.” Mặc kệ Giang Nhận còn đang kêu rên, Ân Mẫn Thiên mỉm cười, ngắt điện thoại, sau đó nắm chặt bàn tay vui sướng.

“Xin lỗi đại diện, đã làm lỡ mất thời gian quý báu của mọi người.”, “Không sao.” Louis khoát tay, hần đã từng gặp qua rất nhiều người nói chuyện điện thoại rất kiêu ngạo trong lúc làm việc, nhưng Ân Mẫn Thiên quả thực rất có chừng mực.

“Nào, chụp ảnh...”

Đạo diễn ra lệnh một tiếng, Ân Mẫn Thiên rất nhanh tập trung vào công việc, về phần nhiệm vụ Giang Nhận giao cho cô thì cô không có khả năng hoàn thành được rồi, cô đã vứt nó sang một bên.

Trong công việc, cô tập trung hết sức, có thể đạt tới hi sinh hết mình vì công việc, cho nên, cô không hề phát hiện có một người đi vào phòng chụp, một nam nhân, cả người tản ra khí thế khiến người rất anh tuấn.

Nam nhân này giống như một thợ săn, ánh mắt chăm chú nhìn chằm chằm cô... Vừa bước vào phòng, ánh mắt Phan Vũ Phong đã bị hình ảnh một cô gái vui sướng đùa nghịch trong nước hấp dẫn.

Hần đã gặp qua vô số mỹ nhân, nhưng chưa bao giờ biết được, trên đời này lại có một mỹ nhân như cô, cô như một thiên sứ lén lút hạ phàm nghịch ngợm trong nước, một thiên sứ thuần khiết ngây thơ mà lại kiêu diễm mê người. Chắc chắn bất kì một nam nhân nào nhìn thấy hình ảnh này đều sẽ mê muội cô vô điều kiện, ngay cả hần cũng không ngoại lệ, Phan Vũ Phong neoh đôi mắt thành một đường dài hẹp. Sống hai mươi bảy năm, lần đầu tiên trong đời hần nảy sinh muốn săn đuổi vẻ tươi đẹp kia.

Hình ảnh bờ vai trắng như tuyết lộ ra, da thịt mềm mại trong bọt sữa tắm, nụ cười tươi tắn trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, trong nháy mắt đã lấy mất tâm hồn hần, khiến hần muốn chiếm hữu lấy cô... Đứng xa xa nhìn cô, máu trong người hần như sôi trào, chuyện này đối với sự bình tĩnh và lý trí của hần từ trước tới nay mà nói thật là không thể tưởng tượng nổi, hóa ra trong cơ thể hần cũng có thể dấy lên ngọn lửa dục vọng ham muốn, chỉ là trước đây hần chưa gặp phải cô gái nào khiến lòng hần xao động mà thôi.

Hần muốn hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô, hần muốn xoa thật nhẹ da thịt mềm mại của cô, hần muốn giữ cơ thể cô đồng thời thăm dò những đường cong mỹ lệ mê người kia... Ý thức được lúc này cậu trai nhỏ của mình đang rất xúc động, hần không khỏi mỉm cười.

Hần thật may mắn khi một mình đến đây.

Ngay từ đầu, hần đã cự tuyệt đề nghị của Giang Nhận trong điện thoại, đối với việc cô cực lực đề cử người mẫu này, hần không có chút hứng thú nào còn có nghi vấn Giang Nhận có rắp tâm.

Nhưng hần vừa vặn lái xe qua đây, nói là tâm trạng tốt muốn xem qua cũng được mà nói là ông trời an bài cũng tốt, hần lại dừng xe, đem hồ sơ kinh doanh để sang một bên, đi vào phòng chụp ảnh, lần đầu tiên nhìn thấy cô, tâm hần rung động, hần nhận ra cuộc sống hai mươi bảy năm nay của hần thật ảm đạm.

Hắn là người có của cải địa vị, có danh vọng quyền thế, so sánh với thiên sứ mỹ lệ trước mắt đều không có gì sánh được.

Lần đầu tiên hắn cảm thấy tâm hồn mình sung sướng vô cùng mà muốn nhảy múa, ngập tràn cảm giác phấn khởi như người đi săn nhìn thấy con mồi, hắn tưởng tượng một ngày nào đó nếu hắn có cô thì hắn sẽ thỏa mãn đến mức nào... Hắn gần như không thể đợi đến ngày đó.

Những gì Phàn Vũ Phong muốn chưa bao giờ là chưa đạt được. “Được rồi, mọi người nghỉ ngơi một chút đi.”

Đạo diễn nói một tiếng, công việc chụp ảnh tạm ngừng lại. Các nhân viên đều tản ra, người uống nước, người hút thuốc, người đi vệ sinh... Ân Mẫn Thiên kéo cao chiếc khăn tắm trắng muốt trên người, che đi tấm lưng mịn màng trước ống kính.

Công việc chụp ảnh diễn ra vô cùng thuận lợi, cô rất thảo mãn với biểu hiện của mình, vẻ mặt hiện rõ niềm vui sướng.

“Ta yêu tắm rửa, rửa té ngã, nga nga — nga nga —” Cô ngân nga một ca khúc, cả người hoàn toàn chìm đắm trong hứng thú chụp ảnh vừa rồi, cô nghiêng đầu thoải nhẹ một hơi, thổi bay một ít bọt xà phòng còn bám trên người.

Trong mắt cô chỉ có bọt xà phòng, vẫn không có để ý có một soái ca đang ở gần mình.

Trên gương mặt tuần tú của Phàn Vũ Phong nở một nụ cười sâu sắc, nhìn cô vừa ngân nga câu hát, vừa đi về phía hắn, mà hắn không cần làm gì cả, chỉ cần đợi cô bước tới là được... “Ai ui” Chuyện này đã cho cô một bài học, bước đi không nên phân tâm.

Ân Mẫn Thiên thấy mũi đau quá, cô nhất định là đã đụng phải một bức tường kì dị rồi, bức tường còn có thể đỡ cô, lại còn phát ra tiếng trầm ấm dễ nghe, “Tiểu thư, cô đụng vào tôi.”, “Ách?” Ân Mẫn Thiên giật mình, ngay sau đó phát ra một tiếng thét chói tai.

Đụng phải người khác cũng không phải chuyện lớn gì, nhưng là tình huống trước mắt thực sự khiến cô luống cuống chân tay, ý thức rối loạn, bởi vì — chiếc khăn tắm bao quanh người cô đã bị sự bất cẩn khi va chạm làm nó rơi xuống, bao năm qua cô chưa từng gặp phải chuyện như thế này, dù trên người cô vẫn mặc quần áo lót, nhưng đã không còn thứ gì che lấp đi đường cong cơ thể của cô, cô bây giờ như đang khỏa thân vậy, cô vội vàng cúi người nhặt chiếc khăn tắm dưới đất lại bị nam nhân anh tuấn cao ngất trước mặt cản trở.

“Đừng nhúc nhích, nếu như cô không muốn mọi người nhìn thấy hết.” Hắn nắm chặt đôi vai của cô, dùng thân thể to lớn của hắn bảo vệ cho cô, không ọi người ở đây nhìn thấy cảnh xuân của cô.

Tiếng noi trầm thấp của hắn, lại có thể trấn an tâm tình hoảng loạn của cô.

“Tôi...” Thân thể Ân Mẫn Thiên co lại, vẻ mặt không biết làm sao, không dám hành động thiếu uy nghi, “Làm... làm sao bây giờ?”, “Đừng sợ, tôi sẽ che cho cô.” Phàn Vũ Phong nheo mắt lại, dáng dấp e lệ của cô, chỉ có hắn mới được thưởng thức, mọi người hướng mắt về phía hắn “Có chuyện gì vậy?” Đạo diễn Louis hỏi, rất nhiều nhân viên cũng chú ý tới hắn.

“Không có việc gì.” Phàn Vũ Phong trầm giọng nói “Mấy người đừng tới đây.”, “Phản tổng? Chuyên...”, “Người phụ trách ở đây là ai?”, “Là tôi, tôi là giám chế kiêm đạo diễn Louis.”, “Anh hãy bảo mọi người lập tức đi ra ngoài, cả anh cũng đi ra đi.” Ở công ty đã quen ra lệnh, Phàn Vũ Phong chỉ cần nói một câu vô cùng đơn giản, lại ẩn chứa khí thế khiến người khác không thể kháng cự.

“Ách? Chuyện này...” Louis gãi gãi đầu, bị giọng khách át giọng chủ, mặt mũi của hắn còn đỏ ửng, “Tôi đã nói ra ngoài, có nghe hay không?”, không chờ được, Phàn Vũ Phong khẽ quát lên, câu nói cùng thể lực của hắn khiến mọi người khiếp sợ.

“Được, được. ” Trên thương trường ai chẳng biết

đứng sau tập đoàn Giang thị là tập đoàn Phàn thị thần tài, tính phản bác nhưng Phàn tổng tài là ông chủ lớn, lão bản nói ai dám không nghe?

Thấy đạo diễn vùng tay lên, tất cả các nhân viên đều đi ra ngoài.

“Được rồi, cô không cần phải sợ nữa, hiện tại không còn ai sẽ nhìn thấy cô.” Phàn Vũ Phong ngồi xổm xuống, nhặt chiếc khăn tắm rơi bên chân cô, chậm rãi đứng dậy, quần khăm tắm lên người cô.

Cái này gọi là “thiệt hữu thiện báo”, hành động của hắn là “thiện ý”, khiến cho hắn có thể thỏa mắt ngắm nhìn dáng vẻ bạch ngọc hoàn mỹ không tì vết của cô.

Cảm nhận được ánh mắt như lửa đốt của hắn, gương mặt Ân Mẫn Thiên đỏ bừng.

Cô cảm giận chính mình bất lực trong tình cảnh bị động này.

“Anh... Anh không phải là người sao?” Cô nổi giận, thật vất vả cô mới bật ra những câu này.

“Hả?” Phàn Vũ Phong anh tuấn nheo mắt.

“Nói cái gì mà không ai nhìn thấy tôi, chẳng phải anh cũng là người sao? Anh đã nhìn hết toàn thân của tôi.” Ân Mẫn Thiên thở hổn hển lên án.

Phàn Vũ Phong sung sướng mà cười cười, trên gương mặt một tia hổ thẹn cũng không có, “Nói không sia, tôi đã nhìn hết em rồi, làm sao bây giờ?”, Ân Mẫn Thiên chán nản, “Anh!”, nếu không phải cô đang chăm chú kéo chiếc khăn tắm trên người để tránh bị nó rơi xuống một lần nữa thì cô đã tặng cho hắn một cái tát, hung hăng xóa sạch nụ cười ghê tởm trên gương mặt tuấn tú kia.

“Cho một mình anh nhìn sẽ tốt hơn tất cả cùng nhìn thấy không phải sao?” Ghê tởm, hắn đang nói chuyện ma quỷ gì vậy, chẳng nhẽ là cô nguyện ý cho hắn nhìn sao?

“Tiểu thư, là tại tôi muốn giúp cô.” Về mặt Phàn Vũ Phong vô hại cười cười.

“Giúp tôi!? Anh là phụ nữ sao? Anh không thể nhắm mắt lại sao?” Ân Mẫn Thiên cực kì tức giận, hận không thể móc cặp mắt suông sã kia ra.

Ánh mắt nóng cháy của hắn vừa tuần tra trên người cô, hắn đã không lịch sự mạo phạm nghiêm trọng cô, hắn có hiểu hay không?

Phàn Vũ Phong nhún nhún vai, ra vẻ vô tội, “Ách? Muốn tôi nhắm mắt lại? Tôi quên mất... Hơn nữa em lại không nhắc tôi...”, “Anh”, Ân Mẫn Thiên tức đến phát run, cô trăm phần trăm khẳng định, người này là cố ý đứng ở đó hại cô, là cố ý giúp cô nhặt khăn tắm, cố ý nhìn toàn thân của cô, xú nam nhân ghê tởm. “Em suy nghĩ một chút đi, nếu không phải tôi giúp em giải vây, bây giờ em sẽ thế nào? Em phải cảm ơn tôi mới đúng, sao có thể nổi giận với ân nhân của mình chứ.” Phàn Vũ Phong bình tĩnh nói.

Tuy rằng cãi nhau với cô rất thú vị, dáng vẻ cô thở phì phì rất khả ái, nhưng hắn muốn chung sống hòa bình với cô.

“Nổi giận với ân nhân?” Mẫn Thiên cười nhạt.

Da mặt người này sao có thể dày như vậy? Được tiện nghi còn khoe mẽ, nhìn hết thân thể của cô còn dám nói là ân nhân của cô sao?

Phàn Vũ Phong mím môi cười, “Tôi cứu em, em cũng đừng quên phải báo đáp tôi.”, “Hừ, thả chó cắn anh.”

Trong đôi mắt to tròn của cô cháy lên hai đám lửa giận, “Nếu không phải anh đứng ở chỗ này, tôi sẽ gặp phải chuyện này sao?” Rõ ràng, tất cả đều là lỗi của hắn, khuôn mặt của Phàn Vũ Phong bỗng nghiêm lại, “Chuyện này, là do tôi sai sao?”

Ân Mẫn Thiên gật đầu thật mạnh, cô càng nghĩ càng tức giận, “Lúc đầu là anh không đúng, ai bảo anh đứng chỗ này làm gì? Để hại tôi thành thế này?”, “Vậy, chẳng phải tôi vừa lấy công chuộc tội đó sao?”, hắn nghiêm trang hỏi, nhưng ánh mắt lại hiện lên cười trêu tức.

“Chuộc lỗi ” Ân Mẫn Thiên tức giận vô cùng, “Anh đã nhìn hết toàn thân tôi, vậy tính toán thế nào đây?”

“Nếu không, tôi cũng coi hết cho cô nhìn, như vậy chúng ta sẽ huề nhau.”, vừa nói, hắn vừa cởi áo khoác ra.

“Uy, ai thèm nhìn anh?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ân Mẫn Thiên đỏ lựng, tức giận nói.

“Rất nhiều người muốn nhìn, tôi cũng không cho nhìn, Ân tiểu thư hôm nay tôi chịu cho cô nhìn, là cô thực sự rất có phúc đó.”, hần hài lòng đùa giỡn cô, từng ngón tay thon dài cởi ra từng chiếc cúc của chiếc áo sơ mi.

“Anh...” Ân Mẫn Thiên vội lấy tay che mặt. Ngày hôm nay thực sự là rất may mắn nha, lại gặp phải một kẻ cuồng cởi đồ, “Anh mau mặc ý phục vào đi, đừng có làm tôi bị đau mắt.” Trời ạ, tim cô làm sao mà đập mạnh như vậy chứ?

Hắn nhìn thật anh tuấn, ánh mắt mê người, vóc người to cao...Bất quá cũng chỉ là một tên đẹp trai mà thôi, vì sao mà cô lại có thể tim đập nhanh, đỏ mặt trước hắn được chứ?

“Đau mắt? Không thể nào?”

Phàn Vũ Phong cười rất sung sướng, đem áo sơ mi đất tiền ném sang một bên, thân trên cởi trần càng khiến cho hắn thêm anh tuấn mê người, cũng càng làm cho trái tim của cô đập nhanh hơn.

“Tôi cũng đã nhìn thấy hết thân thể của cô, tôi cũng bị đau mắt a, có thể thấy cách nói này không thể tin được.” Hắn cố ý dừng lại một chút, thưởng thức vẻ mặt buồn bực xấu hổ của cô, “Cho nên, em có thể yên tâm, cho dù tôi cởi hết, em cũng sẽ không bị đau mắt nha.”, “Được rồi, anh cũng không nên cởi nữa.” Ân Mẫn Thiên lấy tay che khuôn mặt đỏ bừng, không biết phải làm sao, cô vẫn có thể nhìn thấy thân thể trắng kiêu ngạo của hắn.

Về mặt Phàn Vũ Phong chính nghĩa lắm nên, “Làm sao có thể? Nếu tôi đã nhìn hết thân thể em, tôi cũng muốn cho em nhìn thấy..., như vậy mới công bằng chứ.”, “Anh anh...” Lời ngụy biện của hắn khiến Ân Mẫn Thiên tức giận thiếu chút nữa thổ huyết.

Trên đời này sao lại có người như thế chứ? Hắn yêu việc khoe cơ thể như thế, sao không đi làm người mẫu a?

Mất nhìn thấy hắn không chút xấu hổ mà cởi bỏ dây lưng, bắt đầu kéo khóa quần, Ân Mẫn Thiên nghĩ mình sắp ngất xỉu.

Cô lớn như vậy, chưa từng kết giao với một người con trai nào, lúc này, lại mở mắt trừng trừng nhìn một người con trai cô không quen biết cởi sạch y phục trước mặt cô?

Nhìn hắn, Ân Mẫn Thiên không nói hai lời, cô nghĩ muốn chạy thật xa khỏi hắn, thế nhưng, cô vừa mới bước một bước, đã bị hắn nắm chặt cổ tay, kéo lại.

“Tiểu thư, cô thật không nể tình nha? Tôi còn chưa cởi hết nha.”, “Buông tay ra, tôi không muốn nhìn thấy anh cởi quần áo.” Không thoát khỏi bàn tay của hắn, Ân Mẫn Thiên hoảng sợ hét lên.

“Cô thực sự không muốn nhìn sao?” Phàn Vũ Phong nhíu mày, giả vờ phiền não, “Vậy tôi phải làm gì? Chuyện này chúng ta tính toán thế nào đây?”, “Tính... Quên đi.” chiến sĩ gặp học giả, có lý nói cũng không lại, còn có thể thế nào nữa chứ?

“Quên đi?” Phàn Vũ Phong nhìn cô chăm chăm, vẻ mặt cười cười, “Em đã nói, em sẽ không tính toán với tôi chuyện vừa này đúng không?” Ân Mẫn Thiên vội gật đầu, bây giờ, cô chỉ muốn rời xa tên nam nhân này, cái gì cũng không muốn so đo nữa.

Khóe miệng Phàn Vũ Phong nhếch lên cười nhạt, hắn thừa thắng xông lên bồi thêm một câu, “Nói cách khác, em đã hết giận tôi?” gật đầu, cô nghĩ gật đầu là cách tốt nhất đối với chính mình.

“Tốt quá.” Phàn Vũ Phong mỉm cười buông tay cô ra, ánh mắt sâu sắc như có ma lực nhìn thẳng cô, một câu nói ra khiến cô bị chấn động.

“Ân Mẫn Thiên tiểu thư, tôi là tổng giám đốc của Phàn thị Phàn Vũ Phong, lần đầu gặp mặt lại được nhìn thấy cô thế này, quả thực là một vinh hạnh.”, “Anh...” trong đầu Ân Mẫn Thiên có một tiếng nổ lớn.

Cái gì?! Hắn nói hắn là Phàn Vũ Phong? Là vị hôn phu của Giang Nhạn!?

Người này... Là nam nhân cô đi câu dẫn sao?

Về mặt cô hoảng sợ như gặp phải quỷ, làm Phàn Vũ Phong buồn cười nhưn i, “Mẫn Thiên tiểu thư thân mến, xin hỏi biểu tình của cô là thế nào vậy? Nghe được ba chữ Phàn Vũ Phong, có cần ngạc nhiên như vậy?”, “Gạt người, anh không phải Phàn Vũ Phong.” Cô không thể nghĩ được người trước mặt, một nam nhân không đứng đắn cứng với nam nhân lạnh lùng, cẩn thận trong miệng Giang Nhận là cùng một người, bọn họ không có khả năng là cùng một người, Phàn Vũ Phong khẽ cười: “Vậy cô nói cho tôi biết, tôi không phải Phàn Vũ Phong thì là ai?” Ân Mẫn Thiên hướng hấn nói, “Chuyện này còn phải nói sao? Anh là một tên bịp bợm.”, “Được, tôi sẽ nhớ kỹ những lời này.” Dám nói Phàn Vũ Phong hấn là một tên bịp bợm, được, tốt lắm, hấn sẽ cho cô thấy hấn sẽ lừa đi trái tim của cô như thế nào.

Hấn lui lại một bước, khoe môi cười nhạt, “Mẫn Thiên tiểu thư, tôi nghĩ cô lên đi vào trong phòng, xem lại bản thân một chút, bộ dạng cô bây giờ rất khó để người khác không nghĩ lung tung, không phải nam nhân nào cũng giống tôi rất bình tĩnh.”, “Anh...” Cô tức giận muốn mắng chửi hấn, hấn nở nụ cười quay đi.

Bóng lưng anh tuấn hướng về phía cửa, lại quay đầu trừng mắt nhìn cô, ánh mắt chết người khiến cô ngây người, ngẩn ngơ.

“Cái tên đáng ghét.”

Ân Mẫn Thiên lắc lắc đầu, cô giữ chặt khăn tắm, cô thật không tin đường đường là tổng giám đốc của Phàn thị, da mặt lại dày đến thế.

Thế nhưng, thật tò mò, nếu như hấn không phải Phàn Vũ Phong, vậy hấn là ai nha? Vì sao lại ở phòng chụp ảnh?

Hơn nữa, ai có năng lực lớn như vậy khiến đạo diễn nghe lệnh?

Về mặt Ân Mẫn Thiên hoang mang, trong ngực vô số nghi vấn nổi lên.

Vừa rồi, hình như đạo diễn xưng hô với hấn là gì, khi đó cô đang trong cảnh khó xử mà tâm hoảng ý loạn, đâu có thời gian rồi để chú ý đến... quên đi, không cần nghĩ nhiều, hỏi thẳng đạo diễn là được rồi.

Cô thật sự không thể tin khi đạo diễn nói với cô, nam nhân kia chính là tổng giám đốc của Phàn thị, cô còn tưởng rằng đạo diễn cũng đùa mình.

“Đạo diễn, anh nói giỡn sao?”

“Tôi nói giỡn sao?”

“Người kia sao có thể là...”

Tổng giám đốc Phàn thị là một đại nhân vật nổi tiếng vang dội, như thế nào lại vừa thấy mặt đã kiên quyết cởi sạch quần áo, cho cô nhìn?

“Ân tiểu thư, tính tôi vốn rất hài hước, nhưng nếu tôi nói hấn không phải là tổng giám đốc Phàn thị, câu nói này cũng không có chút buồn cười nào cả.” Louis cười khổ nói, “Nếu như cô còn không tin, không bằng mua tạp chí Châu Á mới nhất về xem, bên trong có ảnh chụp của Phàn tổng giám đốc.”, “Vậy có phải hấn có một anh em sinh đôi giống hấn như đực không?” Mẫn Thiên cảm thấy mình thật thông minh, cư nhiên nghĩ đến Phàn tổng giám đốc còn có một người anh em sinh đôi. Tướng mạo bọn họ không khác nhau là mấy, nhưng tính cách lại khác hẳn nhau, một người là tổng giám đốc, một người còn lại là vô lại, đúng, nhất định là như vậy. “Anh em sinh đôi? Theo tôi được biết thì chắc là không có.”, “A.” Phàn tổng giám đốc có một anh em sinh đôi vô lại... Chuyện này vốn chẳng hay ho gì, nhất định là không nên để lộ ra ngoài... Ân Mẫn Thiên nghĩ, cảm thấy suy nghĩ của mình thật là có lý, nhưng là sau khi gặp bạn tốt Giang Nhận của cô, suy luận vĩ đại của cô đã bị chê cười không thương tiếc, Giang Nhận ôm bụng cười to, cười đến nước mắt đều chảy ra.

“Ha ha... Ân Mẫn Thiên, cậu thực sự là thiên tài nha, Phàn Vũ Phong khi nào lại có một anh em sinh đôi vậy? Cười chết ta.”

“Uy, cậu cười đủ chưa vậy?” Ân Mẫn Thiên tức giận mà lườm cô.

May mà cô mời Giang Nhận đến phòng khách bé nhỏ của cô, nếu như là ở ngoài mà cười như vậy, nhất định sẽ bị mọi người coi là người tâm thần, “Ha ha, buồn cười quá...” Giang Nhận cười ngả lên giường Ân Mẫn

Thiên.

Ân Mẫn Thiên đã nói cho cô tất cả, khiến cô không thể ngừng cười, khăn tắm của cô rơi xuống, Phan Vũ Phong nhìn thấy hết toàn bộ, sau đó Phan Vũ Phong kiên quyết muốn cởi sạch quần áo cho cô xem, đây hẳn là một trò hề rất buồn cười, đến bây giờ Ân Mẫn Thiên vẫn một mực cho rằng người vô lại đó không thể nào là Phan tổng giám đốc, mà là anh em song sinh của Phan tổng giám đốc!

“Giang Nhận, cậu không nên tiếp tục cười nữa.” Ân Mẫn Thiên cảm tức uy hiếp nói.

“Được, được, tớ không cười.” Giang Nhận lấy khăn giấy lau đi nước mắt ở khóe mắt, “Mẫn Thiên, tớ nói cho cậu nghe, Phan Vũ Phong không có anh em song sinh, trên thực tế, hẳn là con một.”, “Nếu như hẳn không có một anh em song sinh vô lại, như vậy, bản thân hẳn chính là một kẻ vô lại.” cô tức giận nói, “Giang Nhận thôi, vì sao cậu không sớm nói ỉnh beiets là một tên vô lại!?” Khóe miệng Giang Nhận co giật, nhìn không được lại muốn cười thật lớn.

“Tớ.. Tớ chưa bao giờ biết Phan Vũ Phong sẽ như thế. Thái của hẳn luôn chặt chẽ, xử sự càng cẩn thận tỉ mỉ, sao đột nhiên lại có những cử chỉ không thể tưởng tượng nổi như thế, lần đầu tiên gặp mặt lại đứng trước mặt cởi sạch quần áo?”, “Ý cậu nói là hẳn mắc bệnh tâm thần phân liệt?” Ân Mẫn Thiên nhíu mày suy đoán.

Thành thật mà nói, bình thường cô không hay dùng não để nghĩ, nhưng vì vị Phan tổng giám đốc này cô đã vận dụng không ít tế bào não nha.

“Không, theo tớ thấy, hẳn đối với cậu...” trong lòng Giang Nhận đầy hưng phấn nói, “Hẳn chắc chắn rất có hứng thú với cậu, nếu không sao có thể như vậy chứ”, “Hừ.” Ân Mẫn Thiên hừ một cái thật mạnh, vẻ mặt cô khinh thường, không đồng ý, “Có hứng thú với tớ?”. “Đúng.” Giang Nhận hết sức phấn khởi nói, “Trước khi tớ đến đây, đã nghe được anh trai tớ nói chuyện điện thoại với Phan Vũ Phong, hình như là nói, Phan thị đang cân nhắc chọn một người mẫu chuyên nghiệp như cậu.”, “Sao?” Ân Mẫn Thiên cảm thấy bất ngờ.

Phan thị là một tập đoàn lớn, việc chọn người mẫu chuyên nghiệp chắc hẳn cần thông qua sàng lọc nghiêm ngặt, sao ngay cả một thwyr nghiệp cũng không có, như vậy có phải quá khinh suất khi chọn cô không?

“Thật tốt quá, kế hoạch của chúng ta đã thành công bước đầu rồi.” Giang Nhận không nén nổi vui mừng ôm bạn tốt, hài lòng nói, “Rất nhanh tớ có thể tự do rồi.” Khởi đầu thật tốt đẹp nha, cô đã dự kiến Phan Vũ Phong sẽ trúng mỹ nhân kế của Mẫn Thiên, sau đó sẽ tự hủy bỏ hôn ước với cô, “Uy, cái gì mà kế hoạch của chúng ta chứ?”

Ân Mẫn Thiên tức giận nói, “Là kế hoạch của một mình cậu đó.”, “Mẫn Thiên...”, “Tớ mặc kệ, tớ không muốn có bất kỳ vướng mắc nào với tên vô lại đó.” Cô có thể hiểu được, một chút đạo hạnh của cô không thể so chiều với Phan Vũ Phong được.

Người khác khó có thể chống lại hành vi vô lại của hẳn, chống lại dáng vẻ ang tuấn chết người, còn có ánh mắt không che giấu chút dục vọng nào, tất cả đều khiến cô cảm thấy bị đe dọa.

Thật không tốt, cô còn chưa đến câu dẫn hẳn, chuyện xấu còn chưa được tạo thành, chính cô còn bị hẳn mê hoặc, rơi vào tay giặc còn không nghĩ mình sẽ bị mất cả chì lẫn chài, “Mẫn Thiên, cậu không nên vô tình như vậy a.” Giang Nhận không cho cô có cơ hội rút lui, “Van xin cậu đó, chuyện này cậu nhất định phải giúp tớ. Hạnh phúc cả đời tớ đều tùy thuộc vào cậu đó, Mẫn Thiên, bạn tốt của tớ...”, “Được rồi, tiểu thư của tôi, cậu đừng làm bộ nữa.” Cô thật chịu không nổi nước mắt của Giang Nhận cầu xin cô, ai, ai bảo cô yếu lòng chứ, “Mẫn Thiên, tớ yêu cậu nhất.” Giang Nhận nín khóc mỉm cười, vì Mẫn Thiên đồng ý mà vui mừng không thôi.

“Úc, tớ nhất định sẽ bị cậu hại chết.”, Ân Mẫn Thiên xoa xoa thái dương, lắc đầu thở dài.

“Không đâu.” Hai mắt Giang Nhận như phát sáng nói, “Có thiện báo thiện, nếu như cậu giúp tớ, nhất định sẽ gặp nhiều điều tốt.” Cô lạc quan cho rằng Phan Vũ Phong vừa gặp mặt Mẫn Thiên đã có biểu lộ hứng thú, nếu như hai người này thành một đôi thì qua là rất tốt. “Tiểu thư, tớ là đang giúp cậu làm việc xấu xa đó, tớ chỉ cầu không bị sét đánh là tốt lắm rồi.” Ân Mẫn Thiên ủ rũ.

Phía sau câu có thiện báo thiên là câu có ác báo ác, là người thì đều biết nói, “Không thể, tớ sao có thể nhờ cậu đi làm việc xấu?” Giang Nhận lộ rõ vẻ mặt vô tội.

“Đi câu dẫn Phàn Vũ Phong, tạo chuyện xấu, phá hỏng thanh danh của hần, chuyện này không phải chuyện xấu sao?”, “Hắc hắc...” Giang Nhận cười trừ, “Không phải.”, “Không phải cái gì chứ?”, “Ách, chuyện xấu nhiều khi cũng là chuyện tốt mà...”, nếu như cô cùng Phàn gia giả trừ hôn ước, mà Phàn Vũ Phong cũng Mẫn Thiên có thể trở thành một đôi, như vậy chẳng phải là tất cả đều tốt đẹp sao?

“Giang Nhận.” đứng tưởng rằng cô không biết Giang Nhận đang nghĩ gì, thật gặt người nha, “Hần là đại tổng giám đốc không có một chuyện xấu nào, người dân nhỏ bé cũng không rảnh rỗi quá mà bàn luận nha? Hơn nữa, các tạp chí cũng cần xem chuyện xấu có đúng hay không? Cậu đừng quên, em họ cậu là một nhà báo đó, cho nên, cậu có nghĩa vụ không để em cậu thất nghiệp, đúng không...” Giang Nhận còn chưa nói xong, Ân Mẫn Thiên đã không thể chịu nổi dùng gối đầu đánh cô.

“Câm miệng, tớ không muốn nghe cậu lải nhải nữa.”

“Ai lải nhải chứ? Tớ đang phân tích một cách khách quan cho cậu nghe mà.”

“Được, ở nước ngoài lâu quá, có phải mồm miệng cậu đã ngày càng linh hoạt đúng không!”, “Ừ, cậu đừng quá đáng nha, nào có ai đang nói mà lại bị đánh nha? Cậu lại dám dùng gối đầu đánh tớ, tớ sẽ phản công.”, “Tối đây, tối đây, tớ sợ cậu chắc?” Cứ như vậy, hai người vừa cười vừa đánh nhau âm ỉ ở trên giường, tạm thời quên đi kế hoạch không có đạo đức của hai người.

3. Chương 3

Edit: ốc sên ^^

Bước vào căn phòng họp xa hoa, Ân Mẫn Thiên hoảng hốt phát hiện, Phàn tổng giám đốc đang ngồi trên ghế cao nhất, ung dung nhìn cô.

“Xin lỗi, khiến các vị đợi lâu.” Cô không nghĩ tới tất cả mọi người đều đang đợi cô.

“Ân Mẫn Thiên tiểu thư, cô không cần xin lỗi, còn một phút đồng hồ nữa mới đến mười giờ, cô rất đúng giờ, không hề đến muộn.” Phàn Vũ Phong chỉ vào chiếc ghế trống bên cạnh hần, “Mời ngồi.”. Ân Mẫn Thiên tắt nụ cười yên lặng đi tới.

Ngồi bên cạnh hần, lòng của nàng không thể kiềm chế vang nên những tiếng kêu sợ hãi.

Hần ngày hôm nay quá thật cách biệt một trời so với hôm đó, người hần tỏa ra khí thế uy nghiêm, không còn giống như trong ấn tượng của cô tùy tiện buông thả, bây giờ khuôn mặt của hần nghiêm túc điềm tĩnh khiến người khác sợ hãi.

Người ngồi cạnh cô và người hôm đó cô gặp là cùng một người sao?

Ân Mẫn Thiên cảm thấy bối rối.

Cô chìm đắm trong suy nghĩ của mình, hoàn toàn không nghe thấy người bên cạnh mình nói gì, cho đến khi có tiếng nói trầm thấp truyền đến bên tai — “Ân Mẫn Thiên tiểu thư, cô có vấn đề gì sao?” Những lời này của Phàn Vũ Phong đã mạnh mẽ kéo tinh thần cô trở về, cô xấu hổ.

“Ách?” vừa ngẩng đầu, cô không khỏi mở to hai mắt, nhìn gương mặt anh tuấn ngay gần trước mắt, dọa cô giật mình.

“Nếu như không có vấn đề gì, mời cô ký tên lên hợp đồng.”, “Tôi...” cô cắn môi dưới, không biết làm sao mà có thể đưa tay ký lên hợp đồng.

Là người mẫu của Phàn thị, người phát ngôn cho trang sức nổi tiếng toàn cầu, một ước mơ mà bất kỳ người mẫu nào cũng muốn đạt được.

Thế nhưng, nếu kí hợp đồng, cô và Phan Vũ Phong sẽ gặp nhau nhiều, mà Giang Nhận cũng sẽ bắt cô triển khai kế hoạch câu dẫn hắn, tất cả khiến cô chần chừ.

“Đây, bút của cô.”

Không cho cô lùi bước khi lâm trận, Phan Vũ Phong đem bút ngòi vàng của chính mình đưa cho cô.

Ân Mẫn Thiên không được tự nhiên cười cười, “Ách, còn chưa qua tuyển chọn nào, đã kí hợp đồng thế này? Quý công ty...”, “Thế nào? Cô không có lòng tin với chính mình?” Hắn nhú mày cắt đứt lời cô.

“Tất nhiên không phải.”, đáng ghét, cứ nhiên dùng phương pháp cô ghét nhất để đối phó cô, “Tôi chỉ cảm thấy không phù hợp với trình tự tuyển người mẫu.”, “Ác?” Phan Vũ Phong tựa lưng vào ghế, ánh mắt sâu lắng khiến cho người khác không thể đoán được tâm tư hắn, khoe miệng khe khẽ, “Không hợp trình tự?” Mặt Ân Mẫn Thiên nóng lên, xấu hổ phát hiện chính mình lại nhìn hắn thành một một vị thần.

Ông trời ơi, hôm nay cô làm sao vậy? Sao lại nghĩ người này thật sự rất tàn bạo? Rõ ràng ngày đó đứng trước mặt cô là một người vo lại hay sao nhưng lúc này lại khiến cô sợ hãi.

Khẩu khí Phan Vũ Phong lãnh đạm mang theo chút tự phụ và ung dung, “Tôi không phải là người không tuân thủ theo quy định, trình tự này tùy theo từng người mà sẽ khác nhau.”, “Hơn nữa, tôi không phải vừa nói rất rõ ràng hay sao? Ngày đó tôi đến phòng chụp quan sát, liền đưa ra quyết định đại diện phát ngôn trang sức sẽ do Ân Mẫn Thiên tiểu thư chịu trách nhiệm.” hắn chế nhạo hỏi, “Do tự tôi chọn người, còn cần tuyển chọn sao? Lẽ nào cô sợ có người nghi vấn quyết định của tôi?”, “Tôi...” mặt cô đỏ đến mang tai, những lời hắn nói như mũi dao đâm xuống khiến cô á khẩu không trả lời được.

Hắn là tổng giám đốc của Phan thị, nắm trong tay quyền lực tối cao, tất cả việc của công ty do hắn định đoạt, nhưng vừa nghĩ đến việc Phan thị chọn cô là hoàn toàn do cá nhân hắn quyết định, lại là dựa vào tình huống nhìn hết toàn thân của cô mà quyết định, cô cảm thấy không được tự nhiên lắm, đồng thời hoài nghi hắn có động cơ và mục đích khác.

“Ân tiểu thư, cô là người mẫu nổi tiếng của Đông Nam Á, ánh mắt tổng giám đốc chúng tôi rất chính xác, chọn cô là người phát ngôn cho trang sức là rất thích hợp.” Người vừa nói chính là tổng giám đốc ý quảng cáo, “Thái độ làm việc của Ân tiểu thư rất chuyên nghiệp, căn bản không cần thử nghiệm.”, do tổng giám đốc đích thân chọn cô, ai lại không ca ngợi vài câu?

“Đúng vậy, tôi cũng thấy được khí chất phi thường của Ân tiểu thư phù hợp với thiết kế trang sức của chúng ta, để cô làm người phát ngôn cho sản phẩm của chúng tôi, là việc tốt càng làm tăng thêm sức mạnh của công ty.” Nhà thiết kế trang sức của Phan thị được tổng giám đốc ưu ái cũng góp sức, “Hơn nữa, chúng tôi cũng muốn nhanh chóng đưa quảng cáo ra ngoài thị trường, cho nên có thể không cần tuyển chọn sẽ không tuyển chọn, không nhất thiết phải lãng phí thời gian.” mọi người đều ủng hộ quyết định của tổng giám đốc. Nhưng mà chuyện này cũng không có nghĩa là khi họ đi ra khỏi căn phòng họp này sẽ không xoi mói vị người mẫu xinh đẹp được “ưu ái” này, sẽ thêm mắm thêm muối truyền ra ngoài.

“Tất cả mọi người đều ủng hộ quyết định, cô còn do dự cái gì?” Phan Vũ Phong ngẩng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn buồn rầu của cô, “Về chuyện thù lao, nếu cô không hài lòng...” , “Không, không phải chuyện đó.” Tiền thù lao này đã đủ cho cô sống xa hoa nửa đời người, “Vậy, cô còn lo lắng cái gì?” Ngón tay thon dài của Phan Vũ Phong giơ lên nhẹ nhàng gõ xuống mặt bàn.

Sâu thẳm trong mắt hắn như khóa trụ cô, không sợ mà cho cô biết về công về tư, hắn đã bắt buộc bọn họ.

Ân Mẫn Thiên bắt đầu dĩ cười, “Một cơ hội, đãi ngộ tốt như vậy, tôi có lý do để cự tuyệt sao?” Phan thị đưa ra điều kiện vô cùng đãi ngộ, trừ khi là kẻ ngu mới có thể cự tuyệt.

Cô cũng không muốn bị mấy chị em họ cười cô “đại ngốc nghếch”, ở trong nền kinh tế đình trệ, tiền thì mất giá, hơn nữa cô cũng đã đáp ứng Giang Nhận phải giúp cô ấy đối phó với vị hôn phu, tuy rằng cô rất muốn đổi ý lại sợ nước mắt của Giang Nhận làm cho chết đuối.

Cầm lấy bút, nhân lúc mình chưa có chủ ý thay đổi, Ân Mẫn Thiên nhanh chóng ký tên lên hợp đồng.

Phan Vũ Phong nở nụ cười thỏa mãn, đem một bản hợp đồng giao cho trợ lý giữ, còn một bản giao lại cho Ân Mẫn Thiên, “Ân tiểu thư, hi vọng chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ.”, “Cảm ơn”, cô nghĩ nhận lấy hợp đồng,

không ngờ bàn tay nhỏ bé lại bị hấn nắm thật mạnh khiến mặt cô đỏ lên, bàn tay hấn như có nhiệt như muốn hòa tan cô, cô âm thầm nhắc nhở chính mình, chỉ là một hành động bắt tay lễ phép mà thôi, bình tĩnh. “Tôi phát hiện, vừa nãy ký hợp đồng, cô không có đọc kỹ nội dung của hợp đồng đúng không?” Hấn ôn hòa cười hỏi.

“A?”, cô sửng sốt.

“Khi nào rảnh rồi, hãy đọc kỹ nội dung của hợp đồng.” Giọng điệu của hấn giống như của thầy giáo nói với học sinh ân cần khuyên bảo, nhưng đáy mắt lại lóe lên ý nghĩ khác, “Tôi không muốn trong quá trình hợp tác, hai bên lại nảy sinh những việc hiểu sai hợp đồng.”, “A?” nói như vậy cô lại càng không hiểu.

”Hẹn gặp lại, Ân Mẫn Thiên tiểu thư, đợi khi hành trình được sắp xếp tốt và có vé máy bay, trở lý của tôi sẽ liên lạc với cô.”

Vung tay lên, không đợi cô đáp lại, hấn đã tiểu sải bước đi ra khỏi phòng họp.

Vé máy bay? hành trình? Hấn đang nói cái gì vậy?

Về mặt Ân Mẫn Thiên ngẩn ngơ, mấy giây tiếp theo đã trở thành trung tâm của mọi người, “Ân tiểu thư, rất vui được hợp tác với cô.”, “Xin chào.” Vị này hấn là tổng giám sát ý quảng cáo, chỉ là cô không nhớ rõ tên của vị này.

“Trước khi xuất phát sang Italy, chúng tôi sẽ cố gắng tranh thủ thời gian, nói rõ cho cô biết về phong cách quảng cáo, và thảo luận chi tiết về việc quay chụp.”, “Italy? Chúng ta đến Italy quay chụp?” Cô tròn tròn mắt.

“Đúng vậy, vừa này hợp không phải đã nói rõ sao? Ân tiểu thư sẽ không...” Ân Mẫn Thiên vội vã mỉm cười, chỉ trách cô không tập trung, “Vì tôi quá hưng phấn, muốn đi Italy, ở đó không những phong cảnh đẹp nhân cơ hội mở rộng tầm mắt, haha...”, “Ân tiểu thư quá đúng là làm việc không quên giải trí nha.”, “Đâu có.”. Cô thật là cười không ra. Italy! Cô làm gì mà không đọc rõ đã ký hợp đồng chứ!? Trong ngực truyền đến dự cảm không tốt... Không phải Phàn Vũ Phong từ lâu đã nhìn thấu được kế hoạch của cô và Giang Nhạn nên mới ra tay trước lừa đem cô đi bán chứ!

Về đến nhà, nằm ở trên giường, Ân Mẫn Thiên nhanh chóng đem hợp đồng đã ký kết đọc một lượt, từng câu từng chữ rất tỉ mỉ.

Xem xong, lòng của cô ngã xuống... “Giang Nhạn, lần này tớ thực sự bị cậu hại chết rồi.” Cô nóng ruột vội vàng gọi điện thoại cho Giang Nhạn, gào thét to.

“Có chuyện gì vậy?” Giang Nhạn đem lỗ tai ra xa, hứng thú hỏi.

Bao nhiêu năm tình nghĩa, Ân Mẫn Thiên chưa bao giờ oán giận cô cái gì, ngoại trừ lần này kiên quyết kéo cô vào cuộc tranh đấu giữa mình và Phàn Vũ Phong.

Cho nên, Mẫn Thiên mà gọi điện thoại mắng cô, chứng tỏ không thoát được mối quan hệ với Phàn Vũ Phong.

Quả nhiên – “Đều là tại cậu, nếu không phải tại cậu giật giây, tớ đã không ký hợp đồng với Phàn thị, tớ sẽ không mơ hồ mà đi ký hợp đồng bán mình thế này.”

Ân Mẫn Thiên hận không thể đem tờ hợp đồng này xé nát, ô... Con người cô làm sao có thể làm trái với hợp đồng chứ. “Hợp đồng bán mình? Hợp đồng bán mình gì?” Khẩu khí của Giang Nhạn vừa hiểu kì vừa lo lắng.

“Là hợp đồng kí kết người mẫu.” Về mặt Ân Mẫn Thiên như bị tai vạ, “Tớ xem vài tờ ở trước, không khác gì hợp đồng bình thường, lúc ký rồi mới phát hiện, phía sau còn rất nhiều những điều khoản không thể chấp nhận.” “Thế nào mà không thể chấp nhận? Nói tớ nghe một chút.”, “Trên hợp đồng ghi, căn cứ vào lý do muốn công việc quay chụp diễn ra thuận lợi, tớ phải hoàn toàn nghe lệnh của tổng giám đốc đưa ra, bao gồm cả việc xuất ngoại, hợp hành.”, “Chuyện này bình thường mà.” Giang Nhạn là người ngoài nghề cũng biết, công việc của người mẫu cần xuất ngoại và xã giao, đó là chuyện bình thường mà.

“Còn có, cái gì mà phải chú ý đến bản thân là người đại diện phát ngôn của Phan thị, không được phép kết giao bạn trai, không được yêu đương, càng không thể kết hôn.”, “Cái này cũng rất hợp lý mà” Giang Nhận nói, “Bây giờ cậu cũng đâu có bạn trai, không yêu đương, không kết hôn, chuyện này đâu ảnh hưởng đến cậu.” Nói như vậy cũng không sai... Thế nhưng, giác quan thứ 6 của cô nói cho cô biết, phần hợp đồng này vô cùng không hợp lý, “Còn nữa, còn nữa, chuyện này thực sự rất quá đáng, cái gì mà từ lúc bắt đầu ký hợp đồng, toàn bộ tớ phải nghe theo chỉ thị của tổng giám đốc, tớ đâu phải ký hợp đồng nô lệ.” Dựa vào mặt chữ trên hợp đồng giải thích, hẳn bảo cô xuất ngoại cô phải xuất ngoại, bảo cô đi xã giao cô sẽ phải đi xã giao, ngoài ra, mặc kệ tổng giám đốc hẳn phân phí việc gì, cô đều phải làm theo.

Trời ơi, vì sao cô lại ngây ngốc kí vào hợp đồng bán mình thế này?

“Mẫn Thiên. Mẫn Thiên, bình tĩnh chút đi...” Tiếng Giang Nhận trấn an Mẫn Thiên truyền đến, “Có phải cậu phản ứng hơi quá không?”, “Tớ phản ứng hơi quá sao?” hít một hơi thật sâu, cô cố gắng giữ bình tĩnh nói: “Giang Nhận, cậu không biết lúc đó ánh mắt của Phan Vũ Phong, tớ dám đảm bảo, hẳn nhất định có rắp tâm bất lương, đúng, nhất định là như vậy.” nhớ tới đó, cô lại kích động.

“Người này chắc chắn nửa người nửa ma, trước mặt người khác ra vẻ nghiêm túc đứng đắn, kỳ thực ý nghĩ xấu xa đầy mình. Úc, tớ có nên cùng hẳn đi tới Italy không? Giang Nhận, cậu mau giúp tớ nghĩ biện pháp đi.”, “Hai người cũng đi Italy?” Giang Nhận cảm thấy chuyện này thật ngoài ý muốn.

“Quảng cáo đó muốn đi Italy quay chụp, hơn nữa, Phan Vũ Phong sẽ toàn quyền xử lý. Kỳ thực, quảng cáo này giao cho tổng giám là được mà?” Tất cả chuyện này đều khiến cô bất an.

Giang Nhận thở một tiếng, hài lòng cười, “Tớ đã nói mà, Phan Vũ Phong thực sự có hứng thú đối với cậu, cậu lại không tin.”, “Giang Nhận! Tớ đã đủ phiền rồi đó! Đừng nói với tớ những điều đó nữa!” Ân Mẫn Thiên vừa gào lên, vừa gỡ tóc mình.

“Tớ nói sự thật mà. Mẫn Thiên, việc này cậu phải rõ ràng hơn những người khác chứ, nếu không cậu đã không bất an, khẩn trương như vậy.” Giang Nhận nói trúng tim đen của cô.

Thật không hổ là bạn tốt của cô nhiều năm, có thể nhìn nét mặt, nghe giọng điệu của Ân Mẫn Thiên mà hiểu cô đang nghĩ gì.

Cô biết mình rất kém cỏi, gặp phải khó khăn bị người ta theo đuổi, tinh thần cô sẽ càng lo lắng khẩn trương.

Phan Vũ Phong chưa nói muốn theo đuổi cô, nhưng thái độ mập mờ của hẳn còn khiến cô bất an hơn, cảm giác này giống như một con rắn ngấm trũng một con chuột bạch, không biết được bản thân mình khi nào sẽ bị cắn nuốt, cho nên cô mới lo sợ nghi hoặc. “Mẫn Thiên, cậu không nên hỗn loạn như thế.” Giang Nhận ôn hòa và độc đoán, kiên trì khuyên bảo Mẫn Thiên đang giống một chú chuột bạch nhát gan. “Phan Vũ Phong có cái gì mà phải sợ chứ? Kể cả hẳn có hứng thú với cậu, cũng không thể một lúc có thể ăn cậu nha, cậu phải bình tĩnh.” Ân Mẫn Thiên nhú mày oán giận, “Tiểu thư, cậu nói thì đương nhiên dễ dàng rồi.”, “Cậu yên tâm, từ trước đến nay, Phan Vũ Phong được đánh giá rất tốt, sống rất chừng mực, từ nhỏ tớ đã quen biết hẳn, tin hẳn là người như thế, tớ cam đoan với cậu, hẳn sẽ không dám làm bậy đâu.”, “Tớ không tin hẳn là người tốt.”

Ân Mẫn Thiên tin tưởng trực giác của mình, “Trước mặt người này một kiểu, sau mặt người kia một kiểu, người như thế càng khủng khiếp, càng nguy hiểm.” Giang Nhận trở lại vấn đề, “Anh hùng không qua ải mỹ nhân, nói chung, hẳn có hứng thú với cậu là chuyện tốt, cậu thừa dịp tiếp cận hẳn, giúp tớ tạo ra chút tin đồn.”, “Giang Nhận.” đây là bạn tốt của cô sao, cũng chỉ nghĩ đến bản thân cô ấy nha, “Mẫn Thiên, hạnh phúc cả đời tớ, tất cả nằm trên tay cậu đó, tớ van cậu đó, xin cậu đó...”, “Cậu...” ai, chuyện này thật tổn hại tình bạn của cô nha, đúng là tam sinh bất hạnh, “Quảng cáo này phải sang Italy quay chụp, cuộc sống ở đó tớ không quen, sao tớ có thể tạo tin đồn được? Có ích sao?” Cô tiêu cực nói, mong muốn Giang Nhận có thể bỏ đi ý niệm đó trong đầu.

“Yên tâm, tớ sẽ sắp xếp mấy tay săn ảnh len lén đi theo mấy người.”, “Giang Nhận, cậu thực sự rất xấu xa!”, cô gào lên.

“Hi hi.”, Giang Nhận cười cười, coi lời nói của Ân mẫn Thiên như một lời khen ngợi, “Được rồi, chúng ta cần tranh thủ thời gian, bây giờ cậu hẹn Phan Vũ Phong ra gặp mặt.”, “Cái gì?” Cô hét lên.

“Mẫn Thiên., cậu không biết, hai ngày này, cha mẹ tớ đã thức giục tớ liên tục, kêu Phàn Vũ Phong đến để đi thử áo cưới và chọn nhẫn. Tớ thật sự sợ mấy người họ sẽ đi đặt tiệc rượu... Mẫn Thiên, van xin cậu, chúng ta mau hành động đi.” Ân Mẫn Thiên chỉ cảm thấy có một đàn quạ đen bay qua trước mắt.

“Thực sự... Cần phải như vậy sao?”

Giang Nhận nín cười trả lời: “Tất nhiên, bằng không tớ sẽ bị chết rất thảm.” Ha ha, tâm địa bạn tốt của cô thiện lương như vậy, nhất định sẽ không thấy chết mà không cứu. “Cậu muốn tớ làm thế nào? Chỉ cần hẹn hán đi ra ngoài là được sao?”, “Phàn Vũ Phong có một phòng trong khách sạn sáu sao, khi công việc quá bận rộn, không thể quay về biệt thự trên núi Dương Minh, hán sẽ đến đó nghỉ ngơi.”, “Vậy sẽ làm thế nào?”, “Cậu chỉ cần nghĩ cách để hán đưa cậu đến đó nghỉ ngơi, cho dù là một giờ hay nửa tiếng cũng được, tớ sẽ có biện pháp khiến tin đồn của Phàn Vũ Phong đăng báo.” Ân Mẫn Thiên nghe xong cảm thấy chính mình sắp thành một nhân tài vô dụng.

“Như vậy có thể tạo ra tin đồn không? Giang Nhận thối, chuyện đơn giản như vậy vì sao không để người khác làm?”

“Tiểu thư, cậu nghĩ là đơn giản sao? Phàn Vũ Phong chưa bao giờ để một cô gái nào bước vào phòng của hán, cậu hiểu không? Hán luôn giữ mình trong sạch”, “Cái gì? Nếu như vậy, cậu còn bảo tớ làm chuyện khó vậy sao?” Cô oa oa nói, “Giang Nhận thối, chuyện khó như thế cậu không nên bảo tớ làm nha.”, “Mẫn Thiên, bạn tốt của tớ... Xin cậu đó, van xin cậu...”, lại nữa rồi! Ân Mẫn Thiên đảo cặp mắt trắng dã, chỉ thiếu mỗi trực tiếp té xỉu.

Trong một nhà hàng cao cấp, tiếng nhạc du dương cũng không làm cho tinh thần cô thoải mái.

Ân Mẫn Thiên cảm thấy đầu mình bị hổng rùi, mới đồng ý chuyện điên cuồng thế này — cô, lại thực sự hẹn Phàn Vũ Phong ra ngoài. “Ân tiểu thư, thật không ngờ, cô lại hẹn tôi đi ăn.” Phàn Vũ Phong ngồi đối diện cô nói.

Với hán mà nói, sự chủ động của cô quả là rất đặc biệt, nhưng cũng rất thú vị.

Nhìn dáng vẻ phòng vệ của cô, hán có thể nhận thấy được cô đang đề phòng hán... Vậy, nguyên nhân gì đã khiến cô chủ động hẹn hán đi ăn?

“Tôi...tôi nghĩ, hợp đồng có chút không rõ ràng, tôi muốn Phàn tổng giám đốc chỉ bảo.” Ân Mẫn Thiên đã sớm nghĩ một lí do thật tốt.

“Ác?” Phàn Vũ Phong nhú mày, “Cô có chỗ không rõ sao?”, “Đúng vậy.” cô cười có chút không được tự nhiên.

“Ở cùng một chỗ với tôi, cô rất căng thẳng sao?” Hán chú ý tới cô, hai bàn tay đặt trên đầu gối nắm chặt lấy nhau.

“Không, không có” Ân Mẫn Thiên cố gắng tỏ ra thoải mái, không biết rằng nụ cười của cô đã bán đứng cảm xúc chân thật của cô.

Phàn Vũ Phong cười cười, lắc lư quyết định, “Chúng ta ăn cơm đã, vừa ăn vừa trò chuyện.”, “Được.”

Ân Mẫn Thiên cầm chiếc cốc thủy tinh trên bàn, uống một ngụm nước lớn.

“Cô muốn ăn gì?” Hán cười hỏi.

“Gì cũng được.” Bây giờ cô đang rất căng thẳng, ăn cái gì cũng không vô, trong đầu cô chỉ lo nhớ đến từng chi tiết của kế hoạch, chỉ sợ sẽ xảy ra sai lầm.

“Tôi giúp cô gọi đồ.”

Phàn Vũ Phong vẫy tay ra hiệu cho phục vụ đến, dùng tiếng Anh lưu loát gọi cơm.

Chỉ trong chốc lát, phục vụ lấy đi hai chiếc cốc thủy tinh to trên bàn, thay vào hai chiếc ly.

Ân Mẫn Thiên không kịp kháng nghị, “Nước của tôi...” khi cô căng thẳng sẽ muốn uống nước, ô... Nào có nhà hàng nào đến nước đá cũng không cho người ta uống?

“Trong hoàn cảnh hữu tình thế này, một chai rượu hồng, từ từ uống, tuyệt đối sẽ tuyệt hơn uống nước đá, cô đồng ý không, Ân tiểu thư?”, “A- Đương nhiên...” nếu cô không đồng ý sẽ bị loạn kế hoạch, cô không thể làm gì khác hơn là ngoài cười nhưng trong không cười lấy lệ, trong đầu cũng đã mắng hấn một trăm lần.

Ta khinh, ta thích uống nước đá hơn đó, hông được sao?

Sau khi Phàn Vũ phong nói xong, phục vụ mang một chai rượu nho ướp lạnh tới, thông thạo mở nút chai, kéo nút chai ra ngoài, sau đó đem rượu màu hồng rót vào ly.

“Nào, chúng ta cạn một ly.”

Phàn Vũ Phong cầm lấy ly rượu, nhẹ nhàng chạm vào ly của cô, thanh âm lạnh lạnh vang lên khiến tinh thần cô càng thêm căng thẳng.

“Tôi... Tôi không uống được nhiều rượu...” thành thật mà nói, tửu lượng của cô không kém, nhưng bây giờ cô đang phải gánh vác trách nhiệm nặng nề, cho nên tuyệt đối không thể uống rượu.

“Vậy được, uống hay không tùy cô, nhớ cô say, tôi cũng gặp phải phiền phức.” Hấn không hề có ý miễn cưỡng cô, Phàn Vũ Phong tự rót rượu nhâm nhi rượu ngon.

Có điều nếu như hấn say, cô sẽ thuận tiện hơn, không phải sao?

Ân Mẫn Thiên nâng ly lên, khuôn mặt nhỏ nhắn mỉm cười ngọt ngào, “Tuy rằng tôi không uống, nhưng dù sao tôi cũng muốn kính Phàn tổng giám đốc một ly, cảm ơn anh.”, “Cảm ơn cái gì?” Hấn chăm chăm nhìn cô, thích kiểu dáng ngọt ngào động lòng người này của cô.

“Vâng, đương nhiên cảm ơn anh đã khen ngợi tôi nếu không tôi cũng sẽ không thể trở thành người mẫu của Phàn thị.” Cô nói một chuỗi dài dễ nghe, chỉ cần thi thoảng hít một ngụm rượu, là có thể khiến hấn uống hết một ly rượu, chuyện này quả thực rất có lợi, “Phải không? Tôi còn tưởng cô không tình nguyện trở thành người mẫu của Phàn thị.” Ánh mắt hấn nhắc nhở cô khi cô do dự ký vào hợp đồng.

“Ha ha, sao có thể như thế?” Ân Mẫn Thiên cười gượng, trong đầu tiếp tục mắng hấn một trăm lần, nụ cười trên mặt lại rất ngọt ngào, “Phàn tổng giám đốc, nào, tôi kính anh một chén.” Tiểu nữ nhân này bụng dạ khó lường nói ột thước, ma ột trượng, hấn sao có thể không nhìn ra cô đang diễn trò?

“Ác?” Phàn Vũ Phong không hề nhìn lên một chút nào, không nói gì, mặc cho cô rót rượu cho hấn.

Muốn hấn quá chén cũng không phải không có khả năng, chỉ là hấn có muốn phối hợp hay không mà thôi.

“Cảm ơn anh đã bớt chút thời gian ra gặp tôi, có thể cùng ngồi ăn cơm với Phàn tổng giám đốc, tôi thật sự rất vui.” uống rượu xong cô thế nào lại có thể nói ngọt như thế?

“Tôi cũng thật vui về khi cô mời tôi ăn, thực sự rất vui.” hấn sảng khoái đem rượu uống giữa cô lên uống hết mà âm thầm nhìn Ân Mẫn Thiên nhỏ ra. Oa, tửu lượng của hấn thật tốt nha, cô vẫn niêm nở rót rượu cho hấn, “Còn nữa, Phàn tổng giám đốc, ly rượu này nhất định anh phải uống, ngày đó anh giúp tôi giải vây, lúc đó tôi lại không có cảm ơn anh, còn một mực trách mắng anh.” vừa nghĩ tới chuyện này, cô rất muốn cầm ly rượu hất vào mặt hấn, không thể làm thế được... “Cô là đang xin lỗi tôi?”

Phàn Vũ Phong cảm thấy buồn cười. Cô gái nhỏ này có cố gắng cười cũng là phí công, đôi mắt phun hỏa căn bản không giấu được tâm tình chân thật của cô.

“Nào.” Ông trời ơi, tha thứ cho cô, cô nói nhiều nhưng là nghĩ một đằng làm một nẻo, “Uống ly này, biểu hiện tình bạn của chúng ta.”, “Được.” chỉ cần cô cười ngọt như vậy, cho dù là độc được hấn cũng không từ chối.

Phàn Vũ Phong uống liên tiếp vài ly rượu, vẫn như cũ mặt không đổi sắc, “Ân Mẫn Thiên tiểu thư, rượu tôi đã uống, những gì không pahir giữa chúng ta trước đây đều xóa bỏ đúng không?”, “Đúng vậy...” đối với hấn có thể lợi như thế sao?

“Cơm tới rồi, Ân tiểu thư, mời dùng.” lúc này, một người phục vụ đưa tới một bữa cơm phong phú cho bọn họ, Phàn Vũ Phong vui vẻ mời cô dùng bữa.

“Cảm ơn.”, được rồi, tạm thời hưu binh, chờ hần ăn no sẽ mời rượu hần, cô không tin cô không thể khiến hần say rượu.

Một khi hần say, cô có thể tạo tin đồn dễ hơn.

Nghĩ đến Giang Nhận nhờ cô chuyện của hần, Ân Mẫn Thiên không biết làm thế nào, thở dài một hơi.

Giang Nhận cũng quá coi trọng cô rồi, nếu chưa từng có nữ nhân nào có thể bước vào nhà hần, cô có thể là ngoại lệ sao...

4. Chương 4

Ân Mẫn Thiên cứ tưởng rằng mình đang khấn trương căng thẳng đến mức không thể cảm nhận được mùi vị của thức ăn nữa, hóa ra là không phải, khấn trương thì khấn trương, cô cũng thể phủ nhận, đồ ăn ở đây quả thật là rất ngon. “Có hợp với khẩu vị của cô không?”, Phàn Vũ Phong quan tâm hỏi.

“Uhm, rất ngon...”

Ân Mẫn Thiên hướng ánh mắt nhìn về phía thức ăn trên bàn để tránh khỏi vẻ anh tuấn mê người của Phàn Vũ Phong. Bây giờ việc cô có thể làm là chuyên tâm vào việc ăn uống, việc này có thể giúp cô quên đi sự căng thẳng.

Trái ngược hẳn với sự căng thẳng của cô, Phàn Vũ Phong vẫn thản nhiên như thường, tinh thần thoải mái.

“Cô có muốn thêm tương không?”

“Không, không cần, cảm ơn.” Cô từ chối khi hần đẩy lọ tương về phía mình, không cẩn thận lại phát hiện đôi tay của hần thật thon dài.

“Tay của tôi có cái gì sao?” Phát hiện cô nhìn tay hần chằm chằm, hần buồn cười hỏi.

“A? Không... Không có gì...” Ân Mẫn Thiên căng thẳng nói, cầm vội chiếc ly lên uống, cô uống một ngụm to, giật mình hoảng sợ, cô uống không phải là nước đá, mà là rượu nho, rượu nho.

“Cô uống thật nhiều a?” Phàn Vũ Phong cười khế, đổi nước đá thành rượu nho quả là một quyết định sáng suốt.

Hần rất có hứng thú muốn tìm hiểu cô còn những mặt nào không muốn cho người khác biết.

“!” Ân Mẫn Thiên tức giận lẩm bẩm.

“Cô thích uống nước đá nhỉ?” Biểu hiện của hần thật chu đáo, “VẬY, có muốn tôi gọi cho cô một cốc nước đá nữa không?”, “Không cần đâu.” Cô khịt mũi, uống một ngụm rượu, trong lòng hình như thoải mái hơn lúc trước.

“Thật sao?” Phàn Vũ Phong nheo mắt.

“Vâng.” Đôi môi đỏ mọng khẽ động đậy, vẻ mặt cô giãn ra, tự nhiên nói.

Cô thực sự rất đẹp... Dưới ánh nến lung linh, gương mặt mỹ lệ của cô bởi rượu mà đỏ ửng lên, đường nét như vẽ cũng vô tình ôn nhu hơn, đáy mắt như có nước dịu dàng mà lơ đãng.

Phàn Vũ Phong nhìn đến ngây đại.

Cô mặc một bộ váy trang nhã, trên vai xẻ mấy đường nhỏ, không hở hang một chút nào mà như có phép lạ, cô vẫn trở nên rất gợi cảm.

Chiếc cổ dài nhỏ, bờ vai mảnh khảnh, tất cả giấu trong một chiếc khăn quàng mỏng, khó mà nhìn ra được.

Hần nghĩ bản thân hần lại đang bị thiêu đốt, mạnh mẽ muốn có cô.

“Được rồi, cô nói hợp đồng có chỗ không rõ ràng.” Hấn mở miệng, muốn nói chuyện để đánh tan dự vọng đang tăng lên trong người hấn, “Chỗ nào không rõ?”, “A,” Ân Mẫn Thiên hơi nghiêng đầu suy nghĩ một chút, “Tôi không nhớ rõ lắm, tôi phải xem lại hợp đồng mới nói rõ được.”, “Đừng nói với tôi là cô không mang theo hợp đồng.” Phan Vũ Phong nhíu mày bật cười.

Cô gái nhỏ này nói muốn gặp hấn để hỏi về hợp đồng, kết quả ngay cả hợp đồng cũng không mang theo, đi hai tay không đến?

“Tôi tìm một chút.” Cô lục tìm trong chiếc túi da của mình một lúc, đưa ra hai tay không, “Tôi quên mang theo rồi, làm thế nào bây giờ?” Thực tế, là Giang Nhạn kiên quyết không cho cô mang theo hợp đồng, cô ấy nói, một khi cô đã cùng Phan Vũ Phong thực sự thảo luận đến các điều khoản trong hợp đồng, chắc chắn mùi thuốc súng sẽ rất nhiều, cô ấy không thể để khi hai người ra về sẽ không vui vẻ gì, như vậy kế hoạch của cô ấy sẽ bị hỏng thì sao?

“Không sai, lần sau trao đổi là được, còn nhiều cơ hội.” Phan Vũ Phong vô tình nói. Hấn đi đến đây, chỉ vì muốn gặp cô, thảo luận hay không thảo luận về hợp đồng đều không quan trọng, quay về việc chính, phần hợp đồng đã kí, vốn không ảnh hưởng gì tới hấn.

Ngừng ăn một chút, hấn trò chuyện vui vẻ trên bàn ăn, bầu không khí càng ngày càng hòa hợp.

Nghiêng đầu, cô có chút men rượu mạnh dạn nhìn thẳng hấn.

“Vừa nãy cô nhìn tay của tôi không chớp mắt, bây giờ cô lại nhìn gương mặt tôi đến mê mẩn, tôi có thể hỏi cô, cô cảm thấy thế nào?” Ân Mẫn Thiên ngây ngô cười, “Tôi đang suy nghĩ, mỗi lần anh đầu cho tôi một ấn tượng khác nhau?”, “Tôi cho cô ấn tượng thế nào?” Hấn dụ cô nói ra.

“Rất kém, không tốt chút nào”

“Ác?” Ánh mắt hấn buồn bã, hấn chưa bao giờ quan tâm đến người khác đánh giá hấn thế nào, nhưng lại vì một câu nói của cô mà tâm tình rơi xuống đáy ao.

“Hôm đó, anh thật sự rất đáng ghét, rất đáng giận, cho tới bây giờ tôi cũng chưa có gặp qua ai vô lại như anh, thực sự là bị anh làm cho tức chết, anh biết không? Sau đó, ngay cả trong giấc mơ tôi cũng đều thấy anh...” cô say thẳng thắn nói.

“Phải không?” Hấn cười, rất vui khi cô nằm mơ tới hấn.

“Trong cuộc họp, anh lại thực sự nghiêm túc, dường như thay đổi thành một con người khác, nhưng mà tôi cũng không thích người như vậy, quá nghiêm túc. A, làm tổng giám đốc thì nhất định phải như thế sao?”, “Cô không thích tôi như vậy, vậy cô thích tôi như thế nào?” Hấn không trả lời cô mà hỏi lại.

“Tôi thích... Anh như bây giờ.” Trong người có rượu khiến cô thoải mái, trong lòng có gì đều nói hết ra, “Vừa thân thiết vừa mê người, cũng không chọc tức người khác, cũng không quá nghiêm túc...”, “Cô thích tôi như vậy?”

Trên gương mặt tuấn tú đầy nét cười, hấn sung sướng hỏi, “Tôi vĩnh viễn như thế này, cô sẽ thích tôi sao?” Ân Mẫn Thiên bĩu môi, “Ít gặt người đi, anh sẽ không thể mãi như thế này, anh chắc chắn sẽ thay đổi, anh là người hai mặt... A, không, phải là người có bệnh tâm thần phân liệt đa nhân cách rất nghiêm trọng.” Phan Vũ Phong bật cười “Tâm thần phân liệt?” hấn chỉ vào mình, “Tôi?” hấn dám nói rằng hấn là một người hoàn toàn bình thường, thể xác và tinh thần đều rất bình thường.

Kiểm soát một công ty lớn, hơn nữa tuổi còn trẻ mà đã ngồi ở vị trí tổng giám đốc, chuyện đó không đơn giản chút nào. Để mọi người tín phục, khi làm việc hấn phải thật nghiêm túc.

Tuy nhưng, về cá nhân, hấn cũng không phải là một người không có sở thích, nhất là khi gặp cô, cơ thể búng bình của hấn toàn bộ thức tỉnh... Trước mắt cô, hấn bộc lộ vẻ ôn nhu mê người nhưng cũng nhìn không được muốn đùa giỡn cô, cũng vì ngày đó hấn trêu đùa cô, khiến cô ghét hấn.

Về mặt Ân Mẫn Thiên có chút sợ sệt hỏi: “Này, có phải anh còn có tính cách nào mà tôi chưa biết, có phải rất đáng sợ đúng không?” Phan Vũ Phong giả bộ dữ tợn, “Tôi còn có thể biến thành sói.”, “Oa.” Cô không hề nghĩ hấn lại đột nhiên hù dọa mình, Ân Mẫn Thiên lấy tay che miệng nhỏ.

Ông trời ơi, sao ngay cả hấn lộ vẻ hung ác dọa người cũng có thể đẹp trai đến như thế? Thật là tội lỗi. “Không phải chứ? Mới như vậy mà đã khiến cô sợ sao?” Phàn Vũ Phong cười ha hả không ngừng.

“Không... Không có.”

Cảm nhận được ánh mắt trên gương mặt tuần tú của hấn thật lâu không rời khỏi cô, khuôn mặt Ân Mẫn Thiên đỏ dần lên, giống như làm chuyện xấu bị người khác phát hiện.

“Xin lỗi, tôi đi vệ sinh một chút.” Tâm hoảng ý loạn, cô thầm nghĩ trốn xa khỏi phạm vi ánh mắt của hấn một chút.

Cô bối rối lúng túng chuẩn bị đứng lên, liền làm đổ ly rượu trên bàn.

“A...” Cô che miệng khê hô, mắt mở to nhìn mấy giọt rượu vấy trên áo Phàn Vũ Phong, làm dơ tây trang sang trọng của hấn.

“Không sao.” Phàn Vũ Phong vẫn rất phong độ, không giống như cô lúng túng hoảng loạn.

“Xin lỗi, xin lỗi, tôi giúp anh lau...” Ân Mẫn Thiên cầm lấy khăn ăn, hướng áo hấn lau.

Phàn Vũ Phong phải ngăn bàn tay nhỏ bé đang lau tới lau lui của cô, giọng khàn khàn nhắc nhở: “Không cần lau.” Cô lau tới lau đi trên người hấn, không chút nào kiêng dè chỗ mẫn cảm trên người hấn, hại toàn thân hấn nhiệt huyết sôi trào, phản ứng không phải là ít.

“Ách?: Cô sừng sốt, lập tức chán nản rời tay ra.

Ai, đều trách tay chân mình vụng về, muốn giúp người khác cũng không làm được.

“Không xong.” Phàn Vũ Phong thở dài, “Váy của cô cũng bị bẩn rồi.” Ân Mẫn Thiên cúi đầu nhìn, mới phát hiện bản thân mình cũng rất thảm hại, trên y phục vết rượu dính vào không những rất chói mắt, mà còn dính cả vào trên da.

Tình huống này xảy ra, đem bầu không khí tốt đẹp vất vả lắm mới có được phá hư, mà tình thần của cô cũng tỉnh táo, nhớ tới nhiệm vụ của mình.

Xong rồi, cô bây giờ như thế này, sao có thể hoàn thành kế hoạch của Giang Nhận đây?

“Xin lỗi, Phàn tổng giám đốc, tôi...” Cô cúi đầu, không còn mặt mũi nào để nhìn hấn, may là đã dùng xong cơm, cô dự định lập tức rời khỏi đây, “Đã làm dơ âu phục của anh, thực xin lỗi, tôi nhất định sẽ gửi anh phí giặt, xin lỗi, tôi đi trước.” “Không phải chứ? Có cứ như vậy rời đi?” hấn kéo cô.

Ân Mẫn Thiên chớp mắt mấy cái, “Tất nhiên, tôi sẽ không quên đi trước tính tiền.” Chủ động hẹn người chính là cô, bữa cơm này cô nên trả tiền.

Phàn Vũ Phong phì cười, “Tôi đã nói với cô về trưởng đơn.” Thực ra, hấn là khách quen của nhà hàng này, chỉ cần một ánh mắt của hấn, chủ quán sẽ rất thức thời mà đem trưởng đơn lưu lại cho hấn.

“A?” Trưởng đơn là cái gì? (Ta cũng rất muốn hỏi “Trưởng đơn” là cái gì ??????????)

“Cô là người của công chúng, cứ như vậy đi ra ngoài, không hay cho lắm? Cô có muốn lên phòng của tôi để sửa sang một chút không?” “A?” Cô ngây người, hấn vừa bảo cô đi tới phòng hấn?

“Nhưng...” Quái, sao Giang Nhận nói Phàn Vũ Phong chưa bao giờ cho bất kì một nữ nhân nào bước vào phòng của hấn?

“Thế nào?” về mặt hấn chính trực, giọng điệu thản nhiên.

Trong lòng Ân Mẫn Thiên xác định. Cô suy nghĩ quá nhiều rồi, hấn bảo cô lên phòng hấn là vì tình huống này phát sinh, chắc là hấn không có ý gì khác đâu.

Hơn nữa, hấn mở miệng mời cô lên phòng, vậy cô nên vui vẻ mới đúng.

“Anh nói đúng, bây giờ tôi như thế này sẽ ảnh hưởng đến hình tượng, đối với công ty cũng không được tốt, không thể làm gì khác hơn rồi, đành làm phiền anh vậy.” Ân Mẫn Thiên cười nhìn hấn.

“Đi thôi.”

Cửa thang máy mở ra, Ân Mẫn Thiên nhận thấy Phan Vũ Phong đã trở lại là chính mình, bố trí trong phòng thật sự rất thoải mái, trang hoàng tao nhã thật không tầm thường.

Phan Vũ Phong đưa cho cô một chiếc khăn tắm màu trắng.

“Cô đem y phục thay ra trước, tôi mới có thể gọi người đưa đi giặt.” Hấn chỉ chỉ vào một cánh cửa, “Phòng tắm ở bên kia.”, “Úc không, không cần...” mặt cô đỏ ửng.

Cô nam quả nữ ở chung một chỗ đã đủ khiến cô căng thẳng rồi, cô sao có thể ở trước mặt hấn mà mặc khăn tắm?

Phan Vũ Phong giương mi cười nói: “Không cần căng thẳng như thế, tôi sẽ không bảo cô mặc khăn tắm để về, còn nữa tôi sẽ bảo phục vụ đưa mấy bộ y phục tới đây.”, “Không cần đâu!? Tôi dùng nước lau một chút là được mà.” Cô như đang trốn tránh cái gì đó mà nhanh chóng đi vào phòng tắm.

“Này, cầm, nếu không cần thì để trong phòng tắm là được rồi.” Phan Vũ Phong vừa nói vừa đem khăn tay ném cho cô, chiếc khăn tắm dùng chính xác trên gương mặt cô.

“Uy.” Cái gì đây, hại cô chút nữa thì đụng phải cánh cửa, cô trừng mắt nhìn hấn, Ân Mẫn Thiên nghiêng người đi vào phòng tắm, đóng cửa lại, tựa trên cánh cửa, thở dốc một hơi, cô thực sự rất căng thẳng, tim đập nhanh hơn bình thường, cả người run lẩy bẩy... Ông trời, đây là thật sao?

Trời phù hộ, cô lại có thể vào phòng của Phan Vũ Phong, ông trời a, ngàn vạn lần đừng làm cho cô khấn trương đến mức ngất đi, việc đã đến nước này, cô cũng không muốn phụ lòng bạn tốt giao phó... Cô lấy điện thoại di động, len lén gọi cho Giang Nhận, “Uy, Giang Nhận?”, “Mẫn Thiên cậu thật có tài nha...” Giang Nhận hưng phấn vui mừng nói lớn, thiếu chút đem màng nhĩ của cô phá hỏng.

Ân Mẫn Thiên vội vã đem điện thoại ra xa một chút, nhưng là, nghĩ đến tai vách mạch rừng, cô lại không còn cách nào khác là đem điện thoại lại gần tai, “Giang Nhận, cậu đừng hét to như vậy, cậu muốn để cho Phan Vũ Phong nghe thấy sao?” Câu nói này quả nhiên hữu hiệu, âm lượng của Giang Nhận lập tức giảm xuống tối đa.

“Mẫn Thiên, tớ yêu cậu chết mất, tớ chỉ biết, cậu vừa ra quân, không á có thể đánh lại sức hấp dẫn của cậu, đến cả Phan Vũ Phong cũng không có thể may mắn tránh khỏi, ha ha, hấn lại có thể ngoại lệ ột cô gái đi vào phòng mình, lại còn là buổi tối nữa, hắc hắc... Khăng định ngày mai, sẽ có rất nhiều tin tức hay ho xuất hiện...”, “Giang Nhận thôi, cậu không nên chỉ lo vui vẻ, van cậu hãy nhìn lại tình cảnh của tớ đi.” Ân Mẫn Thiên cắn răng, nếu không phải bây giờ cô không thể lớn tiếng, cô sẽ đem lòng dạ hiểm độc âm tổn hại đến bạn bè của Giang Nhận ra mắng ột trận, “Bây giờ tớ như con chuột trốn ở trong phòng tắm nhà người ta...” Giang Nhận không nhin được chọc cô, “Không thể nào? Cậu trốn ở trong phòng tắm làm gì, Chẳng nhẽ Phan Vũ Phong lại muốn cậu thoát y trước mặt hấn? Haha, cậu thông cảm nha, dù sao, người làm bẩn âu phục của hấn là cậu nha...” Trốn ở một góc trong nhà hàng nhìn trộm, Giang Nhận đã đem mọi chuyện nhìn rõ ràng. “Giang Nhận thôi, cậu nói một câu nữa xem.”, “Mẫn Thiên, tớ là chị em tốt của cậu, cậu không nên tức giận nha, tớ chỉ cảm thấy rất là cao hứng, vui đến mức không thể ngăn được miệng mình trêu ghẹo người khác, đúng không?”, “Tớ không có tâm trạng cùng cậu nói giỡn, hiện tại tớ chật vật thế nào, cậu có biết không hả? Cậu mau đến nhà tớ lấy cho tớ một bộ quần áo, nhanh chóng mang tới cho tớ.”, “Mẫn Thiên, tớ không thể...”, “Uy, đừng có nói với tớ là cậu không thể giúp được nha, vì ai mà tớ bị như vậy chứ?” Cô tức giận.

“Tớ không thể, cậu nghĩ mà xem, nếu Phan Vũ Phong thấy tớ mang quần áo cho cậu, hấn lập tức sẽ hiểu chuyện gì đang xảy ra.” Giang Nhận nói khẽ, cô nhiều lần cũng chỉ dám dùng thủ đoạn nhỏ ngầm đùa giỡn, cũng không dám đi chọc tức Phan Vũ Phong nha.

“Giang Nhận.”, cậu thật nhẫn tâm nha, cậu có còn là bạn tốt của mình nữa không? “Còn nữa, cậu cũng không thể đi ra nhanh như vậy nha, người ở trong phòng Phan Vũ Phong đợi một lúc, phóng viên mới có nhiều không gian để tưởng tượng, mới có thể viết có thể viết ra một cái gì đó đáng để đọc.” “Cậu nói cái gì!?”, Ân Mẫn Thiên tức giận muốn chém người, “Giang Nhận thôi, cậu lập lại một lần nữa.”, “Mẫn Thiên, cậu phải cố gắng đến cùng chứ.”, “Cậu.” cô thật không biết nói gì, “Giang Nhận thôi, tớ đến đây đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ cậu, cậu còn muốn như thế nào nữa?”, “Mẫn Thiên, tớ van xin cậu đó, dù thế nào cậu cũng phải ở lại trong phòng Phan Vũ Phong lâu một chút mới có thể ra về, được không?” “Không được,

tớ không thể làm theo cậu nói, bây giờ tớ muốn đi về, tớ không muốn ở chỗ này.” Ở lại lâu một chút, cô cho rằng chỗ này là quán cà phê muốn ở bao lâu thì ở sao?

Cô cũng không muốn mình bị người ta đuổi ra khỏi nhà, “Không không không, ngàn vạn lần cậu không thể đi ra ngoài, hiện ở bên ngoài có phóng viên, cậu mà đi ra sẽ bị chụp hình đó, cậu không muốn mình bị đăng báo chứ?”, “Giang Nhận thôi, cậu sắp xếp kiểu gì vậy? Rõ ràng cậu nói tớ sẽ không bị chụp ảnh.” Cô hỗn hển mà trách móc.

“Tớ...” Giang Nhận chợt dạ trả lời, “tớ vốn đã sắp xếp cẩn thận, thế nhưng, hình như phóng viên của mấy tòa soạn khác cũng nghe tới, tình huống có chút phức tạp...”, “Cái gì?” Ân Mẫn Thiên đưa tay vỗ trán, có điểm không chịu nổi sự dă kích này.

Sao cô lại không nghĩ tới sự tình sẽ trở nên phức tạp thế này, sớm biết thế này, cô sẽ không đáp ứng Giang Nhận, “Giang Nhận thôi...”

Cô đang định mắng, thì bên ngoài phòng tắm truyền đến tiếng gõ cửa và tiếng nói lo lắng của Phan Vũ Phong.

“Cô không sao chứ?”

Ân Mẫn Thiên vội vã che miệng lại, cô vừa rồi quá kích động, đã quên không khống chế âm lượng.

“Giang Nhận thôi, tớ không thèm nghe cậu nói nữa, tốt nhất cậu hãy quấn chặt đám phóng viên bên ngoài, nếu cậu hại tớ có tiếng xấu, tớ sẽ tuyệt giao với cậu” nhỏ giọng uy hiếp xong, cô tắt điện thoại, qua cánh cửa nói với Phan Vũ Phong, “Tôi sắp xong rồi.” Nhưng âm, cô phát hiện mất vết rượu trên quần áo không dễ loại bỏ, mặc cho cô ra sức chà xát, mấy vết rượu vẫn rất ương ngạnh chỉ nhạt đi chút xíu, tiếp tục dùng sữa tắm hòa với nước để chà xát, đến cuối cùng, y phục của cô đều ướt đẫm, tâm trạng cũng uể oải tới cực điểm.

“Ân Mẫn Thiên, cô dự định ở bên trong tới khi nào?” Lần thứ hai Phan Vũ Phong gọi cô, khiến cho cô càng thêm bực tức.

“Được rồi, gọi cái gì chứ.”

Cô mở cửa, mới mím chặt tựa vào cửa, y phục trên người còn đang nhỏ nước.

Liếc thấy bộ dạng lồi thoi của cô, Phan Vũ Phong trợn mắt, sau đó nhin không được bật cười, “Tiểu thư cô mặc quần áo tắm à?”, “Thần kinh, ai tắm chứ”, cô tức giận nói, “Tôi muốn tẩy vết rượu trên y phục, thế nhưng tẩy mãi không sạch.”, “Vậy mau đi thay a, mặc y phục ẩm ướt dễ bị cảm mạo lắm.” Phan Vũ Phong đẩy cô vào trong phòng tắm.

Giọng nói của hắn ôn nhu, thân thiết.

Ân Mẫn Thiên đỏ mặt, tâm trạng uể oải kì lại dần biến mất, cô không hề giận dữ, trái lại còn cởi y phục ẩm ướt, mặc khăn tắm vào.

“Nào, ngồi xuống.” Phan Vũ Phong vỗ vỗ ghế sofa bên cạnh, “Tôi pha cho cô một cốc ca cao, mau uống lúc còn nóng!” “Cảm ơn.” Cô dè dặt ngồi xuống, dè dặt kéo vạt khăn tắm, lại dè dặt mà cầm cốc ca cao, dè dặt uống.

“Tôi đã gọi điện thoại, bảo phục vụ mang y phục cho cô.” Hắn đưa mắt nhìn đồng hồ trên tường, “Nhưng mà bây giờ bọn họ đã đóng cửa, nên phải chờ hơi lâu một chút.” “Cảm ơn anh.” cô thật sự rất cảm ơn hắn.

“Cô cũng chỉ có thể nói cảm ơn thôi sao?” Phan Vũ Phong cười khẽ, thân thể cao ngất ngẫ xuống ghế sofa, hắn đã thay một bộ quần áo giản dị thoải mái, vẻ đẹp anh tuấn mang theo một tai mê người.

Ân Mẫn Thiên trừng mắt nhìn hắn, cô hoảng mang, lần thứ hai có sự đề phòng, “Phản tổng giám đốc, ngoại trừ cảm ơn, anh cho rằng tôi còn phải nói với anh cái gì?” Phan Vũ Phong nhún nhún vai, cố ý không chú ý đến cô nói, “Vài câu trò chuyện cũng tốt hơn là cô nói lời cảm ơn.”, “Vài câu trò chuyện?” nếu hắn muốn trò chuyện, cô sẽ nói một chút, nếu không hai người mất to trừng mắt nhỏ cũng không hay cho lắm, “Anh muốn trò chuyện cái gì?”, “Vừa rồi, trong nhà tắm, hình như cô nói chuyện với ai...”

Thanh âm của cô khá lớn, hắn có nghe thấy cái tên Giang Nhận.

“Đó là...” Cô có tật giật mình, “Tôi, tôi khi giặt quần áo, sẽ lẩm bẩm như vậy, đây là một thói quen”, “Ác?” Phan Vũ Phong bật cười. Cô gái này rõ ràng nói chuyện điện thoại, sao lại không thừa nhận?

“Hình như tôi nghe được cái tên Giang Nhận, cô lẩm bẩm cũng có thói quen nhắc tới bạn bè của mình sao?” Hần thông dong hỏi.

“...” trán cô đổ mồ hôi, nỗ lực ứng phó hần, “Tôi có nhắc tới Giang Nhận sao, ai kêu cô ấy là bạn tốt của tôi chứ, haha... Tôi nhất định là vừa giặt quần áo, vừa nhớ tới cô ấy rồi.” Nói dối là một loạt móc xích công hiệu, một người tiếp một người, không phải sẽ kiểm củi ba năm thiêu một giờ.

“Các cô là bạn tốt, Giang Nhận có nhắc đến tôi với cô không?” hần nhìn cô chăm chăm, “Cô ấy nói cho cô cái gì vậy?”

“Ách...” Sao lại hỏi cái này nha, hỏi cái này cô biết trả lời thế nào?

Phan Vũ Phong khẽ nhủ mày, kiên trì chờ đợi câu trả lời của cô.

Cô miễn cưỡng cười, “Haha... Giang Nhận nói, anh là tổng giám đốc của Phan thị, những cái khác thì tôi không nhớ rõ, trí nhớ của tôi không tốt lắm.”, “Cô ấy hẳn nói cho cô biết, tôi là vị hôn phu cả cô ấy đúng không?”

“Phốc.” Ngụm cao trong miệng Ân Mẫn Thiên chút nữa bị phun ra ngoài, cô che miệng, vội vã nuốt vào, lại vội nuốt quá nhanh quá vội mà bị sặc, bị ho liên tục.

“Khụ khụ... khụ...”

“Cô bất ngờ sao?” Phan Vũ Phong rất tự nhiên vươn tay, vỗ nhẹ lưng của cô, “Hai người là bạn tốt, Giang Nhận chẳng lẽ lại không nói với cô, cô ấy có một vị hôn phu.”, “Cô ấy... Có thể cô ấy nói qua nhưng tôi đã quên.” Cô ập a ập ứng, không dám thừa nhận cô đã biết ngay từ đầu.

Cô đã giúp Giang Nhận đến mức này, tuyệt không thể thất bại trong gang tấc, “Ác?” Phan Vũ Phong khẽ nheo đôi mắt đẹp, “Như vậy, cô hiện tại đã biết, tôi là vị hôn phu của bạn tốt của cô, cô thấy thế nào?” Ân Mẫn Thiên tròn tròn hai mắt, không hiểu hần hỏi như vậy có dụng ý gì.

“Tôi, tôi thấy được hai người trai tài gái sắc, lại môn đăng hộ đối, quả thực là một đôi do trời đất tạo nên nha.”

Chuyện này không làm khó được cô, nhắm mắt lại cô cũng có thể nói thật tốt.

Thế nhưng vì sao khi nói như vậy, cổ họng của cô giống như bị cái gì đó bóp chặt, giọng nói có chút khó chịu, ngực cũng có chút khó chịu?

“Ác? Trai tài gái sắc, trời đất tạo nên?” Phan Vũ Phong cười, cúi đầu nhìn cô, “Cô thật sự cho là như thế sao?” bàn tay to đặt trên lưng cô, dừng lại âm thầm dùng sức kéo lại khoảng cách giữa hai người.

Nhìn vẻ u ám trong đôi mắt màu đen kia, Ân Mẫn Thiên quá sốt ruột, hình như có cái gì đó muốn theo bật ra.

Trong đầu cô hỗn loạn, không rõ hần lại cứ hỏi quanh đề tài này, càng không rõ vì sao ánh mắt của hần lại nguy hiểm như vậy nhìn cô.

Cô giật mình hỏi, khuôn mặt anh tuần mê người tới gần cô, hơi thở nam tính bao vây cô, đôi môi mềm mại của hần ghé sát vào má cô.

“Anh làm gì vậy!?” Ân Mẫn Thiên hoàn hồn, sợ hãi đẩy hần ra.

“Sợ cô buồn chán, tôi muốn cho cô xem mấy bức ảnh.” Về mặt hần vô tội, hứng phía sách phía sau cô lấy xuống mấy bộ ảnh.

“Hừ.” lấy mấy bộ ảnh, tại sao môi hần lại đụng vào mặt mình chứ?

“Làm sao vậy?” Hần coi như không có gì hỏi.

Ân Mẫn Thiên tức giận trừng mắt nhìn hần.

Ghê tởm, hần là cố ý ăn đậu hũ của cô mà, khiến cô buồn bực nhất chính là, cô lại có thể bị vì nộ hôn hời hợt của hần mà tâm lộn xộn.

Trái lại hần, vẫn là như không có chuyện gì, chuyện này khiến cô càng thêm tức giận, rồi lại không thể nào phát tác khi Phàn Vũ Phong mở ra bộ ảnh, chỉ vào mấy bức ảnh chụp cũ, “Nha, cô xem, ở đây tất cả đều là ảnh của Giang Nhận hồi bé, cô ấy thật béo nhá, là một tiểu béo ú.” , “Đâu? Tôi xem nào.” Ân Mẫn Thiên nghiêng đầu, thân thể cũng nghiêng theo.

Hừ, đừng tưởng rằng ra vẻ không có gì như thế thì thiên hạ sẽ thái bình, hiện tại cô đang rất tức giận nha, cô rất muốn xem, nếu hần là người bị người khác trêu đùa thì sẽ như thế nào, “Tôi biết a, Giang Nhận hồi bé béo béo thật dễ thương, hồi học năm nhất tiểu học (Lớp 1) tôi học chung lớp với cô ấy, cô ấy là cô gái đáng yêu nhất...” Ân Mẫn Thiên vừa nói chuyện vừa cố gắng đánh tan sự căng thẳng trong lòng, đồng thời không ngừng chạm vào người hần.

Cô tự nói với chính mình, cô sẽ trừng trị hần giống như hần đùa giỡn cô, cô cũng sẽ khiến hần ngồi không yên, tinh thần bất an, ... Tiếp đó, cô muốn hần lộ ra bộ mặt tức chết người!

Đúng, chính là như thế này! Chỉ có như thế sự tức giận trong lòng cô mới tiêu tan!

Về phần hậu quả sao, bây giờ cô đang rất tức giận nha, có muốn cũng không suy nghĩ được.

5. Chương 5

Edit: Ốc sên ^^

“Cô và Giang Nhận từ nhỏ đã quen biết nhau?” Phàn Vũ Phong lộ vẻ kinh ngạc hỏi.

Hai người cùng ngồi trên ghế sofa xem ảnh, cảm nhận được thân thể mềm mại thơm mát của Ân Mẫn Thiên chạm vào hần, hơn nữa lại cực mê người cứ nhích tới nhích lui khiến hô hấp của hần trở nên gấp gáp.

Ân Mẫn Thiên kiên trì nhích tới nhích lui trên người hần, còn làm bộ rất chuyên tâm xem ảnh, kỳ thực là quyết tâm phải châm lửa trên người hần. (Oạch- lồm cồm bò dậy – chị ý thật nguy hiểm =]])

Cô ngẩng đầu nghiêm mặt nói, “Đúng vậy, chúng tôi từ nhỏ đã là bạn tốt của nhau. Lần đầu tiên tôi đến nhà Giang Nhận chơi, trong vườn của nhà họ chơi trốn tìm còn bị lạc đường, khóc huhu...”, kí ức thuở nhỏ, đôi môi cô không tự chủ nở một nụ cười mê người.

“Ác?” Trong ngực Phàn Vũ Phong có chút gì đó rối loạn, “Đừng có nói với tôi, cô nhóc trốn ở phía sau hòn non bộ, nước mắt nước mũi tèm nhèm đó chính là cô?”, “Sao anh lại biết!?” Ân Mẫn Thiên giật mình mà thở mạnh.

“Nếu tôi không biết, vậy ai đi cứu cô?” Hần nhướn mày mỉm cười.

“Anh...” Ân Mẫn Thiên không dám tin mở to đôi mắt.

Năm đó, đại ca ca phát hiện cô lạc đường mà khóc, liền không ngừng dỗ cô nín, còn lấy tay áo lau nước mắt cho cô, sau đó nắm tay cô dẫn đi con lạc đường đi ra.

“Tôi còn nhớ rõ, trên tay áo của tôi dính đầy nước mắt nước mũi của cô, Ân Mẫn Thiên, cô có còn giống như hồi bé rất thích khóc không?” trên khuôn mặt tuấn tú hiện ý cười sâu sắc.

Ân Mẫn Thiên đỏ mặt lấm bầm, “Trời ạ, thật là anh.” khi đó, xác định cô đã an toàn, hần liền rời đi, cô chỉ lo chùi nước mắt, căn bản không kịp hỏi hần là ai.

Chuyện này, cô không hề nói với ai, đến Giang Nhận cũng không biết được.

“Xem ra, chúng ta rất có duyên.”

Dò xét trứ tha trác thiện nạp khắng lục giáp niệp hưu vưng lục duy ‘Ách...’ Ân Mẫn Thiên hoảng sợ phát hiện cô đã quá gần hần, cả người đều ở trong lòng hần... Thở mạnh một hơi, cô vội đẩy hần ra. (Hưu chít liền)

Thế nhưng, hần không cho cô lùi lại. Cánh tay mạnh mẽ nắm lấy eo nhỏ nhắn của cô, đưa cô kéo lại gần thêm, hai cái trán chạm vào nhau, chóp mũi thân mật cọ xát lấy nhau, “Mẫn Thiên...” Ân Mẫn Thiên vô lực kháng nghị, “Không, không thể.”, “Không thể cái gì? Hả?” Phàn Vũ Phong khàn khàn hỏi, cúi đầu ngửi hương thơm mê người trên người cô. Đôi mắt nóng bỏng đen nháy hạ xuống, vừa vận nhìn thấy hết cảnh xuân bên trong chiếc khăn tắm... “Anh không thể hôn tôi.” Cô run run ngăn hần lại.

“Không thể sao?” ánh mắt lộ vẻ thất vọng, lập tức hiện lên một tia sắc nhọn, “Vậy được rồi, tôi không hôn cô, tôi chỉ chạm vào cô.”, “Cái gì?” (Chạm... Chạm... hị hị :”>)

Hai mắt Ân Mẫn Thiên trừng lớn, không thể tin được hần có thể nói ra những từ xấu hổ như vậy.

Càng quá đáng hơn nữa, hần vừa nói, bàn tay hần vừa bắt đầu hành động, đẩy vạt dưới của khăn tắm, khe vuốt ve bấp dùi cô...” Phàn Vũ Phong...”, cô muốn lên tiếng chửi mắng hần, nhưng mà, âm thanh theo từ cổ họng cô ra lúc này thật yếu ớt.

Trời ạ, cô không hiểu được chính mình bị làm sao nữa, dưới sự khiêu khích âu yếm của hần, cả người cô như muốn hòa tan, không còn một tia sức lực để kháng cự.

Khẽ nhắm mắt, miệng cô khẽ thở mạnh, môi đỏ mọng truyền ra âm thanh không nghe rõ.

Tay hần dọc theo đường cong tuyệt vời của cô tiến về phía trước, đi lên trên bấp dùi, cảm giác của tay đã đánh trúng trí óc của hần — chiếc khăn tắm trở nên vô hình, “Mẫn Thiên...”, cô không mặc gì bên trong, cảm nhận được việc này đã khiến cho tia tự chủ cuối cùng của hần biến mất hoàn toàn, “Cô là tiểu ma nữ..”, hần đặt cô trên ghế sofa, hần dùng răng cời khăn tắm của cô, vùi đầu vào ngực cô, khuôn mặt tuần tú cọ xát bầu ngực tròn trịa mềm mại xinh đẹp của cô, sau đó hần ngậm lấy nụ hoa đáng yêu... “Không...Không thể...” đáp lại sự phản kháng yếu ớt của cô là sự vuốt ve nhiều hơn nữa, hần vừa mút vừa liếm, một tay hần tách đôi chân ngọc ngà của cô, nhanh chóng tiến vào thăm dò khu vườn bí mật, dừng lại trên cánh hoa non mềm, hần vuốt ve khiêu khích cô, chỉ trong chốc lát, đầu ngón tay hần đã chứa đầy chất dịch ngọt ngào... Không giống như hần nghĩ, cô như thể là nhiệt tình sao, cảm thấy cơ thể Ân Mẫn Thiên run nhẹ, hai tay ôm đầu hần, nhưng cũng không rõ là quyết tâm đẩy hần ra, có vẻ như cô đang lạc vào sự cọ xát mê hoặc của hần.

(TT, cứu ta với, màn hình đầy máu ~~><>

“Phàn ... Vũ Phong...”

Bây giờ, trong đầu cô là một mảnh hỗn loạn, không thể suy nghĩ cái gì, chỉ có thể cảm nhận... Cảm nhận hần nuông chiều cô vô tận.

Dưới sự khiêu khích của hần, trong cơ thể cô như có lửa, vô cùng nóng, cô khó chịu, thân thể mềm mại gãy gập, “Uhm...” cô bám lấy thân thể vững chắc của hần, bộ ngực trắng như tuyết lưu lại đầy dấu vết của hần, nó đã bị hần yêu thương nhiều quá, nhưng mà, như thế vẫn chưa đủ là sao, cô cảm thấy càng thêm trống rỗng, cô muốn nhiều hơn nữa, “Vũ Phong... Úc...” Phản ứng ngờ nghệch của cô đã câu dẫn ham muốn hừng hực trong người hần, hần rất muốn cô, ánh mắt Phàn Vũ Phong như bốc cháy, khàn giọng hỏi người đang ý loạn tình mê dưới thân mình, “Bảo bối, muốn anh yêu thương em hết mình sao?”, “Tôi...” Ân Mẫn Thiên thở mạnh, trần trí mê muội, hoàn toàn không thể suy nghĩ, “Tôi... Tôi không biết...”, “Sao em lại không biết?” cười nhẹ một tiếng, Phàn Vũ Phong vươn đầu, liếm chiếc cổ dài nhỏ trắng ngần của cô, khiến cho cô rùng rẩy, sau đó liến đến cằm của cô, môi cô đỏ bừng ướt át.

“Có lẽ em không muốn? Vẫn là không nên?”, hần cố tình hỏi cô, trong miệng thở ra hơi nóng, mê hoặc gương mặt nhỏ nhắn nhuộm hồng của cô.

“Tôi...” Nóng quá, đôi môi cô khẽ hé, muốn làm đôi môi khô khốc của mình dễ chịu hơn một chút, không ngờ lại đôi môi ẩm ướt của hần.

Một lần đụng chạm, hần liền cuốn lấy cô không tha, đầu lưỡi như con rắn nhỏ mềm mại linh hoạt, chơi đùa không ngừng.

(Ôc: “Tắt điện ... OOX... Đi anh chị, em sắp mất hết máu rồi TT”, Anh Phong: “Mắt cô sáng thế kia cơ mà, anh tắt đèn cũng bằng thừa =))”)

Úc, thì ra hôn môi lại tuyệt vời như thế, Ân Mẫn Thiên ngây ngất, hai tay ôm tấm lưng dày rộng của hắn, mặc hắn buông thả hôn môi cô... Hắn cởi quần, vật cứng rắn nóng bỏng lộ ra, đối diện với khe hở nhỏ hẹp của cô cọ xát vài lần, chuẩn bị cho cuộc xâm lược.

“Anh muốn em...” Hắn nói, trong ngực cảm thấy chuyện này quá thuận lời, cảm giác thỏa mãn vô cùng. Hắn không có ép buộc cô, đúng không?

Ân Mẫn Thiên chỉ có thể nhắm mắt, cơ thể đã bị hắn làm cho tê dại không còn chút sức lực.

“Em không nói lời nào, là coi như đồng ý.” Hắn mở rộng đôi chân thon dài của cô, mà nơi bí mật của cô đang chảy ra chất dịch ngọt ngào mê người.

“Đừng...” Đôi mắt khẽ mở, nhìn thấy nụ cười quyến rũ của hắn, gương mặt xấu hổ đỏ hồng quẩn rữ.

Thấy dáng vẻ mê mị của cô, tim Phan Vũ Phong đập thật nhanh, hô hấp trở nên gấp hơn, dục vọng trong cơ thể đã sôi lên.

Hắn đưa tay khẽ nâng mông cô lên, tại cánh hoa sưng đỏ kích động của cô ấn nhẹ vào, sau đó, hắn nhẹ nhàng lui lại, thuận tiện để vật to lớn kiên cường kia nhấm ngay khe hở ướt át của cô, chỉ cần một động tác thẳng lưng, là cô sẽ hoàn toàn thuộc về hắn... “Leng keng leng keng” tiếng chuông cửa vang lên ở phía sau.

(Ôc: “Anh Phong này, lần sau treo ngoài cửa cái biển đi vắng nhà, chẹp >_<”, anh=“” phong:=“” “sao=“” cô=“” không=“” nhắc=“” anh=“” sớm,=“”>

“Trời ạ”, khe hô một tiếng, Ân Mẫn Thiên trong màn sương mù tình dục dày đặc tỉnh táo lại, hai mắt mở to, nhất thời không thể lập tức tiếp nhận tình huống trước mắt.

“Hu! Đừng để ý tới! Chúng ta tiếp tục...” Phan Vũ Phong ôn nhu khẽ dỗ dành cô, đẩy mắt dục vọng mãnh liệt.

“Tiếp tục cái đầu anh.”

Ân Mẫn Thiên vừa thẹn vừa giận, cố gắng đẩy bộ ngực rắn chắc của hắn ra, không cho hắn tiếp tục ở tư thế cười lên người cô. “Phan Vũ Phong, anh có nghe không, lập tức tránh xa tôi xa một chút!”, “Ai...” Con gái trở mặt còn nhanh hơn lật sách, lời này quả nhiên không sai. Phan Vũ Phong than nhẹ một tiếng, hắn vốn không có ý miễn cưỡng cô, hiện tại đã thế này, hắn càng không thể cưỡng cầu.

“Anh sao có thể như vậy? Thật sự là quá đáng đó.” Ân Mẫn Thiên kéo chặt khăn tắm, vừa tức vừa giận, vừa sợ vừa thẹn.

Ông trời ơi, rốt cuộc là cô bị làm sao vậy!? Cô luôn giữ mình trong sạch như thế, sao có thể tình mê ý loạn mặc hắn chi phối?

Nếu không có tiếng chuông cửa đúng lúc, cô sợ rằng đã mơ mơ hồ hồ thất thân cho hắn, “Ân Mẫn Thiên, tôi có ép buộc cô sao? Không có sao? Một cây làm chẳng nên non, chuyện này chắc cô phải rõ nhất.” Hắn nhún nhún vai, trên gương mặt tuấn tú luôn lộ ra vẻ tươi cười không có ý gì.

“Anh.” Ân Mẫn Thiên cực kì tức giận.

“Được rồi, đừng tức giận.” Phan Vũ Phong lui lại, chỉnh lại quần áo, hắn nhìn cô thở hổn hển, cười cười, “Chắc là nhân viên mang y phục tới. Tôi đi mở cửa.” Hừ, đại sắc lang, Ân Mẫn Thiên hướng bóng lưng hắn làm mặt quỷ.

Khi cô nổi nóng, lại phát hiện tim mình đập thật nhanh, cũng phát hiện mình cũng phát sinh cảm giác khác thường với hắn... Buổi tối hôm đó, Ân Mẫn Thiên không thể ngủ được.

Nằm trên chiếc giường của mình, cô không thể cảm mình một lần lại một lần nữa nhớ đến từng chút từng chút mọi việc khi ở bên Phan Vũ Phong, nhớ lại từng ánh mắt của hắn, mỗi câu nói của hắn, nhớ lại nụ

hôn nồng nhiệt ... Nếu không phải lúc đó phục vụ đưa y phục tới, cô đã ngây ngốc bị hấn ăn sạch rồi, nhớ lại, cô càng thấy sợ, mặt đỏ tím đập... Úc ông trời ơi, lúc đó cô bị làm sao vậy.

Tuy là cô đáp ứng Giang Nhận đi phá hỏng danh dự của Phan Vũ Phong, nhưng cô cũng không có ý định bồi thường bằng bằng sự trong trắng của mình!

Cô thật đúng là không bình thường, mới có thể mặc hấn làm gì thì làm!?

Cô thực sự không biết và cũng không muốn biết, thật sự là phiền chết a... Cứ như vậy, cô lật qua lật lại, trần trọc không ngủ, mãi cho đến gần sáng mới mê man thiếp đi, rồi lại tiếng chuông điện thoại rung trời vang lên đánh thức.

“Mẫn Thiên, tớ yêu cậu chết đi được.”

“Tớ không yêu cậu.” Cô rên rỉ nói, nếu như cô có chút khí lực tuyệt đối sẽ đem người phá vỡ giấc ngủ của mình – Giang Nhận thối đi bám thịt a, “Tớ chỉ mới ngủ một chút...”, “Mặt trời sắp tới đỉnh rồi, cậu còn ngủ.” Giang Nhận hài lòng nói, “Này, cậu mau dậy xem chuyện xấu của Phan Vũ Phong đăng báo, thế giới này thật tốt đẹp a.”, “Chuyện xấu!?”

Câu nói của Giang Nhận khiến Ân Mẫn Thiên hoàn toàn tỉnh táo, hai mắt tròn tròn, cơn buồn ngủ chạy một đường không còn thấy hình bóng, “Sau chuyện này, tớ sẽ mời cậu ăn một bữa thật lớn nha.”, “Này...” Tối hôm qua cô từ phòng Phan Vũ Phong đi ra, không nhìn thấy một phóng viên nào, cô còn tưởng rằng những người đó không chờ nổi đã sớm rời đi.

“Giang Nhận, mau nói cho tớ biết, bây giờ là thế nào?” Cô sốt ruột hỏi.

“Bây giờ, tớ có thể hùng hồn đứng trước mặt Phan gia xóa bỏ hôn ước, thật tốt quá.”, “Tớ không có nói cái này.”

Thật tức chết mất, “Giang Nhận thối, cái tớ lo lắng chính là, tên của tớ có đặt cùng một chỗ với Phan Vũ Phong không!?” , “Ách...” , đáp lại cô là âm thanh chột dạ của Giang Nhận.

“Giang Nhận thối.” Ân Mẫn Thiên thở hổn hển, “Cậu... Cậu mau nói đi, cậu cũng không hi vọng tớ bị người khác dùng bút viết là hồ ly tinh chứ!?” , “Hồ ly tinh? Cậu suy nghĩ nhiều quá rồi đó, không nghiêm trọng vậy đâu.”, “Giang Nhận.” Ân Mẫn Thiên thật sự lo lắng.

“Được rồi, được rồi, tên của cậu có đăng trên báo, cũng vì mấy bức ảnh phóng viên chụp thật tốt, chỉ cần nhìn cũng biết là cậu...” , tiếng nói Giang Nhận nho nhỏ truyền tới.

“Không thể nào?” Úc, cô thật hối hận đến chết khi đồng ý giúp yêu tinh Giang Nhận hại người, cũng biết tình huống này đối với cô là rất bất lợi, hơn nữa chuyện này xảy ra, phiền phức sẽ kéo đến ầm ầm.

Làm thế nào bây giờ? Con người cô đâu có phải là hồ ly, cô thực sự không thể biết tiếp theo nên làm thế nào mới tốt... Bữa sáng, Phan Vũ Phong đặt tờ báo lên bàn ăn, đối với việc chính mình trở thành nhân vật chính ngày hôm nay hấn cũng không có phản ứng gì, vẫn là im lặng mà thanh thoi thưởng thức cà phê.

Hóa ra mọi chuyện là như thế... Hấn rút cuộc cũng hiểu được Ân Mẫn Thiên muốn gì ở hấn.

Trên tờ báo là bức ảnh hấn và Ân Mẫn Thiên ngồi ăn cơm, với bức ảnh hai người bọn họ cùng nhau đi vào phòng hấn, tất cả đều tường tận rõ ràng.

Không nghĩ tới bao nhiêu năm giữ sự trong sạch cho bản thân, tất cả đều bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Nhưng mà, chuyện này có thể trách ai?

Để tay lên ngực tự hỏi, lúc đó hấn thật sự rất muốn làm chuyện xấu với cô. Nếu như không phải đúng lúc đó nhân viên đưa y phục tới, cô có thể đã trở thành người phụ nữ của hấn.

“Uy?”

Điện thoại di động vang lên, hấn đoán được là ai gọi tới.

“Cái... này tòa soạn cũng thật là quá tệ, lại có thể bịa đặt quá đáng như vậy.” quả nhiên, âm thanh truyền đến chính là giọng hổn hển tức giận của cha Phan Vũ Phong.

“Vũ Phong, chuyện này anh tự xử lý đi, nhất định phải nói rõ với bọn họ, còn nữa, anh mau giải thích rõ với Nhạn nhi, sáng sớm con bé đã gọi điện thoại cho cha, khóc đòi hủy hôn ước, anh nhanh đi trấn an vị hôn thê của anh.”, “Cha,” hần bình tĩnh đối phó với cơn bão ập tới, “Bà báo nói là sự thật.”

“Cái gì!? Anh đang nói cái gì!?”, “Không có lửa làm sao có khói, tối hôm qua, tôi thật sự đưa một cô gái về nhà.”, “Anh.” Cha hần vừa kinh ngạc vừa tức giận, “Anh sao có thể không hiểu chuyện như vậy? Người bình thường cũng không có hồ đồ như vậy mà anh...”, “Cha, chuyện này con sẽ xử lý, cha không cần quan tâm.”, “Bảo cha có thể không quan tâm sao? Con có muốn ăn vụng thì cũng phải biết chùi mép cho sạch a, bây giờ mọi chuyện đều truyền ra ngoài, con không thể hủy hôn ước với Nhạn nhi, chuyện này con muốn giải quyết thế nào?”, “Cha, con tự có cách giải quyết.”, “Theo cha thấy, con cùng Giang Nhạn lập tức kết hôn, cha cũng biết, chuyện xấu sẽ không tự biến mất, bên ngoài có quá nhiều cảm dỗ, đàn ông a, phải kết hôn mới có thể tu tâm được...”, Phàn lão gia chia sẻ kinh nghiệm của một người từng trải, “Muốn làm nên chuyện, cha anh cũng phải như vậy...Ồi” nghe tiếng nói cự kì bi thảm đau đớn, Phàn Vũ Phong không nhịn được bật cười, cha chắc chắn vừa bị mẹ tra tấn cái lỗ tai rồi.

“Vũ Phong, con đừng có nghe cha con nói.”

“Mẹ.”

“Kết hôn là chuyện cả đời, nhất định phải thận trọng cân nhắc, nhất định phải xác định đó là cô gái nguyện ý ở bên con cả cuộc đời, nếu không con nhất định sẽ hối hận.” khác với Phàn lão gia coi trọng lời thề ước, Phàn lão phu nhân lại tương đối coi trọng tình yêu của con trai.

Bà luôn nghĩ, trong hôn ước của con trai bà ngoại trừ lời nói bằng miệng cũng chưa có thêm chuyện gì.

Hôn nhân như vậy, thực sự hạnh phúc sao?

“Con hiểu, mẹ, mẹ không cần lo lắng.”

“Ai, đôi khi mẹ thực sự không hiểu đàn ông mấy người, lúc đó thuận miệng nói vài câu, làm gì mà cho là thật? Mấy năm gần đây, cũng không thấy con và Giang Nhạn nói chuyện yêu đương, Vũ Phong, con nhất định không thể vì vài câu nói vui đùa của cha con mà đánh mất hạnh phúc cả đời mình, nếu như con thật sự gặp được người mình yêu, mẹ nhất định sẽ ủng hộ con...”

“Mẹ.” Phàn Vũ Phong cười khổ, những lời này không phải mẹ hần mới nói lần đầu. Hần cũng biết, mẹ nói như vậy là vì hần.

Nhưng mà, chỉ cần mẹ hần nói như vậy, sẽ khiến cho phong ba lại nổi lên nha.

“Bà à, đàn ông chúng tôi nói chuyện, bà không nên tham gia a.”, “Con trai do tôi sinh ra, tôi có quyền lên tiếng, ông già, ông còn dám nói linh tinh, có tin tôi sẽ cắt lỗ tai ông không.”, “Đại trượng phu nói lời phải giữ lấy lời, cho dù không có lỗ tai, tôi cũng muốn giữ lời hứa với mọi người.”, “Ông hứa hẹn với họ, cũng đâu có hi sinh bản thân ông, mà là con trai đáng thương của tôi nha.” Phàn Vũ Phong lắc đầu bật cười, cha mẹ hần bình thường yêu thương nhau như vậy, thế mà, mấy năm gần đây, cứ nhắc tới chuyện hôn ước của hần và Giang Nhạn, ý kiến của cha mẹ lại khác nhau, còn vì thế mà ầm ĩ.

Cha trọng lời hứa, hơn nữa cũng biết hần và Giang Nhạn môn đăng hộ đối, hôn ước này cũng không thiệt thòi với hần.

Nhưng mẹ lại nghĩ, hần và Giang Nhạn không có tình cảm, hi sinh hạnh phúc của bản thân cho lời hứa của thế hệ trước, rất không đáng.

Trước đây, hần luôn nghĩ chuyện kết hôn còn cách hần xa, có cũng chỉ là trong suy nghĩ.

Nhưng hiện tại, Ân Mẫn Thiên xuất hiện, cô gây ra chuyện xấu... Phá vỡ sự yên bình của hần, cũng đem vấn đề này mở ra trước mắt hần — hần là một người đàn ông đã có hôn ước, hần cũng nên đem hôn ước với Giang Nhạn giải quyết!

6. Chương 6

Có người vui mừng, có người lại lo lắng về việc hủy hôn của Phan Vũ Phong, Giang Nhận cũng chẳng vui về gì, cô không thể vui sướng trên sự đau khổ của bạn tốt, cô cảm thấy hổ thẹn, nhìn trộm Ân Mẫn Thiên, người bạn tốt đã không tiếc cả mạng sống để giúp cô... Ân Mẫn Thiên là một người tuyệt vời!

Mấy ngày nay, cô bị giới truyền thông quấy rầy đến mệt, họ hỏi cô có phải đem khuya cô và Phan tổng giám đốc cùng đi vào phòng hân đúng không?

Mặc kệ cô có phải nhận thế nào, không một ai tin đó không phải cô, nhà báo khôn khéo sắc bén như vậy đâu dễ bị lừa, con người đúng là không thể làm chuyện xấu nha... Nhận được thông báo chính thức của công ty, Ân Mẫn Thiên thu dọn hành lý, theo nhân viên trong tổ quảng cáo, đáp chuyến bay đến Milan.

Có thể tạm thời rời khỏi Đài Bắc, được xem là phương pháp tốt nhất để tránh đầu sóng ngọn gió.

Trước đó có nghe nói, lần đi đến Milan quay quảng cáo này, Phan tổng tài còn đích thân đi cùng, nhưng mà, mãi cho đến khi bọn họ đi đăng kí, Phan tổng giám đốc vẫn chưa xuất hiện, có thể người sang trọng như hắn có rất nhiều công việc không có cách nào để phân thân tới đây đi?

Ân Mẫn Thiên âm thầm thở phào nhẹ nhõm, không có Phan Vũ Phong ở đây, sự căng thẳng của cô cũng có thể biến mất rồi, nhưng mà thật kì lạ, trong lòng cô lại hiện ra một cảm giác mất mát không thể diễn tả được... Ai, cô làm sao vậy nha!

Không được, cô không thể để Phan Vũ Phong ảnh hưởng đến tâm trạng của cô, cô muốn gạt bỏ hình ảnh của hắn trong trí óc của cô, cố gắng điều chỉnh tâm trạng của mình, tập trung vào công việc.

“Đây ... Là chỗ ngồi của tôi?”

Cô rất kinh ngạc, tất cả mọi người đều ngồi ở khoang thường, chỉ có cô là ngồi ở khoang hạng nhất.

Tiếp viên hàng không thân thiện hỏi: “Có vấn đề gì sao? Ân tiểu thư?”, “Không có gì.” cô đành ngồi xuống, không muốn làm ọi người chú ý đến rất phiền phức, có lẽ nên thích ứng với mọi hoàn cảnh, cô không thích sự dãi ngộ khác biệt như vậy, cô muốn tìm cơ hội để nói chuyện với người phụ trách, cô muốn giống như mọi người, không muốn chỉ có mình nhận được ưu đãi.

“Đang suy nghĩ gì mà đến mức xuất thần vậy?”

Cô bị tiếng nói quen thuộc dọa đến nhảy dựng lên, vừa quay đầu, thấy Phan Vũ Phong rất thoải mái ngồi xuống chỗ trống bên cạnh cô, nhìn cô cười cười.

“Anh?” Ân Mẫn Thiên chớp mắt mấy cái, không dám tin mở to mắt, trước một giây khi máy bay cất cánh, hắn lại đột nhiên xuất hiện.

“May là tới kịp.” Phan Vũ Phong để hành lý xuống.

“Anh...Anh...” nhìn thấy hắn đến, nội tâm cô lại tràn đầy mừng rỡ, “Đã lâu không gặp, Ân Mẫn Thiên tiểu thư, cô sao lại thành nói lắp như vậy?” Hắn khẽ nhún mày cười nói.

“Ai nói lắp.” ghê tởm, cư nhiên hắn lại chế nhạo cô, “Tôi chỉ là quá bất ngờ, sao tư dưỡng anh lại xuất hiện? Phan tổng giám đốc, anh chắc là không lên nhằm máy bay đó chứ?”, “Lên nhằm máy bay? Có thể sao?” hắn ha hả cười, vẻ mặt thoải mái lại sung sướng, “Công ty rất coi trọng quảng cáo này, cho nên ngay từ đầu tôi đã dự định giám sát toàn bộ quá trình.” lừa người, Ân Mẫn Thiên nhắm mắt lại, cô tuy rằng không thường dùng não, nhưng chỉ cần là con người suy nghĩ một chút cũng có thể biết, thân là tổng giám đốc của Phan thị, chắc chắn hắn có rất nhiều chuyện quan trọng cần giải quyết.

Việc gì mà hắn phải coi trọng cái quảng cáo này chứ, còn hết sức an bài cho hai người ngồi cùng nhau? Là hắn thực sự có ý với cô, cũng không tránh khỏi vì hành động của hắn quá rõ ràng, “Cho dù thế nào, tôi nghĩ tôi với anh cũng không nên ngồi cùng nhau.” tình ngay lí gian, cô thật sự sợ bị phóng viên gặp được.

“Cô lo lắng chuyện xấu sao?” Phan Vũ Phong cười hỏi.

“Anh chưa từng nghe qua lời người rất đáng sợ sao?”

Phản Vũ Phong chăm chú nhìn cô cười nhạt, “Lời người đáng sợ? Lẽ nào cô không cảm thấy, bây giờ mới nói cho tôi biết những lời, có phải đã quá muộn?” Ân Mẫn Thiên trợn mắt nhìn hắn.

“Đêm đó, cô và tôi cùng ngồi ăn cơm, cô còn vào phòng tôi, sao lúc đó, cô không nhớ tới bốn chữ lời người đáng sợ này?” hắn hỏi cô.

“Ách...” Ân Mẫn Thiên bị hắn nhìn đến da đầu tê dại.

“Chỉ là nhất thời, khi đó tôi có uống chút rượu, đầu óc có chút không minh mẫn, đương nhiên không thể nhớ ra những câu lý trí như thế.”, cô cố gắng lấy cớ nguy biện.

“Khá lắm nhất thời, là nhất thời.” khoe môi Phản Vũ Phong cong lên, ánh mắt phát sáng sắc bén, “Khi đó tôi còn không sợ người khác bàn tán, huống chi hiện tại Ân Mẫn Thiên tiểu thư, cô nên biết tôi và bạn tốt của cô Giang Nhận đã hủy hôn ước?”, “Tôi không biết? Chuyện này có liên quan đến chuyện của tôi sao?” Cô tận lực giả ngốc.

Thực tế, cô không chỉ là người duy nhất biết, còn là người duy nhất Giang Nhận mời đi ăn một bữa tiệc lớn, hại cô thiếu chút tiêu hóa không nổi.

“Suy cho cùng, cũng là nhờ chuyện xấu của “chúng ta” đã nhanh chóng giúp tôi khôi phục lại sự tự do của bản thân, tôi nghĩ cô nhất định biết rõ lợi ích này.” Hắn nhìn về mặt chột dạ của cô.

“Đừng nói nữa, chính tôi cũng là người bị hại.” Cô xua xua tay, không muốn tiếp tục cùng hắn nói về vấn đề nhạy cảm này.

“Tôi lại cho rằng, nhiều lúc tin đồn xấu lại chưa chắc đã là chuyện xấu.” Ân Mẫn Thiên hoàng mang liếc mắt nhìn hắn, “Thật sao?” Phản Vũ Phong nhú mày, “Tôi nghe nói, Giang Nhận rất sung sướng khi biết chuyện xấu của tôi bị truyền ra, hờn nữa, tôi đồng ý hủy hôn, cô ấy còn hết sức phấn khởi rủ bạn tốt đi ăn mừng.”, “Ách...” , tìm đập một cái thật mạnh, ánh mắt sáng ngời sắc bén kia, căn bản đã đem tất cả nhìn thấu, trời ạ, hắn có phải sẽ đem truyện này tính sổ trên đầu cô không?

“Thực ra, hủy hôn cũng không hẳn là một chuyện không tốt.” nghe được hắn nói như vậy, có vẻ như không có ý trách tội cô, Ân Mẫn Thiên thở phào một hơi, “Ha, anh có thể nghĩ như vậy, thật tốt quá.” Chỉ ít cũng có thể giúp cô bớt đi cảm giác tội lỗi.

Phản Vũ Phong buồn cười nhìn cô, “Phải không? Cô cũng cảm thấy tốt?” Ân Mẫn Thiên ra sức gạt đầu, cứ thế nói, “Tất nhiên tốt, ít ra như thế Giang Nhận không cần phiền não nữa, không cần lo lắng phải gả cho... Ách...”

“Hóa ra, gả cho tôi là một chuyện rất đau khổ sao?” Hắn cố ý nói giọng chán nản, cố nhịn cười chờ phản ứng của cô.

“Không phải như vậy.” Ân Mẫn Thiên rất hối hận những lời chính miệng mình vừa nói.

“Với điều kiện của anh, còn sợ không có ai gả cho anh sao? Chỉ là... Giang Nhận đối với anh, giống như anh em vậy, không có cách nào thành tình yêu được.” cô cười gượng nói, “Cuối chân trời không thể có cỏ cây, đúng không? Yên tâm, Phản tổng giám đốc, anh nhất định sẽ gặp được một người tốt, một cô gái thích hợp với anh.” Phản Vũ Phong gạt đầu, một lời làm cô kinh ngạc, “Tôi nghĩ, tôi đã gặp được.”, “Ai!?” Không thể nào? Nhanh như vậy sao!?

Cô phục hồi lại tinh thần, “Vậy, tôi nên chúc mừng anh?” nói như vậy, cô sẽ không cần cảm thấy áy náy có lỗi với hắn sao, cô tạo chuyện xấu không chỉ là không gây thương tổn hắn mà còn giúp hắn một chuyện tốt.

Nhưng vì sao khi nghe hắn nói đã có người trong lòng, ngực cô lại có chút khó chịu?

“Ngoại trừ chúc mừng, lẽ nào cô không có gì khác muốn nói với tôi?” Phản Vũ Phong đùa cô.

“Cái gì?” cô bĩu môi, vị chua trong ngực bốc lên, giọng nói cao thêm vài phần.

“Anh không cảm thấy phiền sao, tôi đã chúc mừng anh, còn chưa đủ sao?”, “Tôi nghĩ ít nhất cô cũng muốn biết, cô gái kia là ai.”, dáng vẻ tươi cười của hắn thật mê người.

“Hừ.” cảm giác chua xót, chan chát, đau khổ... Lớn từng này, đây là lần đầu tiên cô biết được cái mùi vị của sự ghen tỵ, “Tôi biết để làm gì, tôi cũng đâu phải là một phóng viên.”, “Thực sự không muốn biết?” hần kéo dài thanh âm, “Thực sự một chút cũng không muốn?”, “Đừng nói nữa, tôi muốn đi ngủ.”, Ân Mẫn Thiên tức giận, mắt mở lớn trừng hần, sóng trong lòng cuộn trào mãnh liệt, cô không có cách nào bình tĩnh để đối diện với khuôn mặt tuấn tú đầy ý cười của hần.

Nếu như không cẩn thận để hần biết, cô có ý với hần, để ý tới hần, sợ rằng sẽ bị hần cười ngất, cô sẽ rất mất mặt, thực sự không chịu nổi, “Ân Mẫn Thiên tiểu thư? Ân Mẫn Thiên...” Phàn Vũ Phong nghiêng người, lại gần tai cô khẽ gọi, “Mẫn Thiên... Thiên Thiên...” Ghê tởm, chẳng phải hần đã có người trong lòng sao? Sao còn có thể dùng cái giọng điệu buồn nôn đó để gọi cô!?

Ân Mẫn Thiên nắm chặt hai tay. Không được, cô không thể để ý tới hần, bởi vì nếu không nhận được cô nhất định sẽ tặng hần một bạt tai, sau đó mắng cho hần một trận, nhưng như vậy, hần sẽ phát hiện cô rất quan tâm đến hần, quên đi, nhận một chút, cứ tiếp tục giả ngu là được rồi.

“Ai, cô thực sự ngủ sao?” thấy cô không có phản ứng, Phàn Vũ Phong tự nói, “Tôi vốn định nói cho cô biết, người tôi gặp được chính là cô, người tôi thích chính là cô...”, “Khụ...khụ...” cái này thật ngoài ý muốn, không nghĩ rằng giả bộ ngủ cũng bị sắc nước bọt nha, Ân Mẫn Thiên che miệng lại, ho một hồi.

Phàn Vũ Phong khoác chiếc áo lại giúp cô, một tay vỗ nhẹ lưng cô, “Làm sao vậy? Có ốm sao vậy? Có muốn uống cốc nước không?”, “Khụ... Anh...”, không đợi Ân Mẫn Thiên nói thêm cái gì, hần vẫy tay ra hiệu tiếp viên hàng không mang một cốc nước tới, “Từ từ hãy nói, nào, uống chút nước cho xuôi đã.” Nhờ hần giúp đỡ, cô uống một ngụm nước lớn, nhận thấy cử động thân mật của hần chăm sóc cô, mặt cô liền đỏ ửng.

“Phàn, Vũ, Phong” cô xấu hổ mà đẩy hần ra, trừng mắt nhìn hần.

Phàn Vũ Phong xoa nhẹ huyết thái dương, “Tại sao có thể như vậy? Sau khi con trai thổ lộ, con gái chẳng phải sẽ xấu hổ sao? Sao lại bày ra một bộ hung hăng muốn đánh người như vậy?”, “Anh!” Ân Mẫn Thiên tức giận nói, “Anh nói cái gì!? Tôi hung hăng?”, “Được rồi, được rồi...” Hần giơ hai tay lên, vẻ nhân nhượng, “Em hung hăng thế nào anh cũng thích, được không?”, “Phàn Vũ Phong”, hô, thực sự là bị hần làm cho tức chết mà, nhưng mà, hần nói hần thích cô, là thật sao? Loại sự tình này, đường đường là tổng giám đốc của Phàn Thị sẽ không tùy tiện nói ra chứ hay là hần nói giỡn?

“Em đừng gọi cả họ lẫn tên của anh như thế được không, nghe thật xa lạ quá, anh gọi em Mẫn Thiên, em gọi anh là Vũ Phong, ừ không, anh gọi em là Thiên Thiên được rồi...”, “Tôi với anh thân quen sao?”, Ân Mẫn Thiên xoay người coi thường hần, cô đang tức giận với hần, nhưng trong ngực lại có chút gì đó ngọt ngào, lời vừa nói ra khỏi miệng lại giống như liếc mắt đưa tình.

Phàn Vũ Phong gật đầu, “Không thể như vậy? Em nghĩ lại xem, duyên phận của chúng ta đến từ khi còn bé nha, đừng quên, em lạc đường, là anh cứu em nha.” Ân Mẫn Thiên nhất thời nghẹn lời. Ai, đều do chính cô a, xem ảnh chụp sao lại nhắc đến chuyện cũ làm gì?

Nhưng mà, thành thật mà nói, hai người bọn họ cũng thật là có duyên... Nhớ lại chuyện này, trên mặt hần nở một nụ cười ngọt ngào.

“Còn có,” thấy dáng cười kiêu diễm ngọt ngào khar ái động lòng người của cô, trong ngực hần tràn đầy nhu tình mật ngọt, trong đầu hiện lên ý niệm trêu đùa cô, “Chúng ta đã từng hôn nhau, anh cũng đã nhìn hết cổ thể em, như vậy còn chưa gọi là thân sao?”, “Đừng nói nữa.” cô vừa thẹn vừa giận, hằm hằm má nóng lên.

Trời ạ, chuyện mắc cỡ chết người như thế sao hần còn nhắc lại, “Thiên Thiên...”

Cô quay hần người sang một bên, không thèm để ý hần.

Ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, trong nhà chưa tổ, ngoài ngõ đã thông. Cô không hề nhận thấy được, sự đố kỵ ghen ghét trong mắt cô tiếp viên hàng không, bên cạnh cô có một người đàn ông xuất sắc yêu thương chăm sóc cô.

“Thiên Thiên, anh bị em gây ra chuyện xấu cho đến vị hôn phu cũng không còn, lẽ nào em không cảm thấy cần phải bồi thường anh sao?”

Phản Vũ Phong nở nụ cười yếu ớt, cô càng không để ý tới hắn, hắn càng muốn có cô.

“Này, anh nói vậy là có ý gì? Cái gì mà chuyện xấu do tôi tạo ra chứ?” Ân Mẫn Thiên quyết định, việc này chắc chắn không thể thừa nhận, chết cũng không thừa nhận, “Đừng quên, tôi cũng là người bị hại, anh có nên bồi thường tôi?”, “Nếu chúng ta đồng bệnh tương lân, chi bằng anh bồi thường em, em bồi thường anh.”, nói đến đây, hắn muốn cô và hắn sẽ ở cạnh nhau.

“Anh vẫn còn nói nữa!”, Ân Mẫn Thiên nhịn không được, vừa bực vừa buồn cười, “Ai muốn bồi thường với anh chứ?”, theo lý mà nói, cô nên chán ghét cái vẻ ngang ngạnh trên khuôn mặt của hắn, thế nhưng, mỗi khi hắn lộ vẻ ngang ngạnh lại buồn buồn đều làm cho ngực cô có chút vị ngòn ngọt.

“Em không muốn?” trên gương mặt tuấn tú tràn đầy sự thất vọng.

“Tôi không...” cô cúi đầu, mặt đỏ hồng, xấu hổ khi tự mình thừa nhận không thể cự tuyệt hắn, “Tôi mặc kệ anh, tôi muốn ngủ một chút, anh đừng làm phiền tôi nữa.”, “Được rồi, em ngủ một chút đi”, không chút cảm giác, máy bay đã đạt độ cao 30.000 feet (đơn vị đo lường của Anh, bằng khoảng 9.144km), cảm xúc của cả hai người cũng tăng nhanh một cách vô thức, hắn ngồi bên cô giống như vị thần bảo vệ cô, khiến cô lần đầu tiên có cảm giác an toàn, nếu không phải vì một trận rung chuyển bất thường, nhất định cô sẽ chìm vào giấc ngủ ngọt ngào nhất.

“Có chuyện gì vậy?”

Cô bị những rung chuyển làm cho sợ hãi, mở to mắt, chỉ thấy gương mặt cứng đờ của tiếp viên hàng không đi vào trong buồng lái, bầu không khí rất căng thẳng.

Phản Vũ Phong vỗ vỗ vai cô trấn an, “Không có việc gì, có thể do trục trặc gì đó thôi.” Mặt Ân Mẫn Thiên đen lại, môi trắng bệch, lá gan cô rất nhỏ nha, mỗi lần ngồi máy bay đều lo lắng máy bay sẽ rơi xuống.

Đột nhiên máy bay lại lắc mạnh.

“Á” Cô nhĩ không được sợ hãi kêu lên, trong mắt tràn đầy hoảng loạn.

Lúc này, các tiếp viên hàng không thông qua phát thanh, nhắc nhở mọi người tạm thời đưa ghế dựa về góc 90 độ, đồng thời phải thắt dây an toàn.

Ân Mẫn Thiên vẫn sợ đến ngây người, vẻ mặt Phản Vũ Phong bình tĩnh giúp cô thắt dây an toàn. “Nào, em mau ngồi xuống, thắt dây an toàn.”, “Trời ạ, có phải máy bay xảy ra chuyện gì đúng không?” Cô sợ đến phát run, thần sắc giống như một con thỏ trắng bé nhỏ bị kinh hãi.

“Đừng sợ, không có việc gì đâu.” hắn thấp giọng trấn an cô.

“Ông trời của tôi ơi..” Cô lấy tay che miệng biểu lộ sự sợ hãi, thân máy bay lắc dữ dội, cô nghĩ mình sắp ngất đi rồi.

“Đừng sợ, nắm lấy tay anh, em sẽ thấy khá hơn.”Phản Vũ Phong ôn nhi cầm lấy bàn tay nhỏ bé lạnh như băng của cô, như muốn đem một chút can đảm truyền cho cô.

Giống như một người chết đuối vớ được phao, Ân Mẫn Thiên không chút suy nghĩ cố gắng nắm chặt lấy bàn tay to lớn ấm áp.

Thực sự cô cảm thấy anh không hề lo sợ chút nào.

“Anh... Anh không sợ máy bay sẽ rơi xuống sao?” Thấy hắn bình tĩnh như vậy, mặt không đổi sắc, cô thực rất muốn biết, hắn sao có thể làm được?

“Có gì mà phải sợ? Sợ cũng không thể giải quyết được vấn đề nha.”, hắn hướng cô một nụ cười thật bình yên, nhưng mà câu trả lời của hắn khiến cô càng thêm mất tinh thần.

Không sai, cô có sợ hãi cũng chẳng giải quyết được gì, thế nhưng... Cô có thể không sợ sao, Phản Vũ Phong nhìn cô nháy mắt mấy cái, triu mến thêm một câu, “Hơn nữa, có thể chết cùng với em, anh cũng không có gì hối tiếc.” Ân Mẫn Thiên sửng sốt.

(Ồ: “Eo, lãng mạn sồn cả gai ốc =))

Cảm động, trái tim cô như tan chảy, không thể sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, chỉ mong được chết cùng ngày cùng tháng cùng năm...”Phi phi phi mọi việc thuận lợi.” sau khi phục hồi tinh thần, cô vội vàng nói, “Ai muốn chết cùng với anh chứ? Miếng anh đừng có như con quạ đen nữa.” Thực sự là không tốt chút nào, phá hoại tinh thần cô, máy bay giống như uống say lắc lư dữ dội, lắc mạnh đến nỗi khiến mọi người đều khiếp sợ.

Lần này, xuyên qua đài phát thanh là âm thanh nặng nề của phó cơ trưởng, ngăn gọn giải thích việc động cơ máy bay có vấn đề, kêu gọi mọi người không nên hoang mang, duy trì bình tĩnh.

“Trời ạ, sao tôi lại gặp phải chuyện này cơ chứ!” Ân Mẫn Thiên hít từng ngụm từng ngụm khí, cô thực sự thực sự rất cố gắng cố gắng uy trì bình tĩnh.

Nhưng mà, khi tiếp viên hàng không phát ỗi người một tờ giấy trắng cùng một cái bút thì cô lập tức luống cuống.

“Ô — lần này chết chắc rồi.” Cô nắm chặt tay Phàn Vũ Phong, cô bật khóc, “Tôi còn chưa muốn chết ...Ô ô...”, “Bình tĩnh chút nào, Thiên Thiên...” Phàn Vũ Phong tiếp tục an ủi cô.

“Ô — Máy bay đã xảy ra chuyện, chúng ta xong đời rồi, anh còn bình tĩnh được sao?” Cô biết chính mình như vậy thật không phải nhưng cô có biện pháp để không sợ sao, “Mặc kệ có chuyện gì xảy ra, có anh bên cạnh em, em không phải sợ, à?”, hân yêu thương hôn lên trán của cô.

Ân Mẫn Thiên khóc, nghẹn ngào, “Sao có thể không sợ, chúng ta sẽ chết sao...” Phàn Vũ Phong cố sức nắm lấy tay cô, “Đừng, con người rồi cũng sẽ phải chết, có gì đâu mà phải sợ. Hơn nữa, có anh và em làm bạn, trên đường xuống dưới hoàng tuyền em sẽ không cô đơn, sẽ không tịch mịch.”, “Đúng a, còn có bọn họ...” cô nhớ ra có rất nhiều người ngồi ở khoang thường.

“Rất nóng nực có đúng hay không? Tới một không gian khác, có khi quảng cáo của chúng ta làm lại đẹp hơn, tốt hơn.” Hân nhẹ nhàng nói, cố gắng làm bầu không khí thoải mái hơn, giảm bớt sự bất an trong lòng cô.

“Không được.” Ân Mẫn Thiên cau mày, vừa nghĩ vừa thấy đau lòng, “Nếu như máy bay rơi xuống, nhất định chết sẽ rất xấu xí, sẽ ảnh hưởng tới hiệu quả quảng cáo...” Phàn Vũ Phong bị câu nói đùa trẻ con của cô làm bật cười, “Chúng ta sẽ đến bệnh viện chỉnh hình...”, “Thật sao?”, “Thật.” Ân Mẫn Thiên hít hít mũi. Quên đi, việc quan trọng trước mắt là viết một bức di thư thật tốt.

Cô cầm lấy bút, thế nhưng, tay cô lại run rẩy, dưới tình huống này mà viết di thư chỉ sợ không có ai có thấy được, vậy viết với không viết có gì khác nhau?

“Có muốn anh giúp em viết? Em muốn viết cái gì?” Phàn Vũ Phong hỏi.

“Cho cha mẹ, con rất yêu hai người...” nước mắt của cô chảy dài, “Cha mẹ không nên quá đau lòng, không nên buồn bã, bởi vì có một người đàn ông nsoi sẽ theo con, cho nên con không sợ, cũng sẽ không cô đơn, hai người không cần lo lắng, cũng không cần nhớ về con..”, “Còn nữa sao?” Phàn Vũ Phong ôn nhu hỏi.

“Còn có, nói cho chị Ân Nhược, chị Thủy Lam, em Đồng Đồng...” cô đưa mu bàn tay lau nước mắt, khóc thút thút nói, “Kiếp sau, con còn muốn làm chị em với bọn họ.”, “Còn gì nữa?” “Còn có viết cho Giang Nhận — cậu đúng là bạn xấu mà, tớ thật bị cậu hại chết, tớ chỉ đáp ứng cậu đi tiếp cận Phàn Vũ Phong, tạo ra một ít chuyện xấu... Ô... Không nghĩ tới sẽ phải cùng hân chết cùng một chỗ, cù ng đi đến Tây Thiên, tớ thực sự giúp cậu đến gần chết rồi, kiếp sau nhất định cậu hảo hảo báo đáp tớ thật tốt, nhớ kỹ đó.” Phàn Vũ Phong nhin không được bật cười, “Xong?” cô gài nhỏ này thật sự rất rất buồn cười, chưa đánh đã khai, tất cả đều một năm một mười nói ra hết.

Ân Mẫn Thiên gật gật đầu, “Tạm thời như vậy đã, tôi không thể làm mất nhiều thời gian của anh, anh cũng viết một chút di ngôn đi.. Anh mau viết đi, không sẽ không kịp nữa...” Phàn Vũ Phong vẩy bút cười tươi, “Anh viết rất nhanh.” chỉ thấy hân cầm bút đặt xuống tờ giấy viết mấy chữ.

Tiếp viên hàng không vội vã thu giấy về, Phàn Vũ Phong đem tờ giấy mà hân viết hộ Ân Mẫn Thiên đưa cho tiếp viên, còn giữ lại tờ giấy của hân.

Phản Vũ Phong mỉm cười đưa tờ giấy hân viết cho cô, “Đây là viết cho em.”, “Viết cho tôi!?” cô chỉ tay vào cái mũi của mình, vừa giật mình, vừa không giải thích được.

Cô ngồi bên cạnh hân, hai người sẽ cùng chết, làm chi mà lại viết thư cho cô?

“Em xem đi.” Hân nháy mắt nhìn cô.

Trong ngực Ân Mẫn Thiên có chút lo lắng, trời ạ, hân sẽ không phai rớt pha trò tiếp chứ!

Cô cúi đầu, chậm rãi đưa mắt tới trang giấy, nét chữ cương nghị mạnh mẽ, vài chữ rồng bay phượng múa — Thiên Thiên, đáp ứng anh, đời này sẽ là người phụ nữ của anh.

7. Chương 7

Edit: Ốc sên ^^

Đại nạn không chết, nhất định sẽ hạnh phúc đến cuối đời. Với Phản Vũ Phong mà nói, việc bọn họ bước chân lên chuyến bay này là một chuyện không hề sai, mặc dù có chút trục trặc, may mà chỉ có chút sợ chứ không có gì nguy hiểm, cuối cùng vẫn là hạ cánh an toàn.

Tất cả mọi người trên máy bay, không thể nghi ngờ là mình vừa ở cửa quỷ môn quan quay lại, cảm giác hoảng sợ vẫn chưa hết, mà hân, vẫn còn đang vì Ân Mẫn Thiên đồng ý làm người phụ nữ của hân mà vui mừng không thôi.

“Được rồi, không có việc gì, chúng ta tránh được một kiếp.” Hân nói với Ân Mẫn Thiên vẫn còn rất sợ hãi, kèm theo một nụ hôn, mới thành công kéo hồn cô quay về.

“Oa chúng ta rõ ràng chưa chết? Thật không tin được.” Ân Mẫn Thiên vui sướng bật khóc.

Phản Vũ Phong cúi đầu, hôn giọt nước mắt trên má cô.

“Uy, anh đừng như vậy.” trái tim hoảng hốt, khuôn mặt ửng hồng, Ân Mẫn Thiên cố sức đẩy hân ra, “Người khác đang nhìn kìa...”, “Hôn người con gái của mình cũng đâu có phạm pháp, sao lại phải để ý tới ánh mắt của người khác?” Hân cố ý cướp đoạt đôi môi mềm mại của cô, để lại dấu ấn của hân trên gương mặt của cô.

Hai mắt Ân Mẫn Thiên tròn tròn, “Anh...Anh nhỏ giọng một chút...” Phản Vũ Phong nhú mày, liếc nhìn cô, “Tiểu thư, chính miệng em đã đáp ứng anh, đời này làm người phụ nữ của Phản Vũ Phong, em không phải muốn đổi ý chứ?” Cô nuốt nuốt nước miếng, cười mỉa nói: “Chuyện... Chuyện này không nên nói ở đây, chúng ta sẽ bàn lại sau...”

Lúc đó, máy bay lung lay dữ dội, tình huống vô cùng không ổn, cô cho rằng lần này chết chắc rồi, cho nên mới đáp ứng nguyện vọng duy nhất của hân trước lúc chết – đời này làm người phụ nữ của hân!

Trăm triệu lần cũng không nghĩ tới sau cùng lại hóa nguy thành an, thực sự là... Cô còn chưa kịp vui vẻ khi tìm được đường sống trong chỗ chết, liền vì lời hứa hẹn lung tung của chính mình mà đau đầu... Ô ... Cô có thể thu hồi câu nói kia không?

“Em muốn tìm chỗ riêng tư nói chuyện? Cũng được...” Hân cố ý bóp mép ý tứ của cô, “Nói chuyện yêu đương là việc của hai người chúng ta, trở lại khách sạn rồi từ từ nói chuyện cũng được.”, “Nói chuyện yêu đương gì chứ Phản tổng giám đốc, chúng ta tới đây làm việc, không phải tới giải trí.” Ân Mẫn Thiên nghiêm túc nhắc nhở hân.

Phản Vũ Phong anh tuấn nhú mày, cả người đầy phấn khởi, “Yên tâm, anh sẽ không được cái này mất cái kia đâu, công việc tất nhiên rất quan trọng, nhưng cũng phải giải trí.”, “Xin lỗi, tôi không có nhiều sinh lực như anh.” Cô xoa hai bên huyệt thái dương, uể oải nói.

Ngồi mười mấy tiếng đồng hồ trên máy bay, hơn nữa lại trải qua một hồi hoảng sợ, cộng với sự khác nhau về thời gian, hiện tại cô chỉ muốn nằm trên giường, ngủ một giấc thật ngon.

Phản Vũ Phong cười khẽ, “Ngủ một giấc, sinh lực của em sẽ nhanh chóng hồi phục lại thôi.” Biết cô mệt, hắn đưa tay ôm lấy thắt lưng của cô, đỡ thân thể yếu ớt, mệt mỏi của cô.

Ân Mẫn Thiên tốn công vô ích khi cố gắng thoát khỏi vòng tay hắn, “Anh không nên như vậy, người khác thấy sẽ nghĩ thế nào?”, “Người khác muốn nghĩ như thế nào là việc của họ, anh không quan tâm.” Hắn ôm cô chặt hơn, một chút cũng không có ý buông tay.

Nếu chuyện xấu của hai người họ đã đăng báo, hắn còn lo lắng cái gì nữa?

Hơn nữa, hắn và Giang Nhận cũng đã giải trừ hôn ước, hiện tại, không có một chuyện gì có thể ngăn cản hắn đến với cô gái hắn yêu.

“Này, anh là tổng giám đốc đó, còn rất nhiều cấp dưới của anh cũng đang hoảng sợ đó.” Ân Mẫn Thiên xấu hổ không dám ngẩng đầu lên, rất sợ bị mọi người nhìn thấy vẻ thân mật của hai người họ.

“Sợ cái gì? Lại không ai quy định tổng giám đốc không được nói chuyện yêu đương.” Hắn không nhịn được thơm nhẹ lên gò má đỏ ửng của cô.

“Phản Vũ Phong.” mặt của cô càng đỏ hơn.

“Đi thôi.” hắn không coi ai ra gì mà ôm lấy cô, đi ra khỏi khoang thường, bóng dáng hai người thân mật dựa sát vào nhau, khiến toàn bộ những người đi theo sau đều nhìn đến gần người.

Hóa ra, tổng giám đốc của bọn họ nghiêm túc đứng đắn như thế, cũng có ngày ôm lấy mỹ nhân, không phải là tổng giám đốc cao hứng nhập gia tùy tục, bị sự bầu không khí lãng mạn của nước Ý ảnh hưởng tới chứ!

Họ trọ trong một khách sạn cao cấp ở Milan có tên Đường Danh, được xây dựng lại từ một tòa tu viện ở thế kỷ mười lăm, vĩ đại và thanh lịch.

Ân Mẫn Thiên kiệt sức không có một chút tinh thần thưởng thức cảnh vật xung quanh mình, cô ngủ trên taxi dọc đường đến khách sạn, thật tuyệt vời, khi đến khách sạn, cô bất chấp tất cả đem mình quăng lên chiếc giường lớn thật thoải mái, mắt nhắm nghiền, ngủ thật say.

Không biết cô đã ngủ được bao lâu...”Thiên Thiên, mau tỉnh dậy ăn chút gì...”

“Đừng âm ỉ, đi đi...” Cô trở mình một cái, tiếp tục ngủ.

“Anh biết em rất mệt, nhưng em không thể không ăn chút gì, Thiên Thiên...” Phản Vũ Phong ngồi ở mép giường, nghiêng người, ghé vào tai cô khẽ gọi, “Thiên Thiên, mau dậy a.”, “Ừm...” cô ngủ mơ mơ màng màng, chỉ cảm thấy bên tai có tiếng muỗi vo ve rất đáng ghét, “Con muỗi chết tiệt... Đi đi...” Phản Vũ Phong lắc đầu bật cười, có lòng gọi cô dậy ăn, cô còn dám mắng hắn là con muỗi chết tiệt. “Em còn không tỉnh dậy, anh sẽ đánh em đó.”

Ai, có người rượu mừng không uống, lại thích uống rượu phạt, việc này có thể trách hắn sao?

Ân Mẫn Thiên vẫn ngủ rất say, mí mắt không hề hé ra.

“Anh sẽ đánh em thật đó.” Hắn ôn nhu dọa cô, sau đó vỗ nhẹ lên cái mông cong cong của cô, nhưng cô không hề có chút phản ứng gì, ngược lại chính hắn lại có phản ứng, một phần nào đó của hắn đang phản ứng rất mãnh liệt.

“!” hắn ảo não khẽ chữi thề.

Nhìn gương mặt thanh tú say ngủ của cô, tư thế ngủ mê người... Trong cơ thể hắn như bị châm lửa, một ngọn lửa cháy rực, như muốn thiêu hắn thành tro.

“Ân Mẫn Thiên, anh phải làm thế nào với em đây? Em còn không dậy, anh sẽ ăn tươi nuốt sống em đó...”

Đầu hắn vùi vào cổ cô, đôi môi như có lửa chiếm lấy chiếc cổ trơn mềm trắng mịn của cô, “Ngô ân...” Ân Mẫn Thiên rụt cổ lại, miệng khẽ phát ra một vài tiếng nói mơ hồ không rõ.

Phản Vũ Phong hôn càng điên cuồng hơn.

Ân Mẫn Thiên khó chịu than nhẹ, đôi môi khẽ mở, “Vũ...Phong?” kỳ lạ, sao cô liên tục mơ thấy hắn a? Mọi người nói, nếu ban ngày mà suy nghĩ nhiều, đêm sẽ nằm mơ, thực sự là có chuyện như thế.

“Vũ Phong... ôm chặt em...” trong mộng, cô không còn chút kiêng kỵ mà nói hết ra dự vọng ở sâu trong nội tâm của bản thân, cô có chút rụt rè hòa tan trong nụ hôn nồng nhiệt của hắn.

“Em nói cái gì? Muốn anh ôm chặt em?” Phàn Vũ Phong sững sốt, lập tức cười ra tiếng, “Thiên Thiên, em đang nói mơ sao?”, “Ngô...” Dần dần bị cơ thể của hắn ép tới không còn chút không khí, cô giãy dụa thân thể mềm mại, nửa mê, nửa tỉnh, hai tay như ý thức được bám vào hắn.

“Thiên Thiên, anh sẽ ôm chặt em như em muốn, nhưng, nếu anh ôm em, anh còn muốn làm những chuyện khác nữa...” hắn khàn khàn lẩm bẩm, đôi môi thổi ra khí nóng, một giây sau đó liền quần lấy chiếc miệng nhỏ nhắn của cô, mạnh mẽ cắn mót.

Hai thân thể nóng bỏng dính chặt vào nhau, hắn hưởng thụ cô bằng xúc giác, cô mềm mại tròn trĩnh, vật nam tính của hắn càng không chút khách khí đặt giữa hai chân của cô, tá ác nịnh nọt cọ sát cô.

Nhiệt độ trong cơ thể ngày một tăng lên... Hắn cắn răng, đầu gối kiềm chế thứ dự vọng sắp nổ tung kia.

Không, mặc kệ hắn có bao nhiêu suy nghĩ muốn có cô, hắn cũng thể làm thế khi cô chưa thực sự tỉnh táo.

“Thiên Thiên, mau tỉnh.”

“Úc...” Ân Mẫn Thiên ưm một tiếng, lông mi thật dài khẽ động, chậm rãi mở ra, một đôi mắt ướt như sương mù mê người.

“Em tỉnh chưa? Thiên Thiên?”

“Ngô.” Cô lười biếng nhìn hắn cười, đầu óc cô chưa tỉnh táo còn chưa hiểu rõ tình huống đang xảy ra.

“Vây, em cũng biết... Anh muốn làm gì với em?” Phàn Vũ Phong thấp giọng hỏi, bàn tay to như có lửa thăm dò trong y phục cô, nắm chặt bộ ngực trắng đầy đà non mềm, say sưa xoa nắn.

“Anh... Anh đang làm gì vậy!?” đôi mắt của cô dần dần mở lớn, đầy kinh ngạc.

Phàn Vũ Phong khẽ thở dài nói, “Em không – cảm giác sao? Anh đang âu yếm em nha, bảo bối... Em khiến anh không thể nắm giữ, vậy phải làm sao mới được?” “Anh nói cái gì!?”, Ân Mẫn Thiên mở to mắt đang buồn ngủ, hoàn toàn tỉnh lại.

Cô cố sức đẩy hắn ra, “Đồ khốn, sao anh có thể nấp trong phòng tôi, chờ lúc tôi ngủ rồi làm chuyện đó? Thật là quá đáng, anh đúng là mặt người dạ thú..”, “Cái gì mặt người dạ thú? Này, em nói hơi khó nghe thì phải?”, hắn nhứ chặt đôi lông mày rậm.

Thành thật mà nói, hắn thật sự muốn hóa thân thành dã thú, liều mạng ăn cô.

Nhưng mà, ở sâu trong nội tâm hắn không chỉ muốn có thân thể mỹ lệ mê người của cô, cái hắn càng muốn có được chính là ... Trái tim của cô.

“Lẽ nào tôi nói sai sao?” Cô cảm giận, trừng mắt nhìn hắn, không thèm để ý hắn muốn nói gì ép hỏi lại lần nữa, “Tôi nói sai chỗ nào?”, “Gọi công chúa đang ngủ dậy là việc hoàng tử nên làm thôi.”, “Anh không nên nói mấy cái hoàng tử công chúa ở đây.”, hắn cho rằng cô là con nít ba tuổi sẽ bị lừa sao? “Anh nói xem, sao tay anh lại đặt... Đặt ở... Đặt ở trên miệng tôi?”, “Ai, người nào đó dạy anh cách đánh thức mỹ nhân ham ngủ, nhưng thế nào vẫn không đều không có tỉnh, anh chỉ thử một biện pháp khác...” Phàn Vũ Phong nhứ mày, giọng điệu thần nhiên, hai mắt sáng quắc chăm chú nhìn cô, “Biện pháp này quả thật rất hiệu quả, không đúng sao?”, “Anh...” Ân Mẫn Thiên tức giận nói không ra lời.

Người này thật là giỏi ngụy biện từ sai thành đúng, nói chuyện cùng hắn không sớm thì muộn cô cũng bị tức chết. “Em ngủ đã lâu, nào, mau dậy ăn chút gì rồi mới ngủ tiếp.”, “A? Món gì thơm quá?” Ân Mẫn Thiên hít hít mũi, thơm quá mới chỉ ngửi thấy hương vị mà đã khiến người khác thêm nhỏ dãi, bao tử cô kêu ùng ục.

“Đây đều là món ăn của nước Ý.” Phàn Vũ Phong đẩy bàn ăn đến bên cạnh giường, mở chiếc nắp, “Rất thơm sao?” nhìn thấy toàn bộ món ăn, Ân Mẫn Thiên nuốt nuốt nước miếng.

Cô thực sự rất đói bụng, một người bụng đói kêu ầm ỉ, không cần để ý nhiều đến món ăn trước mắt. “Được rồi, bụng em đã kêu nhiều như vậy, không ăn thì thật là lãng phí, lãng phí đồ ăn sẽ bị thiên lôi phạt đó.”

Cô nhanh chóng xuống giường, rửa mặt, sau đó, cô không khách khí cầm lấy dao nĩa, tổng tấn công bàn ăn.

Phàn Vũ Phong mỉm cười thưởng thức dáng vẻ ăn ngon lành của cô. “Có hợp với khẩu vị của em không?” Trong miệng Ân Mẫn Thiên còn đầy thức ăn, “Này, anh không định cứ ngồi đó nhìn tôi ăn chứ? Nhiều đồ ăn như vậy, anh định làm tôi no chết sao?”

“Anh chỉ muốn em ăn no, cũng không định biến em thành béo phì.” Phàn Vũ Phong cười cười cầm dao nĩa lên, ăn rất tao nhã.

“Hừ, người phải lo lắng là tôi sao? Tôi biến béo, quay quảng cáo còn ai muốn xem a? Sai, quảng cáo không cần quay, công ty sẽ đổi lại, đúng, tôi nhớ kĩ trên hợp đồng có điều khoản như thế... Nếu như tình trạng tôi không tốt, Phàn thị có quyền hủy bỏ hợp đồng, nhưng lại muốn tôi bồi thường tổn thất.”, “Hình như vậy.”, “Nhưng mà, sợ rằng anh phải thất vọng rồi.” Ân Mẫn Thiên không để ý đến hình tượng ăn như hổ đói, một bên phát ra tiếng cười đắc ý.

“Hắc hắc, Con người của tôi a, ăn nhiều thế nào cũng không thể mập, cái này do trời sinh nha. Cho nên, anh không phiền nếu gọi thật nhiều đồ ăn tới chứ, chiều này của anh không dùng được rồi, ha ha ha... Kết quả là tôi sẽ ăn hết đồ ăn anh đem tới, tôi sẽ chụp ảnh quảng cáo, còn đảm bảo dáng người không thay đổi, nụ cười cũng sẽ thật hoàn mỹ...” cô đắc ý nói.

“Vậy là tốt rồi.”

“Ách?”

“Anh cũng không mong dáng người em thay đổi, anh thích em như bây giờ.” Phàn Vũ Phong nháy mắt mấy cái với cô, “Chỗ nào cần gầy đã gầy, chỗ nào cần lớn thì đã lớn...” Ân Mẫn Thiên đỏ mặt, “Câm miệng.” Phàn Vũ Phong buồn cười nhíu mày, “Em không muốn nghe lời thật lóng từ trong sâu thẳm trái tim anh sao?” Cô gái ngốc này, sao cô lại cho rằng hắn muốn dáng người cô thay đổi, sau đó sẽ không quay quảng cáo với cô nữa? Hắn rất cưng chiều cô, nên mới gọi nhiều đồ ăn đến ăn cùng cô. “Làm ơn, để tôi ăn nốt bữa cơm.” cô mở to mắt, cố ý không để ý đến những rung động trong ngực, giọng điệu thô lỗ nói, “Anh không nên phá hỏng bữa ăn của tôi nha.”, “Được rồi, anh còn có thể nói được gì chứ?” Hắn buông tiếng thở dài, tiếp tục vui đùa vào ăn cơm.

Ân Mẫn Thiên hoài nghi liếc nhìn hắn, đường đường là tổng giám đốc của Phàn thị, còn là ông chủ của cô, tại sao lại phải lộ ra bộ dạng nhân nhượng, chiều chuộng trước mặt cô?

Cho dù hắn có muốn theo đuổi cô, cũng không cần hi sinh nhiều như vậy nha!? Hắn như thế này, cô biết ăn nói với cộng sự như thế nào?

Mặc kệ, mau ăn no rồi cùng hắn phân rõ ranh giới, “Anh...” cô hắng giọng, “Nếu như anh ăn no rồi, mời anh rời khỏi phòng tôi, tôi muốn nghỉ ngơi một chút.”, “Em mệt thì mau nằm xuống nghỉ ngơi, không cần để ý tới anh.” Phàn Vũ Phong ăn no lau lau miệng, hắn dọn đồ ăn trên bàn, “Anh làm ‘chuyện của anh, sẽ không ảnh hưởng đến em.’”

“Bởi vì đây cũng là phòng của em.” Phàn Vũ Phong cười hì hì trả lời, “Nói đơn giản, đây là phòng của chúng ta.”, “Cái gì!?” Ân Mẫn Thiên kinh ngạc.

Phàn Vũ Phong sung sướng gật gật đầu.

Ân Mẫn Thiên lắc đầu, cả người như chấn động, khê lăm bầm, “Không, không...” từ khi xuất ngoại tới nay, cô gặp phải rất nhiều đàn ông muốn có được vẻ đẹp của cô, có nhiều người ỷ vào mình giàu có, sử dụng không ít thủ đoạn để có được cô, nhưng đều bị cô quyết liệt từ chối. Cô ghét nhất những tên đàn ông không có nhân phẩm, không ngờ tới, Phàn Vũ Phong cũng là loại đàn ông này. “Sao anh có thể.... Sao anh thể dè tiện như thế!?” Cô vô cùng đau đớn trừng mắt nhìn hắn.

Lúc trước cô còn có chút cảm tình với hắn, có một chút động tâm với hắn... Được rồi, cô thừa nhận, không phải chỉ có một chút, mà là rất nhiều... Nếu như hắn quang minh chính đại theo đuổi cô, cô sao có thể cự tuyệt hắn.

Thế nhưng, hiện tại hấn lại lạm dụng chức quyền, ép cô ở cùng phòng với hấn... Thủ đoạn này khiến cô khinh thường hấn, “Tiểu thư, anh không phải là kẻ thù của em nha.” Thấy cô trừng to mắt nhìn hấn, Phan Vũ Phong không khỏi lắc đầu bật cười.

“Tôi không muốn ở chung phòng với anh.” may mà cô không có nhiều hành lý, Ân Mẫn Thiên kéo nguyên chiếc vali, không kéo hai lời hướng phía cửa đi tới.

“Thiên Thiên.” hấn kéo cô lại.

“Buông tay.” Cô phẫn nộ trừng mắt lườm hấn, “Phản tổng giám đốc, tôi nghĩ anh đã lầm, tên của tôi không phải là Thiên Thiên, hơn nữa tôi cũng không phải là loại con gái tùy tiện.”, Phan Vũ Phong cười khở, “Suốt đời em sẽ gọi anh là Phản tổng giám đốc, anh nghe em gọi anh như thế, chắc chắn em đang tức giận.”, “Tôi không chỉ tức giận, mà là rất rất giận.” kẻ ngốc cũng biết cô đang tức giận có được không, “Tôi đang tức giận với chính mình có mắt như mù, sao không thấy được rõ, anh là một kẻ không có nhân phẩm, còn đi ký hợp đồng với anh, trong tâm anh đã có ý, phải không? Hừ, sao tôi lại phải ở chung phòng với anh? Tôi nói cho anh biết, tôi không phải là loại con gái chỉ cần Phản tổng giám đốc ngoắc ngoắc ngón tay là chạy đến hoặc vui đùa lên giường với anh.” Phan Vũ Phong buồn cười hỏi: “Em nói xong chưa?”, “Đã nói xong, hẹn gặp lại.” nói chính xác là mắng xong, hơn nữa, là “hẹn” cũng không muốn cùng tên này “gặp” mặt, nhưng cổ tay cô con đang bị tay hấn nắm giữ, không có cách nào phẩy tay áo bỏ đi như ý muốn.

Phan Vũ Phong mở miệng: “Ít ra em cũng phải nghe anh nói chứ?”. “Được, tôi không rảnh nghe anh ngụy biện.”

Về mặt Ân Mẫn Thiên khinh thường, “Còn có, anh đừng mong dùng tư cách tổng giám đốc để ép buộc tôi, nói cho anh biết, tôi sẽ không để mình rơi vào vòng cái vòng đó, cùng lắm, thì tôi sẽ không quay quảng cáo nữa, sẽ bồi thường đúng như trong hợp đồng đã thỏa thuận.”, “Thiên Thiên, sao em lại kích động như thế?”

“Tôi không phải Thiên Thiên.”, “Anh muốn gọi em là Thiên Thiên, đây là biệt danh anh giành cho em, anh gọi em Thiên Thiên, em gọi anh là Phong Phong, như vậy rất ngọt ngào đúng không?” Phong Phong á!?! Tôi van anh, toàn thân cô nổi da gà, mụn mọc rơi đầy mặt đất, tình hình này lại tăng thêm lượng công việc cho nhân viên dọn vệ sinh rồi. “Anh không phủ nhận, anh rất thích em, Thiên Thiên. Nhưng mà, thích là thích, anh không đề tiện đến mức tính toán để chúng ta ở chung một phòng.” hấn điềm đạm nói, “Khi chúng ta đến, khách sạn mới phát hiện có nhầm lẫn một phòng của chúng ta, bị thiếu mất một phòng.” Cái gì? Hấn nói... Mẫn Thiên ngẩn người mở to mắt, không nghĩ tới hấn lại nói gọn gàng dứt khoát như vậy “Thích cô” chỉ thấy vẻ mặt hấn rất tự nhiên, nhưng, khi nghe thấy như thế, cô cũng không thể bình tĩnh, cô tin rằng mặt mình chắc chắn đang rất đỏ, ngay cả cổ cũng cảm giác nóng bừng.

“Tôi, tôi không tin.” cố gắng xem nhẹ cảm giác sợ run rẩy trong lòng, cô lúng ta lúng túng nói, “Khách sạn nổi tiếng như vậy, sao có thể có sai lầm được?” Phan Vũ Phong nhún nhún vai, “Nghe nói có một nhân viên mới tới nhất thời có sơ suất.” Đầu óc Ân Mẫn Thiên trở nên hỗn loạn, “Vậy họ nên tìm một phòng khác cho chúng ta chứ!”, “Vấn đề là, tất cả các phòng đã có khách.” Hấn bình tĩnh giải thích.

Sao có thể như thế? Ân Mẫn Thiên nghĩ mình sắp bị phát điên.

Trên máy bay thì chịu đủ một hồi sợ bóng sợ gió, bây giờ thì đến khách sạn lại bị thế này, bọn họ có nên đến đền chùa cầu may a?

“Vậy, vậy anh cũng không thể...” Trong không gian chật hẹp thế này khiến trái tim cô đập điên cuồng, tốt nhất là phải duy trì khoảng cách khi ở cùng một người đàn ông, vì lợi ích phải bảo đảm an toàn, hơn nữa, cô nam quả nữ sao có thể ở cùng phòng? Chuyện này truyền ra ngoài cô chết mất.

Phan Vũ Phong nhướn mày, “Tiểu thư, đây là phong hoàng gia của anh đó.” Hả? Của anh!?, “Đúng vậy, đây là phòng hoàng gia duy nhất ở khách sạn này, em nghĩ xem, là giành cho ai?” Hấn cười hỏi.

“Ách...” Chuyện này còn phải nói sao? Công ty không có khả năng ưu ái cô như thế, đương nhiên là tổng giám đốc đại nhân cao cao tại thượng ưu ái cô rồi, thế nhưng không nghĩ hấn lại là người nặng về vấn đề hưởng thụ vật chất như thế. Phan Vũ Phong cười cười, hấn có thể nhìn thấy trong mắt cô đang coi thường hấn, “Làm người thì nên hưởng thụ một chút, em nói có đúng không? Chúng ta làm việc vất vả để làm gì chứ?” Hấn đi tới phía cửa sổ, xoạt- một tiếng giật rèm cửa sổ, chỉ vào một nhà thờ lớn cách đó không xa, “Từ nơi này có thể nhìn thấy nhà thờ lớn của nước Ý, hơn nữa đây còn là góc độ tốt nhất cho người xme.”,

Ân Mẫn Thiên vừa bước tới vừa nhìn, không nhận được khe hở lên, “Oa, đẹp quá a.” Cô không nghĩ tới, nước Ý lại đẹp như thế. Ở ngoài cửa sổ, hơn nữa, từ nơi này nhìn ra, ngay cả cột đá trên nhà thờ lớn đều có thể thấy rõ đường nét điêu khắc hoa văn tinh xảo.

Chỉ đứng ở đây và nhìn, cũng có thể cảm nhận được một Athens hoa lệ, khí phái, mà cũng tinh tế trang nghiêm, một vẻ đẹp rung động... Thật không hổ danh là nhà thờ lớn thế ba trên thế giới. “Rất đẹp phải không?” Phàn Vũ Phong đứng ở phía sau cô, nhẹ nhàng nói, “Mỗi lần anh đến Ý công tác, nhất định phải ở phòng này, sau cả ngày làm việc, buổi đêm trở về phòng, uống rượu nho, đứng nhìn nó ở xa xa, là một hưởng thụ thật tuyệt vời.” Ân Mẫn Thiên có chút ngạc nhiên.

Vừa rồi, cô còn nghĩ hắn là kẻ hám hư vinh, không nghĩ tới, hắn lại là người biết cách hưởng thụ cuộc sống như thế, bỏ tiền ra để ở trong một căn phòng cao quý, chỉ vì cửa sổ ở đây có thể nhìn thấy nhà thờ lớn... Ai, người có tiền quả là hưởng thụ khác người thường, nhưng đây là lần đầu tiên được tận mắt nhìn thấy nhà thờ lớn... “Nói như vậy, tôi không thể hi vọng anh thể hiện chút phong độ của một người đàn ông, nhường phòng lại cho tôi, đúng không?” Cô cong môi, nói vẻ buồn bực.

Phàn Vũ Phong cười cười, “Không có lý do gì khiến anh phải nhường căn phòng anh yêu thích, phải không? Nhưng em yên tâm, anh sẽ thể hiện chút phong độ của một người đàn ông.” “Nga?” cô tặng hắn một ánh mắt đầy hoài nghi.

“Căn phòng này khá rộng, đủ cho hai chúng ta ở, anh không ngại giúp đỡ em đâu.” “Tôi van anh, anh đừng có ý như thế được không? Người có chủ ý là tôi, tôi không muốn ở cùng một phòng với anh.” Nghĩ đến cách hắn vừa gọi cô tỉnh ngủ, mặt cô lại nóng lên, trái tim lại đập điên cuồng.

Không được, ở cùng một chỗ với hắn chắc chắn sẽ xảy ra chuyện k tốt, “Vây được, chúng ta sẽ chia phòng ngủ, trong phòng này còn mấy gian mà.” “Cái gì phân phòng với không phân phòng, chúng ta cũng không phải vợ chồng, anh không nên nói thế có được không?” Ân Mẫn Thiên gơ tay vạch giới tuyến.

Nói chuyện với hắn như đang nói chuyện với một con vịt vậy, như thế này sớm bị hắn làm tức chết.

“Tuy rằng chúng ta không phải vợ chồng, nhưng, em chớ có quên, em là người phụ nữ của anh.” Khi Phàn Vũ Phong nói những lời này, con ngươi đen lóe nên một tia tà mị.

“Anh... Tôi...” Ân Mẫn Thiên á khẩu không nói được gì, bị một câu nói của hắn làm cô sập đổ.

“Thế nào? Lúc sống chết thì đồng ý, hứa hẹn, em muốn từ chối lời hứa hẹn sao?” Giọng hắn ôn nhu làm cho người ta bối rối, hai mắt bức người chăm chú nhìn cô.

“Tôi...” trước ánh mắt chăm chú của hắn, cô nghĩ mình tựa như con thỏ trắng bị một con sói lớn nhìn, rất nhanh sẽ bị ăn thịt! Họa từ miệng mà ra, đều do chính cô, sao lại thuận miệng đáp ứng hân yêu cầu “Trước khi chết” của hắn, không ngờ hân đâu có tuyệt mệnh, bây giờ cô thật thảm nha.

“Anh... Rốt cuộc anh muốn như thế nào!?”

Ân Mẫn Thiên kiên trì trừng mắt nhìn hắn, trong lòng sự bất an ngày càng lớn.

Làm người phụ nữ của hân? Cô cũng không thể hiểu nổi nữa, bao nhiêu năm thủ thân như ngọc, bây giờ bởi vì một câu nói đùa, lại đem chính mình dâng tặng cho người này... Cô thật sự thật sự rất muốn đâm ỉnh một nhá.

“Anh muốn như thế nào sẽ được như thế sao? Phải không?” Phàn Vũ Phong vén mấy sợi tóc vương trên gương mặt cô, ghé sát mũi vào mặt cô, chửi một hành động nho nhỏ này nhưng lại hàm chứa bao nhiêu mờ ám.

“Đủ rồi, không nên trêu đùa tôi nữa.” Ân Mẫn Thiên rút cổ lại, sự đụng chạm của hân khiến trái tim cô đập mạnh hơn, toàn thân khô nóng, các khớp xương đều mềm yếu.

Có lẽ làm người phụ nữ của hân, cũng không hân là một điều xấu... Phi phi phi Ân Mẫn Thiên, mi mau tỉnh lại đi, sao mi lại có thể nghĩ như thế chứ?

“Trong lòng em đang khinh bỉ anh sao? Như vậy là không được đâu.” Phàn Vũ Phong lắc đầu cười.

“Hả?” tên này thật có thuật đọc suy nghĩ người khác sao?

“Em là người phụ nữ của anh, đây là chính miệng em đồng ý với anh, em muốn đổi ý, anh sẽ không bỏ qua.”
Phàn Vũ Phong lịch sự mỉm cười, lộ rõ vẻ quyết tâm, bá đạo.

Ân Mẫn Thiên nuốt nuốt nước bọt. Việc đã đến nước này, cô thật sự không biết nên nói cái gì mới phải. Người đàn ông này, thật sự không phải người dễ đối phó. “Nhưng mà, em cứ yên tâm, anh nhất định không thô bạo ương ngạnh, bây giờ em không thể tiếp nhận anh, anh cũng sẽ không miễn cưỡng em.”

Cô không nhìn lầm đấy chứ? Hắn nhìn chăm chú đôi mắt của cô, không chỉ lộ rõ dự vọng nguyên thủy của người đàn ông mà còn là những tình cảm chân thành sâu lắng... “Thực sự? Tôi có thể tin tưởng anh sao?”
Cô nhướn mày hỏi, kì thực trong lòng đã chọn tin tưởng hắn.

“Anh đâu có giống người nào đó, hứa hẹn chuyện tình cảm rồi không chịu tiếp nhận.”, “Này, anh không phải nói thế, tôi không phải không thừa nhận..” Ân Mẫn Thiên dừng lại, nhất thời không nói được.

“Tôi... Tôi chỉ là... Còn chưa, chuẩn bị tâm lý...!” Sao cô lại nói ra mấy lời này chứ?

“Anh rất kiên trì, nhưng mà, em cũng đừng bắt anh đợi lâu quá, được không?” Phàn Vũ Phong nhìn cô ôn nhu đầy tứ.

Trái tim Ân Mẫn Thiên nhảy trong lồng ngực, bị ánh nhìn có điện của hắn bắn trúng.

“Ha ha... Sao có thể...” Cô cố gắng tươi cười, lùi lại vài bước cách xa hắn, không phải, cô sợ sẽ bị lạc trong đôi mắt tà mị câu gọi hồn của hắn.

Bình tĩnh một chút, bây giờ cuộc chơi mới bắt đầu.

Nếu Phàn Vũ Phong nói nguyện ý chờ cô gặt đầu, vậy cô sẽ để hắn đợi một trăm năm là được rồi.

8. Chương 8

Edit: Ốc sên ^^

Quảng cáo bắt đầu quay ở vùng ngoại ô MiLan, các tòa nhà cổ kính được xây dựng thời trung cổ làm tôn nên vẻ đẹp của Ân Mẫn Thiên cùng vẻ rực rỡ của đồ trang sức của tập đoàn Phàn thị... “Ánh sáng.”, “Được, Ân tiểu thư vẻ mặt tốt nên một chút..”, “!” Ân Mẫn Thiên làm theo yêu cầu của giám đốc quảng cáo, cô cố gắng thể hiện hết vẻ đẹp trang sức trên người mình, khung cảnh khiến cô tỏa sáng hơn, trước ống kính, cô khiến mọi người không thể rời mắt.

“Ai, nếu như tôi có thể đẹp bằng một nửa Ân tiểu thư, vậy thật là tốt.” Trợ lý Tiểu Ngọc nhìn về phía Mẫn Thiên, vẻ mặt ghen tị.

“Bây giờ là ban ngày, cô đừng có mơ nữa.” Người tạo hình gõ nhẹ lên đầu cô.

Tiểu Ngọc tức giận nói: “Tôi mơ mộng thì liên quan gì tới anh.” Người tạo hình càng trêu chọc cô, “Tiểu Ngọc, cô sẽ không ao ước được một xe tải người theo đuổi giống Ân tiểu thư chứ? Nếu như cô có được một nửa nhan sắc, thì sẽ có nửa xe tải người theo đuổi, cũng không sai?”, “Nửa xe tải? Tôi không có lòng tham như vậy, tôi chỉ cần một người thấy vừa lòng là được rồi.” Tiểu Ngọc nói giọng yếu ớt.

“Một người? Khụ...” Vậy không phải dễ dàng sao, trước mặt cô có một người, “Tiểu Ngọc, thực ra, tôi...”

“Một người đàn ông giống Phàn tổng giám đốc, một người là đủ rồi.” Tiểu Ngọc lộ vẻ mặt say mê.

“Phàn tổng giám đốc!?” như bị hắt một bát nước lạnh, dũng khí nói ra toàn bị biến mất, “Cô đừng nói với tôi, cô cũng thích Phàn tổng giám đốc của chúng ta.”, “Không được sao?” Tiểu Ngọc lườm hắn một cái, “Anh nói xem, có người phụ nữ nào mà không thích Phàn tổng giám đốc? Tôi cũng không khác biệt nha.” Chuyện này không có khả năng, tất cả mọi người đều nhìn ra, trong mắt Phàn tổng giám đốc chỉ có một người là Ân tiểu thư, cô nên bỏ suy nghĩ ấy sớm đi.”, “Ai...” Tiểu Ngọc u oán thở dài, “Thế nên tôi mới ao ước được như Ân Mẫn Thiên... Sao số mệnh cô ấy lại tốt như vậy chứ? Con người thì xinh đẹp, sự nghiệp người mẫu thì như mặt trời buổi trưa, bây giờ Phàn tổng giám đốc không gần phụ nữ của chúng ta để mắt tới, thực sự là khiến người khác đổ kị.” Một nhân viên đứng cạnh đó cũng phát biểu ý kiến, “Anh hùng không qua được ải mỹ nhân, nếu như tôi là Phàn tổng giám đốc, tôi cũng không quan tâm gì nữa mà theo

đuổi Ân tiểu thư.” “Hừ, đàn ông các người đều thế, dù có ưu tú xuất sắc thế nào cũng sẽ bị sắc đẹp người phụ nữ đánh bại.” Tiểu Ngọc chưa xót nói.

“Không thể nói như vậy được, yếu điệu thực nữa, quân tử hảo cầu, đây là đạo lý vốn có nha.” “Hơn nữa tôi thấy Phần tổng giám đốc không hề có ý trêu đùa, lẽ nào mấy người không nhìn ra sao? Hắn thực sự rất quan tâm Ân Mẫn Thiên.” “Còn đứng đó nói chuyện, mau đi làm việc.” Mắt thấy tổ chụp ảnh Ân Mẫn Thiên đi tới, mọi người vội vàng tản ra làm việc của mình.

Ân Mẫn Thiên coi như không có chuyện gì đi vào xe nghỉ ngơi, nhìn ánh mắt của người khác, cô biết bản thân mình đã bị gắn danh hiệu — người phụ nữ của tổng giám đốc, quên đi, cô và Phần Vũ Phong ở cùng một phòng, trong mắt mọi người đã bị xem là ngủ cùng một giường rồi, cũng khó trách người khác nói xấu cô.

Hơn nữa, cô cũng đã đáp ứng làm người phụ nữ của hắn. Nghĩ tới đây, cô không khỏi nở nụ cười, trông ngực đập rộn ràng.

Kì lạ, mấy ngày nay, cô chỉ cần nghĩ đến Phần Vũ Phong, trong ngực sẽ xuất hiện cảm giác ngọt ngào, khoe miệng thì nâng lên, giống như bây giờ... Cô nhìn chính mình trong gương, vẻ mặt hạnh phúc của một cô gái nhỏ. Trời ạ, cô đang yêu sao!?

Ân Mẫn Thiên đưa hai tay ôm lấy gương mặt nóng bừng của mình, kinh ngạc hỏi chính mình, bắt đầu từ khi nào cô đã thích Phần Vũ Phong!?

Có phải là khi sáng hắn hôn trộm má cô? Hay là đêm qua hắn giúp cô đắp chăn? Hay chính là lúc trên máy bay, hắn ôn nhu nắm tay cô, nói với cô rằng sẽ đi cùng cô đoạn đường đến tuổi vàng? Cũng có khi là lúc hắn nhìn thấy thân thể cô, còn đưa ra lời bông đùa?

Hỗn loạn, tâm trí của cô đang rất hỗn loạn, phát hiện ra chuyện này khiến cô kinh sợ và hỗn loạn... Cô, thực sự thích Phần Vũ Phong, phải làm sao bây giờ?

“Thiên Thiên”

Cô đang mãi suy nghĩ, thành linh cửa xe mở ra. Vừa ngẩng đầu, thấy người khiến lòng cô hỗn loạn đang đứng trước mặt cô, mỉm cười nhìn cô.

“Sao lại như nhìn thấy quỷ vậy? Anh đáng sợ như vậy sao?” Phần Vũ Phong bước vào xe, đóng cửa xe lại, chặn không cho nhân viên nhìn thấy.

Ân Mẫn Thiên phục hồi lại tinh thần, “Anh... Hôm nay không phải hẹn nhà sản xuất để bàn chuyện làm ăn sao? Sao lại ở đây?” Phần Vũ Phong thả lỏng người tựa vào ghế, “Mọi chuyện đã xong, anh liền chạy qua đây xem em thế nào.” Mặt Ân Mẫn Thiên nóng lên, “Tôi có làm sao đâu.” Cô nhìn xung quanh mình rồi nói với hắn, muốn xóa tan sự hỗn loạn trong lòng, “Anh đang lo lắng sự tiến triển của việc quay quảng cáo sao? Anh yên tâm, quảng cáo quay hôm nay rất thuận lợi rất...”, “Anh chỉ muốn gặp em, Thiên Thiên.”

Hắn cắt đứt lời cô nói.

“Ách?”

Ân Mẫn Thiên mặt đỏ tim đập liếc mắt nhìn, chỉ thấy ánh mắt hắn đang nhìn cô, trên gương mặt tuấn tú có chút biếng nhác lại có chút gì đó hút hồn người khác.

“trên đường lái xe tới đây, trong đầu anh toàn là hình ảnh của em.” Hắn nói vẻ lười biếng, nhưng lại toát ra vẻ chân thành không thể nghi ngờ.

“Anh...” Ông trời a, nói vậy thì hắn có chuyện tâm lái xe không!?

“Vừa nhìn thấy anh tới, hình như hắn có chuyện gì muốn thương lượng với anh, nhưng anh nhìn thấy em, đã mặc kệ hắn, tốt nhất lên khóa cửa xe lại, để tránh hắn nhìn thấy lại chạy tới...” vừa nói, hắn vừa khóa cửa xe lại.

Ân Mẫn Thiên bị hắn đùa, không nhịn được nở nụ cười.

Phản Vũ Phong ngồi lại gần cô, một cánh tay nhẹ nhàng đặt trên vai cô, nghiêng đầu chăm chú nhìn cô, “Còn em? Em có nhớ anh không?” “Tôi... Cả ngày nay tôi đều chuyên tâm làm việc ...” mãi cho đến lúc có chút thời gian nghỉ ngơi, cả người được thư giãn, tâm trí không bị kiểm soát mới nghĩ ngợi lung tung như vậy.

“Đó là nhớ anh sao?” Cô gái này thực sự là rất vô tình, hần cường điệu hóa lấy tay che miệng, ra vẻ không thể chịu nổi đả kích này.

“Được rồi.” thực sự là không còn cách nào khác, cô ngồi thẳng người nói, “Ừm” Ân Mẫn Thiên thở dài. Hóa ra thừa nhận nhớ một người, cũng không khó như tưởng tượng của cô, nói ra, tâm tình cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

“Anh chỉ biết chắc chắn em có nhớ anh.” Phản Vũ Phong vui vẻ nắm tay cô, đặt một nụ hôn trên môi cô, “Tối nay chúng ta đi nghe opera nhé? Em mặc đẹp một chút.” “Nhưng mà tôi...” Mặt cô có chút biến sắc. Việc ăn mặc long trọng, đi nghe những tiếng hát với âm lượng cao ngược đãi lỗ tai mình, thà cô ở lại khách sạn ngủ một giấc thật ngon còn hơn.

“Anh đã mua vé rồi.” Hần giơ lên hai chiếc vé vào cửa.

“Đây là hẹn hò sao?” Ân Mẫn Thiên nghi ngờ hỏi.

Phản Vũ Phong không biết nên khóc hay cười, “Không được sao?” Cô gái nhỏ ngốc nghếch này, hần đã thể hiện rõ ràng như vậy, cô còn có thể hỏi hần như vậy sao, thật là. “Xã giao?”, hần không nói gì, cô không thể làm gì khác ngoài đoán mò.

“Xã giao?” khuôn mặt tuần tú của Phản Vũ Phong suy sụp. Thực sự là bị cô phá tan ước muốn cùng cô đi nghe opera, cô còn có thể không có chút hứng thú nào nói là đi xã giao!?

“Tôi biết, trên hợp đồng có quy định, trong các cuộc xã giao không thể vắng mặt, nhưng mà, tôi không nghĩ đi nghe opera là xã giao, Phản tổng giám đốc, anh..” Phản Vũ Phong giơ tay ngăn cô nói tiếp, “Dừng.”

Lúc đầu đưa ra phần hợp đồng này, cơ bản là dùng để giữ chân cô, nhưng mà, bây giờ hần muốn thay đổi những dự tính đó, hần không muốn dùng chức quyền ép buộc cô, hơn nữa, cô cũng không cần phải trốn tránh nhìn hần như thế. Cái miệng nhỏ nhắn bị bàn tay to của hần nhẹ nhàng che, cô lại không tức giận với hần, lại nghĩ đây là một cử chỉ thân mật.

“Ồng ngốc, đây là hẹn hò có được không?” hần nhéo nhéo cái mũi của cô.

“Ôi, đừng bóp mũi tôi nữa.” Cô khó chịu.

“Không bóp mũi? ‘Vậy anh bóp cái khác...” Phản Vũ Phong như nanh múa vuốt, đùa cô.

“Uy, anh đừng làm vậy nha.” Ân Mẫn Thiên chụp lấy tay hần đang vòng qua eo cô, hờn dỗi, uy hiếp nói, “Anh còn như vậy, tôi sẽ kêu lên đó.” “Em kêu đi, anh cũng không tin có người muốn tìm đến cái chết.” Hần nói chắc chắn, hai bàn tay đem cô dựa vào ghế, ánh mắt nóng bỏng nhìn cô.

Không gian trong xe nhỏ hẹp, khoảng cách gần như này thật nguy hiểm... Đôi môi Ân Mẫn Thiên mấp máy. Trời ạ, hần chẳng cần làm gì cô, toàn thân cô đã không còn chút sức lực nào.

“Vũ Phong...”

“Làm sao bây giờ? Thiên Thiên, anh rất nhớ em, anh rất yêu em...” hần cúi đầu xuống, khẽ nói bên tai cô, đôi môi khẽ cọ cọ vào chiếc cổ trắng.

Cả người Ân Mẫn Thiên run rẩy không ngừng.

“Vũ Phong... Tôi xin anh... Không nên như vậy...” Cô không thể hiểu được, âm thanh cầu xin mềm mại của cô chỉ khiến dục vọng của hần càng dâng trào, làm hần càng muốn có cô.

“Không muốn thế nào? Hả?” Đôi môi nóng bỏng của hần tiến tới cổ áo cô.

“Ngô...” Ân Mẫn Thiên khe than, đôi mắt khẽ nhắm, cảm nhận được đôi môi nóng cháy của hần đang di chuyển, chầm lên từng ngọn lửa nhỏ trên cơ thể cô.

Cô đã quên mất sự rụt rè, cũng quên chống cự, mỗi chỗ trên thân thể cô, mỗi tế bào, mỗi dây thần kinh...
Đều đắm chìm trong sự vuốt ve, ngọt ngào say đắm của tình yêu.

“Không được.” hôn một lúc lâu, Phan Vũ Phong mới khẽ ngẩng đầu lên, “Thực sự là không được”, “Ách?”
Ân Mẫn Thiên mở mắt, không hiểu vì sao hắn lại kêu không được.

Việc hắn đột nhiên dừng lại, không tiếp tục hôn đôi môi căng mọng của cô khiến trong trái tim cô có cảm giác mất mát.

“Nếu em không ngăn cản anh, anh lập tức sẽ ăn em mất.” Nhìn chằm chằm vào vẻ gợi tình của cô, Phan Vũ Phong cười khổ.

“Anh sẽ không.” Ân Mẫn Thiên không chút nghĩ ngợi liền trả lời.

Tuy rằng miệng hắn rất cầu, cứ hở ra là ăn đậu hũ của cô, nhưng cô tin tưởng hắn nhất định sẽ tự chủ, cô nghĩ như vậy là vì có chứng cứ, cô cũng không có nhìn nhầm, cô và hắn ở cùng một phòng, nhưng vẫn duy trì khoảng cách, điểm này, cô thực sự yêu hắn... Đương nhiên, hắn khiến cô yêu hắn không chỉ có như vậy, cũng một người đàn ông ở chung một phòng, khiến trái tim thật khó kháng cự lại.

Phan Vũ Phong ảo não nhìn cô, “Sao em khẳng định anh sẽ không?” Ân Mẫn Thiên nở nụ cười, tình huống này rất có lợi với cô, cô không nhịn được, lớn mật nhưng lại rất mềm mại đáng yêu cãi lại: “Tất cả mọi người đều ở ngoài chờ, anh sẽ không làm xằng làm bậy chứ, Phan tổng giám đốc?” Lòng mảy mòi Phan Vũ Phong nhăn lại, cô gái này quả là một báu vật, chỉ một câu nói tùy tiện, một ánh mắt, tự nhiên cũng bộc lộ ra câu nói như đùa, đối với một người kỉ luật như hắn thật đúng là một sự khiêu chiến. “Anh mặc kệ ai nói em ngọt ngào, em đẹp, em mê người, bây giờ anh sẽ làm chuyện xấu...” giây phút này, hắn không còn nghĩ đến kỉ luật của Phan tổng giám đốc nữa, mà đã hoàn toàn trở thành một người đàn ông dưới chân cô, toàn thân khô nóng, dục vọng lan tràn, hắn vén chiếc làn váy mỏng để lộ chiếc quần ren mỏng, hắn mê muội, vuốt ve, trêu đùa hoa viên bí mật của cô, giống như ngày đó trong phòng khách hắn âu yếm cô, một thứ chất lỏng ngọt ngào chảy ra...” Dừng... Vũ... Phong...” tất cả những nói bí mật của cô, đang bị chính người đàn ông cô yêu âu yếm vuốt ve, Ân Mẫn Thiên được bao phủ bởi không gian ngọt ngào, hạnh phúc.

Cô khẽ than nhẹ, mềm mại ở dưới thân hắn, mặc hắn tách hai chân của cô ra, thăm dò dưới chiếc quần lót ướt đầm, nghịch ngợm kích thích cánh hoa mẫn cảm của cô. Đây là không phải thời cơ thích hợp, cũng không phải địa điểm lý tưởng, nhưng hắn không còn nghĩ được nhiều như vậy, hắn mê muội nụ hoa ướt đầm của cô, một lần lại một lần kích thích cô.

Tình yêu nam nữ, là bản năng tự nhiên, Phan Vũ Phong ôn nhu dạy dỗ một người lớp vỡ lòng như cô, Ân mẫn Thiên rơi ngay vào cảnh đẹp.... Ân Mẫn Thiên khẽ xoay người, cố gắng chống lại dục vọng trong thân thể, vẻ đẹp mê người, “Không được... Bọn họ đều ở bên ngoài, Phan Vũ Phong mau dừng lại... Không nên như vậy...” “Em - cô gái ngọc này dám chơi đùa với lửa, còn sợ người khác ở bên ngoài sao?” Dục vọng trong cơ thể hắn đang bùng nổ, giờ cô mới bảo dừng, có phải đã quá muộn hay không?

Phan Vũ Phong vẫn giữ cô, ngón tay không ngừng gợi lửa nơi thâm kín của cô.

Ông trời a, hắn liều lĩnh giữ lấy cô, yêu thương cô một cách triệt để... Ân Mẫn Thiên ưm một tiếng, mười ngón tay bám chặt lấy tấm lưng rộng lớn của hắn. Hắn cướp lấy hô hấp của cô, hắn âu yếm khơi gợi ngọn lửa sâu nhất trong cơ thể cô... Giây tiếp theo, Phan Vũ Phong buông mạnh cô ra, hô lên, “Không, không thể là chỗ này...” hắn rất yêu cô, hắn muốn yêu cô thật nhiều, nhưng không phải ở trong không gian chật hẹp này, vội vàng yêu cô. “Phan tổng giám đốc, anh sẽ không làm chuyện xấu với tôi chứ?” Như đánh thẳng trận, Ân Mẫn Thiên đắc ý, đôi mắt như tơ chế nhạo hắn.

Nhưng, thành thật mà nói, trong ngực cô rất thương hắn, hắn khiến cô luôn thoải mái, cô nhìn lên trần xe, cô có thể chìm đắm trong những câu nói yêu thương của hắn... Mà bây giờ, hắn không hề đùa cô, cảm giác mất mát lại xuất hiện, sự trống rỗng lan ra toàn cơ thể, thật là khó chịu.... Ông trời a, từ khi nào cô lại sa ngã như vậy chứ?

“Tiểu ma nữ, em thắng.” Phan Vũ Phong thở dài, cúi đầu giúp cô sửa lại váy áo. Một động tác nho nhỏ, nhưng lại hàm chứa bao sủng nịnh, yêu thương.

“Có thường hay không?” Ân Mẫn Thiên cười, nhìn người đàn ông anh tuấn trước mắt.

Cô biết hắn đang nhìn cô, cũng như cô đang nhìn hắn, mà hắn là một người có tự chủ, vì hắn chiến thắng chính mình khiến cô càng thích hắn.

Phàn Vũ Phong cười đưa tay sờ nhẹ gò má hồng phấn của cô, “Em đã có trái tim của anh, còn chưa đủ sao?” Ân Mẫn Thiên mím mím môi, giả vờ không quan tâm, nhưng sự ngọt ngào trong lòng thì cô hiểu rõ, “Tôi lấy trái tim của anh để làm gì?”, “Vậy anh đem cơ thể của anh cho em, rất thực tế nha.” Phàn Vũ Phong cười xấu xa, “Mùa đông sẽ làm ấm giường cho em, buổi tối còn có thể làm gối ôm cho em.” Mặt Ân Mẫn Thiên đỏ bừng, tức giận lườm hắn, “Đừng có mơ.” Phàn Vũ Phong nắm lấy tay cô, hôn nhẹ xuống, “Anh nói là thật, em là người phụ nữ của anh, anh không để cho em ôm thì cho ai ôm?”

Lại nữa rồi, bây giờ mỗi ngày hắn đều ở bên tai cô nói những điều như vậy, nhắc nhở cô, cô đã đồng ý với hắn, cô có muốn giả bộ như không có chuyện gì cũng khó.

Ân Mẫn Thiên mặt đỏ tim đập rút tay của mình lại, mở cửa xe, “Tôi phải quay lại làm việc.” Mắt thấy cô gần như chạy thoát, Phàn Vũ Phong nhịn không được sung sướng cười ra tiếng.

Cô gái nhỏ ngây thơ, cô cho rằng cô có thể thoát được sao?

Với cô, hắn chính là tình huống bắt buộc a. “Xin lỗi, tôi... Khiến mọi người đợi lâu...” Từ trong xe đi ra, nhìn thấy mọi người chuẩn bị sắp xếp xong, chỉ nhờ một mình cô, trong ngực Ân Mẫn Thiên có chút áy náy.

“Không sao, không sao.” Giám đốc quảng cáo khoát khoát tay nói, bộ dáng tươi cười nói, “Ân tiểu thư cứ từ từ, không cần lo lắng.” Tổng giám đốc sủng ái cô, ai dám không để cho cô ít mặt mũi a?

Ân Mẫn Thiên bước qua nhanh, hiểu rõ ánh mắt của mọi người, đầu cô cúi xuống không ngẩng lên, yên lặng để cho người tạo hình chỉnh lại mái tóc dài rối tung của cô.

Trời ạ, người khác sẽ nghĩ thế nào?

Đều tại Phàn Vũ Phong vừa ôm vừa hôn cô con chưa tính, bây giờ hắn còn muốn tiến thêm một bước, chạy đến chỗ cô làm việc quần lấy cô, ôm hôn cô, đem son môi của cô xóa sạch, mọi người có mắt đều có thể nhìn thấy chuyện gì xảy ra, cô có thể trách người ta ở phía sau cô chỉ trở sao?

Trong mắt người khác, có thể cho cô là loại người ham giàu có thấy sang bắt quàng làm họ, có trời mới biết, cô ghét nhất là quan hệ với những kẻ có tiền... Ai, thật phiền phức, “Hôm nay, công việc có thể kết thúc sớm một chút được không?” Phàn Vũ Phong thông thả bước tới trước mặt giám đốc quảng cáo, không có vẻ xấu hổ nói, “Buổi tối, tôi muốn cùng Ân tiểu thư đi nghe opera, tôi sợ sẽ không kịp.”

“Được được, không thành vấn đề.” giám đốc quảng cáo gật đầu lia lịa. Người này là tổng giám đốc nha, tổng giám đốc đã phân phí, hắn còn biết làm thế nào. Cả người Ân Mẫn Thiên mệt mỏi.

Muốn cô chết sao, lời ra tiếng vào bên người cô còn chưa đủ sao?

Phàn Vũ Phong thật đáng hận, có phải hắn muốn cho cả thế giới biết bọn họ hẹn hò hay không!?

9. Chương 9

Edit: Ốc sên ^^

Hai người bọn họ ở cùng một phòng, lại vừa thân mật như vậy, tin tức rất nhanh đã truyền ra ngoài, bị phóng viên thêm mắm thêm muối viết lên.

“Chị Mẫn Thiên, chị thăm rồi, bây giờ chị là nữ hoàng chuyện xấu đó, chị có biết không?” nhận được điện thoại đường dài của em họ Đồng Đồng Đồng nói về bài báo và lời cảnh cáo, cô thực sự bị sốc.

“Nữ hoàng chuyện xấu gì chứ?”

“Chị muốn nói chuyện yêu đương với Phan tổng giám đốc, thì nói nhỏ một chút, đừng tưởng ở Ý thì không có phóng viên nha! Ai, chị cũng thật là chẳng suy nghĩ gì cả, vì sao không đem chuyện này nói cho em? Bây giờ tạp chí nào cũng có bài về chị, em còn biết viết gì chứ?” Đồng Đồng bóp cổ tay nói.

Ông trời a, tại sao lại như vậy!?

“Đừng có trách em không cảnh cáo chị nha, khi trở về thì cẩn thận một chút, nghe nói có rất nhiều phóng viên muốn đi sân bay đón chị và Phan tổng giám đốc đó, chị tự lo ỉnh nhà.” “Uy, Uy?” Cô vội vàng hỏi, nhưng Đồng Đồng đã tắt máy điện thoại.

Ân Mẫn Thiên nắm chặt ống nghe, tâm rối loạn, cô vội vàng ấn số gọi lại, muốn hỏi rõ một chuyện, em họ có phải đang nói dối cô?

“Em gọi điện thoại cho ai vậy?” chưa bấm hết dãy số điện thoại, một cánh tay của người đàn ông đã vòng qua eo cô. Cô không cần phải quay đầu lại, cũng biết hắt là ai, “Em họ tôi nói, chúng ta có chuyện xấu truyền đến Đài Bắc rồi, mọi người đang rất xôn xao.” Trời ơi, như thế này sao cô có thể nhìn mặt người khác chứ?

“Thật không?” Trái ngược hẳn với tâm trạng lo lắng của cô, vẻ mặt hắn lại rất thản nhiên.

“Em cũng không cần căng thẳng như thế?”

“Có cái gì mà phải căng thẳng thế?” Phan Vũ Phong nhún vai cười, “Ngay từ đầu khi anh gặp gỡ em đã bị chuyện xấu quần lấy rồi, bây giờ cũng đã thành quen rồi.” “Anh.” Ân Mẫn Thiên nhìn hắn với ánh mắt khinh bỉ. Thật là bị thái độ của hắn làm cho tức chết, cô hít sâu một hơi, tiếp tục cầm lấy điện thoại, “Tôi thấy, tôi gọi cho Giang Nhận là được rồi, tôi sẽ hỏi cô ấy, đã có chuyện gì xảy ra?”, Phan Vũ Phong ấn điện thoại xuống, thở dài nói: “Em không tìm được cô ấy đâu, cô ấy đã chạy trốn rồi.” “Cái gì?” Thì ra à cô quá ngốc, sao bây giờ mới phát hiện việc kì lạ này. Tại sao thời gian này Giang Nhận không tìm cô, Giang Nhận vì sao lại muốn trốn cô?

Chẳng lẽ cô làm gì có lỗi với cô ấy? Lẽ nào... “Em muốn biết cái gì, hỏi anh cũng được mà.” Phan Vũ Phong kéo cô ngồi ở trên đùi.

Nhìn khuôn mặt anh tuấn của hắn vẫn bình tĩnh như thường, tâm cô dần dần chìm xuống, “Anh và Giang Nhận... Rốt cuộc đã giấu tôi chuyện gì?”, “Được rồi, anh nói ra, em không nên tức giận.” Hắn ôm cô, bên tai cô nói thầm, “Anh và Giang Nhận tuy đã đồng ý giải trừ hôn ước, nhưng hai người cha của chúng ta đều không tán thành, cha Giang Nhận mắng cô ấy, không nên chỉ vì một chuyện xấu của một người đàn ông mà hủy hôn.” Ân Mẫn Thiên có chút tức giận nhịu mày, “Không thể nào?”, “Cho nên chúng ta quyết định tương kế tựu kế, làm cho chuyện xấu lớn hơn, xem hai người cha còn có thể nói được gì nữa...” Phan Vũ Phong còn chưa nói xong, mặt Ân Mẫn Thiên đã biến sắc.

“Được lắm, một mình Giang Nhận tính toán với tôi còn chưa đủ, giờ còn có cả anh, tên hỗn đản này, các người thật quá đáng.” Cô thực sự rất rất tức giận, cô vẫn cho rằng, mình giúp Giang Nhận đã quá nhiều rồi, không nghĩ tới... Cô quá ngây thơ khi giúp đỡ bạn bè hết mình, bây giờ còn bị ngậy ngốc lợi dụng... “Thiên Thiên, đừng nhúc nhích...” Phan Vũ Phong giữ chặt đôi tay, không cho cô thoát ra khỏi vòng ôm của hắn, “Em hãy nghe anh nói...”, “Tôi không nghe, anh là đồ khốn, mau buông tôi ra.” Cô hét thật lớn, trong lòng có bao nhiêu ngọn lửa bức bối, tức giận.

Thì ra hắn đối xử tốt với cô như vậy, chỉ là diễn kịch, lợi dụng cô tạo càng nhiều chuyện xấu càng tốt, tên khốn này, làm cho cô càng ngày càng thích hắn, còn không kiềm chế được yêu thương hắn, “Thiên Thiên...” thấy cô giận dữ đến phát khóc, ngực Phan Vũ Phong trở nên căng thẳng.

“Đừng gọi anh là đồ khốn.” Quả thực là đã chọc giận cô, cô lại không thoát khỏi vòng tay của hắn, thực sự rất tức giận, cô ra sức đánh vào ngực hắn, “Anh muốn chuyện xấu, giờ chuyện xấu đã bay đầy trời, anh hài lòng chưa? Tôi van anh tránh xa tôi một chút, tránh khỏi tầm mắt của tôi.” Ánh mắt Phan Vũ Phong buồn bã.

Hắn không hiểu vì sao cô lại tức giận như vậy, vì sao bảo hắn rút đi... Hắn rất muốn thay đổi tâm trạng của cô.

“Vì sao?” Hấn mặc cho cô đánh, thế nào hấn cũng sẽ không buông tay, “Nói cho anh biết, Thiên Thiên, anh sai ở đâu? Anh đâu có chọc giận em?”, “Anh quản tôi tức giận hay không?” Ánh mắt đầy vẻ tức giận, mĩa mai nhìn hấn nói, “Dù sao tôi cũng chỉ là một quân bài trong tay Phàn tổng giám đốc, có tư cách để tức giận sao!? Chuyện xấu đã xuất hiện đúng như ý anh, tôi thật không hiểu tôi còn giá trị gì để lợi dụng...”, “Thiên Thiên, không phải là như thế...” Hấn biết cô đã hiểu lầm.

“Đừng gọi tôi là Thiên Thiên, được rồi đó Phàn Vũ Phong, tôi đã biết được sự giả dối của anh ...”

Cô kiêu ngạo mà bướng bỉnh, đưa tay lau đi những giọt nước mắt, nhưng lại không thể lau hết được.

Chết tiệt, co sao lại rơi lệ vì hấn chứ!?

“Cô ngốc, anh đối với em có điểm nào là giả?” hấn yêu thương ôm cô thêm chặt, lời nói từ tận đáy lòng, “Thiên Thiên, anh thực sự rất yêu em, thực sự rất rất yêu em...” Ân Mẫn Thiên ngáy người.

Yêu? Cô có nghe nhầm không? Hấn nói hấn yêu cô... “Anh quan tâm em thế nào, yêu em thế nào, chẳng nhẽ em không cảm nhận được một chút nào sao?” khê nâng cằm của cô lên, hấn nhìn thẳng vào gương mặt nhỏ nhắn có chút bất ngờ của cô, khàn khàn hỏi.

“Tôi... Anh...” Cô thực sự bị chấn động, nhất thời nói không ra lời.

“Nếu như không phải anh yêu em thì ngay từ đầu đã không cùng em tạo chuyện xấu.” Hấn thở dài tiếp tục nói, “Nếu như không phải anh yêu em, cũng không nghĩ chuyện xấu bám người là chuyện tốt, lại càng không đáp ứng Giang Nhạn, biết thời thế đem chuyện xấu làm lớn.” Ân Mẫn Thiên lộ vẻ xúc động nhìn hấn, lúc này đây, cô không thể quên ánh mắt chân thành đầy tình cảm của hấn.

“Bởi vì là em, nên anh mới không thêm đề ý đến chuyện xấu.” Hấn tự giấu cười cười, “Thành thật mà nói, anh ước gì toàn bộ thế giới đều biết, em chính là người con gái anh yêu. Chúng ta đang ở cùng một chỗ.” Nghe những lời hấn nói, những giọt nước mắt vui sướng không khỏi rơi xuống.

“Nói bừa, chúng ta đâu có ở cùng một chỗ!?” hít hít mũi, cô hờn dỗi mà sửa lại lời hấn nói.

“Đây là chuyện sớm hay muộn thôi.” Hấn ôm cô thật chặt, cọ xát vào gương mặt của cô, ôn nhu nói ra nguyện vọng của mình, “Chờ anh giải quyết chuyện hôn ước với Giang Nhạn xong, chúng ta sẽ kết hôn được không? Thiên Thiên, anh không đợi được muốn nói cho toàn thế giới biết em là của anh...”, “Ai muốn kết hôn với anh chứ!?” cô xấu hổ đỏ mặt.

“Đừng quên, chính em đã đồng ý, đời này làm người phụ nữ của anh.” Hấn tà mị nhướn mày, cố ý trêu cô, “Không kết hôn, vậy sẽ thật khó để em thể hiện tình cảm với anh?”, “Anh có can đảm nói lại một lần xem.” cổ đỏ phồng phồng nhéo tai hấn.

“Còn chưa lết hôn, mà em đã ...” hấn giả bộ sợ sệt, nhưng khóe miệng lại đậm ý cười, “Cho em lên làm hoàng hậu nhé?”, “Phàn Vũ Phong, anh nói cái gì!?” cô giậm chân, tức giận muốn nhéo đứt tai hấn.

“Anh nói, anh yêu em.” hấn cúi đầu, tấn công chính xác cái miệng nhỏ nhắn của cô đang chu lên, dùng giọng nói trầm thấp tràn ngập tình yêu nói, “Cô gái ngốc, em có hung dữ, anh vẫn yêu em. Em là nữ vương của anh, anh nguyện sẽ phục tùng dưới chân của em...”, “Anh lém lỉnh như vậy sao em có thể tin anh.” Cô hờn dỗi nói.

“Anh nói thật mà.” Hấn có thể thề với trời.

“Muốn em tin tưởng anh, trừ khi...” Ân Mẫn Thiên còn chưa nói xong, đã xấu hổ mà ngượng chín mặt, vì suy nghĩ lớn mật trong đầu mà mặt đỏ tím đập.

“Trừ khi thế nào?” vẻ mặt hấn mong chờ hỏi.

“Trừ khi... Anh quỳ xuống hôn chân em.” Lời vừa nói ra khỏi miệng, cô không khỏi cảm thấy hoảng sợ.

Trời ạ, cô chỉ là nghĩ mà thôi, sao lại có thể nói ra chứ?

Ở trước mặt hấn, cô nghĩ chính mình dường như đã thay đổi, xong đời rồi..., cô thực sự đã biến thành người xấu rồi... “Anh muốn còn không được.” Hấn nở một nụ cười mê người, đồng tác gợn gàu ôm cô đặt ngồi sang bên cạnh, khiến cô đang ngồi yên trong lòng hấn thoáng chốc đã ngồi xuống ghế sofa.

“Em... Em chỉ nói giỡn thôi mà...” giọng nói của cô có chút run run.

“Nữ vương cao quý, đừng nói với anh em đang nói đùa. Được hôn chân của em, là vinh hạnh của anh.” Giây tiếp theo, hấn giống như một kỵ sĩ quỳ trước mặt cô, nhắc bàn chân ra khỏi chiếc dép, cúi xuống hôn bàn chân của cô.

Ân Mẫn Thiên gần như nín thở, một trận rung động như bị sét đánh.

Trời ạ, hấn thực sự hôn chân của cô... “Đừng... Đừng lại...”

Gương mặt cô đỏ bừng, ngưỡng ngừng muốn rút chân lại, thế nhưng, Phiền Vũ Phong đã giữ chặt mắt cá chân của cô, không cho cô rút chân né tránh.

Cô không thể suy nghĩ được gì, chỉ có thể cảm nhận được hương vị ấm áp quấn quanh cô, nhẹ nhàng chạm lấy cô, trêu đùa cô... Một cảm giác tê dại, từ bàn chân truyền đến, từ chân đến đầu, chạy thẳng đến mỗi dây thần kinh.

Cô mất tự chủ, nhắm mắt lại, đầu khẽ ngửa ra, chiếc miệng khẽ mở ra... Từng đợt sóng mạnh mẽ của tình yêu đã mang cô đi mất.

“Ân...” Cô khẽ nhếch môi, kim lòng không được mà khẽ rên lên.

Phàn Vũ Phong nhìn cô thật lâu, nhìn thấy phản ứng hồn nhiên nhiệt tình của cô cổ vũ, môi hấn dọc theo đôi chân thon nhỏ di chuyển lên, một đường đốt lên ngọn lửa.

Khi hấn hôn lên bắp chân nhỏ, bắp đùi của cô, và không hề có chút trở ngại tiến thẳng đến nơi đó của cô, thấy chiếc quần lót màu trắng dưới làn váy của cô, trái tim hấn nhất thời muốn nổ tung.

Trời mới biết, phía bên dưới hấn đã sưng lên từ rất lâu rồi, cảm giác nóng, đau đớn khiến gương mặt tuần tú của hấn nhăn nhó.

“Anh có thể tiếp tục sao? Thiên Thiên...” hấn ồm ồm hỏi. Việc quan trọng trước mắt, hấn muốn tôn trọng quyết định của cô.

Ân Mẫn Thiên then muốn chui xuống đất, “Anh... Sao lại hỏi người ta như thế?”, “Thiên Thiên...” Thật là ngốc, Ân Mẫn Thiên nhìn vào mắt hấn, đôi môi khẽ mở, e lệ lại mềm mại đáng yêu khẽ nói, “Anh đã quên sao? Trên máy bay, em đồng ý... Đời này làm người phụ nữ của anh...”, “Ha.” Hấn mừng đến phát điên, muốn hét thật lớn.

“Anh đã quên rồi thì coi như chưa có chuyện này xảy ra.” Cô hơi chu môi, cố ý nói như vậy.

“Anh chưa, anh chưa quên.” Khuôn mặt tuần tú của Phàn Vũ Phong tỏa sáng, giống một đứa trẻ con phần khích vui sướng, “Chuyện quan trọng như thế, sao anh có thể quên được!? Anh chỉ là sợ em không muốn tiếp nhận...”, “A, cũng đúng, em không thể tiếp nhận vậy anh có thể làm thế này với em sao!?” Ân Mẫn Thiên xoay người, nâng cằm hấn lên, trêu đùa hấn.

Không có cách nào khác, trong cô luôn tiềm ẩn sự tà ác, cô rất thích nhìn dáng vẻ khấn trương của hấn vì cô.

“Em đang đùa giỡn anh?” Phàn Vũ Phong nwor nụ cười, hấn rốt cuộc có thể biết thêm về một mặt ẩn dấu của cô, cô kiêu mị lại to gan như vậy, làm hấn càng thêm động tâm vì cô.

Đôi mắt nóng rực khẽ híp lại, hấn đứng thẳng người, tà mị đè lên thân thể mềm mại mê người của cô, “Đã quá muộn, bây giờ nếu em có muốn đổi ý, anh cũng sẽ không tha cho em đâu.”, “Cứu tôi với... Cứu tôi với...” hai tay Ân Mẫn Thiên đẩy trên ngực hấn, cười cười né tránh, ý định không cho hấn hôn cô.

Phàn Vũ Phong bị cô trêu đùa, toàn thân sắp bốc cháy, “Em đúng là tiểu ma nữ.” Ân Mẫn Thiên mở to đôi mắt vẻ vô tội, “Không phải đâu, em là chú cừu nhỏ tốt tính.”, “Được, tốt, là chú cừu nhỏ tốt tính đúng không?” cong môi, hấn lộ ra nụ cười tà mị, “Anh chính là con sói lớn thích ăn thịt chú cừu nhỏ tốt tính.” hấn ôm lấy cô, hướng phòng ngủ đi tới.

Chiếc giường của hắn thật lớn, Ân Mẫn Thiên được hắn đặt ở trên chiếc giường mềm mại, lòng của cô run rẩy, giờ khắc này, cô biết chính mình không có chỗ để chạy nữa... “Thế nào? Sợ sao?” Phàn Vũ Phong nhanh chóng cởi quần áo trên người.

“Em...” Ân Mẫn Thiên mở to mắt.

Ông trời a, cô đến bây giờ mới hiểu được, người tao nhã lịch sự như hắn kỳ thật có bao nhiêu năm rèn luyện để có một thân thể cường tráng như vậy.

Ánh mắt của cô đi xuống, lại nhìn thấy vật cứng rắn của hắn, mặt cô không khỏi nóng lên.

“Đừng sợ, anh sẽ rất nhẹ nhàng.”

Phàn Vũ Phong leo lên giường, chậm rãi lại gần cô, thân người rắn chắc của hắn bao phủ cô, nhưng lại mềm nhẹ khiến cô cảm thấy áp lực bớt đi rất nhiều.

Nụ hôn nồng cháy của hắn rơi trên gương mặt cô, trên mắt, trên mi, trên mũi cô... Tất cả đều bị hắn hôn, đôi môi của hắn thật nhẹ nhàng tựa lông chim, ấm áp như gió xuân... Kích tình qua đi, hai người vẫn ôm nhau thật chặt, không muốn buông tay, hai trái tim cùng nhịp đập, cùng gắn lấy nhau thật chặt.

10. Chương 10 - End

Edit: Ốc sên ^^

Ân Mẫn Thiên có một cảm giác vừa yêu vừa hận.

Ai, sớm biết rằng tình yêu là tốt đẹp như thế này, ngay từ đầu cô đã lao vào vòng tay ôm ấp đầy hạnh phúc của hắn, sẽ không làm lãng phí nhiều thời gian như vậy, bây giờ, cô chỉ hận một ngày không có bốn tám giờ, để cô có thể thỏa thích hưởng thụ thứ tình cảm cô chưa bao giờ hiểu được, bản thân cô cũng chỉ là một cô gái mới biết yêu.

Cô mong chờ từng giây phút đều được ở bên Phàn Vũ Phong, cho dù có người khác đứng ở cạnh, nhưng, hắn đều giành cho cô ánh mắt trìu mến, khiến cho trái tim cô loạn nhịp.

Hàng ngày hắn còn lạm dụng chức tổng giám đốc, hờ ra là kéo cô đến nơi không có người, cuồng nhiệt ôm hôn cô, khiến cô cảm thấy được bao nhiêu ngọt ngào.

Ân Mẫn Thiên có dự định lợi dụng thời gian đi công tác, ở Ý đi mua sắm một chút, mua một ít đồ lưu niệm cho chị Ân Nhã, chị họ Thủy Lam, và cô em gái Đồng Đồng... Nhưng, chuyện này là tuyệt đối không có khả năng rồi.

Chỉ cần cô vừa hoàn thành công việc, trở lại khách sạn, sẽ bị Phàn Vũ Phong kéo đến giường vui đùa thân mật. Đợi đến lúc bọn họ vận động kịch liệt xong thì cũng đâu còn chút sức lực để đi mua sắm, các nơi mua sắm cũng đã đóng cửa từ lâu rồi.

Úc, vì sao một ngày không có bảy mươi hai tiếng nhỉ? Đối với những người yêu nhau mà nói, một ngày có bốn tám tiếng sợ rằng vẫn thiếu.

Ân Mẫn Thiên yếu ớt mà thở dài.

Tại Ý hai người ở cùng một chỗ, hơn nữa bởi công việc, hai người bọn họ như hình với bóng, cô có thói quen đi cùng hắn, tình cảm đối với hắn cũng ngày càng lớn mạnh.

Thế nhưng, bây giờ công việc quay quảng cáo đã kết thúc, khi về Đài Loan, Phàn Vũ Phong nhất định sẽ có rất nhiều chuyện cần giải quyết.

“Làm sao vậy?” nghe thấy tiếng thở dài của cô, Phan Vũ Phong ở bên cạnh giương mắt lên, ân cần hỏi thăm, “Bảo bối của anh, có chuyện gì không vui sao?”, “Không... Không có gì...” cô không muốn quấy rầy hắn, cũng không muốn hắn lo lắng vì cô.

“Lông mày sắp gần lại với nhau, còn nói không có?” hắn buông tiếng thở dài, gấp máy tính lại, đem tất cả các báo cáo tạm thời đặt sang một bên.

“Nói đi, có chuyện gì khiến em không vui sao?” hắn nghiêng đầu khẽ hôn lên gương mặt của cô, “Có phải tức giận anh chỉ mãi làm việc, không quan tâm đến em?”, “Không phải, em cũng đâu có nhỏ mọn như vậy.” mặt cô nhăn nhó.

“Vậy... Em lo lắng chúng ta trở lại sẽ phải đối mặt với mọi người sao?” cô lắc đầu, vội vàng phủ nhận suy đoán của hắn, “Em đâu cần lo lắng cái này? Em nghĩ rằng dù trời có sập xuống, vẫn có Phan tổng giám đốc chống đỡ cho.”, “Nói hay lắm.” hắn mỉm cười gật đầu, vươn một cánh tay ôm hôn cô.

Nước có thể lật đổ thuyền, nhưng cũng có thể đưa thuyền ra khơi. Chuyện xấu đối với hai người họ mà nói, còn có mặt tích cực. Hơn nữa, ngoại trừ bọn họ, Giang Nhận hắn cũng thật là sung sướng, các phóng viên rất nhiệt tình, hắn đã tính toán, sau khi về Đài Bắc, chuyện thứ nhất là tuyên bố hắn và Giang Nhận đã giải trừ hôn ước, chuyện thứ hai là chính thức công khai tình cảm của hắn và Ân Mẫn Thiên, sau đó sẽ quay về nhà họ Phan xin cưới.

Ân Mẫn Thiên dựa sát vào người hắn, lo được lo mất hỏi: “Vũ Phong, anh có thực sự yêu em không?”, “Cô ngốc, muốn ta nói mấy lần đây?”, Phan Vũ Phong buồn cười hỏi khẽ nhéo mũi cô, trong giọng điệu chứa sự khẳng định, “Anh yêu em, yêu em, yêu em, yêu em... Ân Mẫn Thiên, tin tưởng anh, Phan Vũ Phong anh thực sự rất yêu em.” Ân Mẫn Thiên bật cười.

Lời tỏ tình, có nghe một trăm lần cũng không thấy chán, “Khi quay về Đài Bắc, mỗi ngày chúng ta còn được gặp mặt không?” tay cô khẽ nghịch nghịch tay hắn, làm nũng hỏi.

“Chuyện này là đương nhiên.” Phan Vũ Phong hóm hỉnh nhưng không mất đi sự nghiêm túc nói, “Một ngày không gặp em, anh sẽ biến thành một cụ già, da anh cũng sẽ nhăn nheo lại.”, “Thực sao?” cô nghe xong, trong ngực tràn đầy vị ngọt.

“Anh đã gạt em bao giờ chưa?” hắn nắm bàn tay nhỏ bé bướng bỉnh của cô.

Cô gái nhỏ này luôn chọn những lúc này để chọc ghẹo hắn, hắn lại chỉ có thể nhìn cô, không còn cách nào khác.

Ân Mẫn Thiên giống như con chim nhỏ dựa vào ngực hắn, một tay bị hắn giữ, dùng tay kia xoa nhẹ gương mặt anh tuấn của hắn, “Vũ Phong, em đã bao giờ nói câu em yêu anh?”, “Có.” Thực ra, không cần cô nói ra, hắn cũng biết được cô yêu hắn, “Em thực sự đã nói sao?” Không thể nào? Bản thân cô bây giờ mới cố gắng lấy hết dũng khí, muốn nói ra... Không thể nào, chẳng nhẽ lúc cô ngủ nói mê mê lộn lộn sao?

Thấy vẻ mặt hoang mang không lý giải của cô, Phan Vũ Phong mỉm cười, “Em nói ở trong lòng, đúng lúc anh nghe được.”, “Vớ vẩn, em không tin anh có thuật đọc suy nghĩ người khác.” Miệng cô nói không phục, nhưng trái tim lại cảm thấy ngọt ngào.

“Không tin? Đối với em, anh không chỉ biết em yêu anh, mà anh còn biết trong lòng em đang nghĩ gì.”, “Vậy anh nói xem, trong lòng em đang nghĩ gì?” Ân Mẫn Thiên hỏi hắn.

“Nói trúng, em có thưởng anh cái gì k?”

“Em mời anh ăn cơm.”

“Ngô...” ôm thân thể mềm mại của cô, khoe miệng Phan Vũ Phong mỉm cười, lông mày khẽ nhíu suy nghĩ trong chốc lát, “Em đang suy nghĩ gì, anh nhất định sẽ đoán được em đang nghĩ gì.”, “Oa.” hai mắt Ân Mẫn Thiên mở lớn, một tay vỗ vỗ mặt mình, kinh ngạc khẽ nói, “Trên mặt em có ghi sao? Sao lại thế được...” Phan Vũ Phong buồn cười ôm cô chặt hơn, đôi môi khẽ đặt lên gương mặt khả ái của cô một nụ hôn, “Anh đã nói rồi, anh rất hiểu em mà, em tin chưa?” ôm chặt cô như vậy, bên dưới hắn lại không chịu được phát nhiệt.

“Nhưng mà...” Cô lắc lắc gương mặt nhỏ nhắn, “Em lại không thể biết trong lòng anh đang nghĩ gì, như vậy có được tính là hiểu lòng nhau không?”, “Em cũng có thể.”, “Àch?” cô bất ngờ, không nghĩ tới hẳn sẽ nói như vậy.

“Nghĩ lại xem, hiện tại trong lòng anh đang nghĩ gì?” Hẳn đem câu hỏi cho cô.

Ân Mẫn Thiên lắc đầu cười khổ, “Làm sao em biết được chứ?”, mắt cô đâu có thể nhìn xuyên qua chứ, cũng không phải con giun trong bụng hẳn. “Nào...” Phàn Vũ Phong nhìn cô với ánh mắt hết sức tin tưởng, “Tập trung chú ý, nhìn mắt anh, em nhất định có thể nhìn ra.” Ân Mẫn Thiên khẽ ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, mở to hai mắt, nhìn thật chăm chú vào mắt hẳn, “Không được, em không thể thấy được gì cả.”, “Có, nhất định em sẽ thấy.”. Ông trời, cô ở gần lâu như vậy, hại hẳn đã sớm bốc hỏa, cở thể hẳn sắp nổ tung rồi.

“Thực sự không được.”, nhìn một lúc lâu, Ân Mẫn Thiên chỉ nhìn thấy hình dáng mình trong đôi mắt hẳn, giống như đang soi gương, “Em chỉ thấy em thôi.”, “Vậy là được rồi.” Âm thanh hẳn trở lên khàn khàn.

Cô hình như đã biết trong lòng hẳn nghĩ gì, hơn nữa là rất hiểu, rất hiểu... “Ồ?” Ân Mẫn Thiên ngẩn người, không giải thích được mà chớp chớp mắt.

Kì lạ, không phải là hẳn muốn đi vệ sinh chứ? Sao vẻ mặt lại lạ như vậy?

Mắt cô vô tình lướt qua, thấy được ở một nơi nào đó có cái gì đó đang phồng lên, cái này toàn bộ cô đã hiểu, khuôn mặt nhỏ nhắn chuyển sang màu hồng, “Anh... Em...” Ánh mắt của cô bối rối, cô đã hiểu, nhưng lại giả ngu... Phàn Vũ Phong khẽ gật đầu. Cái này đúng là không xong, “Em nợ anh một bữa cơm.”, “Àc”. Ngực cô lên tiếng, cô thua, nhưng ánh mắt của hẳn là sao, “Anh rất dễ ăn, ngoài trừ những món ăn chính, anh còn muốn có một món điểm tâm ngọt.” Đôi môi hẳn nói ra phần thưởng có chút gian ác lại ngọt ngào khiến lòng cô khẽ run lên.

“Được được, em sẽ tìm một nhà hàng có món điểm tâm ngọt thật ngon để ăn.” Ở chung một chỗ với hẳn, khả năng giả ngu của cô ngày một tiến bộ.

“Không cần phiền phức như vậy.”, mượn giả ngu với hẳn sao? Không có cửa đâu.

“Anh muốn ăn món điểm tâm ngọt ở nhà, không muốn ăn ở ngoài.” Phàn Vũ Phong tà mị khẽ nhướn mày, ý định ôm sát cô vào lòng, bàn tay to đặt trên bụng cô, khiêu khích vuốt ve.

Hẳn đúng là rất tham lam, Ân Mẫn Thiên lườm hẳn một cái, mặt đỏ khẽ nói, “Đáng ghét...”, cô đâu phải là món điểm tâm ngọt, nhưng, hẳn lại liếm toàn thân cô, hôn cô từ đầu tới chân, chỉ có điều chưa đem cô ăn vào bụng... Bỏ qua đám phóng viên ở sân bay, Phàn Vũ Phong đưa Ân Mẫn Thiên về nhà, sau đó, trực tiếp tới Giang thị, mặc kệ cả người có bao nhiêu mệt mỏi.

“A, ngày hôm nay có cơn gió nào, đã đưa vị khách quý này đến với chúng ta đây.” Giang Tĩnh vừa nhìn thấy hẳn, đã nhếch mép cười mỉa mai.

“Bớt nói linh tinh đi, Tĩnh, tôi có chuyện muốn cậu giúp.”, “Nói đi.” Giang Tĩnh cười nói, “Chúng ta cũng sắp thành người một nhà, sao lại khách khí như vậy, anh có gì muốn tôi giúp đỡ, việc em vợ nhờ khó mấy tôi cũng nhất định giúp, không từ chối.”, “Được rồi, nói ít một chút đi.” Phàn Vũ Phong không có tâm tình đùa giỡn với hẳn, nếu không phải vì Giang Tĩnh là bạn tốt của hẳn nhiều năm qua, hẳn sẽ đem cái miệng của Giang Tĩnh khâu chặt lại.

“Tức giận, tức giận nhiều như vậy, không giống người đang yêu cuồng nhiệt một chút nào nha...”, Giang Tĩnh biết, lúc này không châm chọc hẳn một chút, sau này lấy đầu ra cơ hội thấy Phàn Vũ Phong giơ tay đầu hàng như bây giờ chứ, “Tĩnh, tôi vừa xuống máy bay đã tới tìm cậu, không phải để nghe cậu nói mấy lời châm chọc đó.” Giang Tĩnh cười thật lớn, “Không thể nói lời châm chọc, vậy, lời ngon ngọt thì sao? Cậu đồng ý chứ? A... Vũ Phong, nhìn sắc mặt cậu thật tốt, tôi thật vui khi cậu mới từ Ý trở về đã vội vã đến gặp tôi, tôi thật cảm động nha...”, “Xuống địa ngục đi.” Phàn Vũ Phong nhin không được tặng hẳn một đám.

Nếu không phải hẳn quá hiểu Giang Tĩnh, thì sau khi nghe xong những lời nói buồn nôn của hẳn, sẽ cho rằng Giang Tĩnh có ý với mình.

Nhưng mà, chuyện đó không thể có khả năng, Giang Tĩnh là một người rất thích con gái, sẽ không nảy sinh hứng thú với đàn ông.

“Quên đi, tôi đi gặp trực tiếp cha mẹ cậu thì hơn.”, chuyện hủy bỏ hôn ước, hẳn rất muốn giải quyết êm đẹp, không muốn nét mặt ông Giang buồn bã.

“Vì vậy?”

Giang Tĩnh cũng không cảm thấy bất ngờ, thân là con trai cả nhà họ Giang lại là bạn tốt của Phan Vũ Phong, hẳn là người hiểu rất rõ, hôn ước này, là do hai người cha tự đề ra, Phan Vũ Phong và Giang Nhận chỉ là người chịu ảnh hưởng, chuyện kết hôn này, cả hai đều không có một chút thích thú.

Hơn nữa, Giang Nhận lại lén lút hẹn hò với người đàn ông khác, hẳn và Phan Vũ Phong đều biết rõ, chỉ là không muốn đi lật tẩy, cũng hiểu được không cần phải... Phá vỡ chuyện tình cảm đẹp đó.

Bây giờ, ngay cả Phan Vũ Phong cũng rơi vào bế tắc, mọi chuyện cũng đã đến lúc phải giải quyết, “Cho nên, làm phiền anh đi gặp cha mẹ anh nói rõ, nói chuyện xấu kia thực sự rất kì lạ, tôi đã bị một người phụ nữ ở ngoài mê hoặc, không thể làm một con rể hiền được nữa...” Phan Vũ Phong còn chưa nói xong, Giang Tĩnh đã lắc đầu thở dài.

“Thế nào, rất khó sao?”

Giang Tĩnh cười khổ, “Nói là muốn tôi giúp đỡ, trên thực tế, là cậu muốn giúp nhà họ Giang chúng tôi còn chút mặt mũi sao? Việc này sao tôi có thể giúp?”

“Đừng xem tôi rất vĩ đại.” Phan Vũ Phong mỉm cười, không quên gây áp lực với hắn, “Chuyện này rất cấp bách, nếu như cậu không hài lòng với việc này, tôi cũng không đảm bảo đến lúc đó, tôi sẽ đứng ra trước.”, “Được rồi, tôi sẽ lập tức về nói chuyện với cha tôi.” Giang Tĩnh mặc áo khoác vào, cầm lấy chìa khóa xe, hai người đàn ông cùng bước ra khỏi phòng làm việc.

“Còn có một việc.”

“Còn gì nữa?”

“Giang Nhận cùng người yêu của cô ấy, chuyện này cũng không thể để lâu dài, cậu làm anh chẳng nhẽ lại không có cách nào sao?”, “Tôi có thể có biện pháp nào chứ? Cậu cũng không phải không biết, cha tôi bảo thủ như thế nào, một ngày nào đó, cha tôi biết được Giang Nhận đang yêu một người đàn ông nước ngoài, cha tôi không đuổi ra khỏi nhà mới là lạ đó.” Phan Vũ Phong vỗ vỗ vai hắn, “Cậu có thể làm một tấm gương tốt, cũng yêu một cô gái tóc vàng mắt xanh, làm cho bác trai không thể trách cứ, nhìn mãi cũng thành quen thôi.”, “Ý kiến này không tồi, tôi sẽ suy nghĩ.” Giang Tĩnh khẽ gật đầu.

Thực ra, hắn không thích người Mĩ, nếu như có một ngày, hắn phải lòng một cô gái tóc vàng mắt xanh, lí do cũng không hẳn là vì hạnh phúc của em gái hắn, mà chính là vì hạnh phúc của chính hắn mà cố gắng tiến tới, như Phan Vũ Phong dự kiến, để Giang Tĩnh – con trai trưởng của nhà họ Giang hòa giải, ông Giang cuối cùng cũng đồng ý hủy bỏ hôn ước.

Tiếp theo, chính là tìm thời gian thích hợp để Ân Mẫn Thiên đến gặp mặt gia đình hắn.

“Em... Mặc như vậy có được không? Váy có quá ngắn không? Màu tím có đẹp không?” Nghĩ đến việc gặp cha mẹ hắn, Ân Mẫn Thiên không nhịn được đỏ mặt hơi lạnh, cô cùng hồi hộp, “Tóc chải như vậy có được không? Có vẻ người lớn quá không?” Nhìn mình trong gương, cô không có chút tự tin.

Cha mẹ Phan Vũ Phong có tiếp nhận cô? Nếu như cô phù hợp với tiêu chuẩn của cha mẹ hắn, vậy phải làm sao!?

“Yên tâm, em như vậy đã rất đẹp rồi.” Phan Vũ Phong kéo cô vào lòng, chụt một tiếng, trên miệng cô hôn một cái.

“Ôi, anh làm hồng son môi của em mất.”

Để đến gặp cha mẹ hắn, cô đã mất cả một buổi chiều chọn trang phục, làm tóc, trang điểm... Chuyên tâm muốn thể hiện hết sức mình, nhưng hắn lại không hề giúp cô chút nào, toàn làm hồng mất lớp phấn son trang điểm của cô, về mặt Phan Vũ Phong vô tội, “Ai bảo em thoa son môi quyền rũ như vậy, đương nhiên

anh không nhịn được muốn hôn em...” Ân Mẫn Thiên trừng mắt lườm hắn, “Đừng làm loạn nữa.” cô tức giận cầm lấy son môi, quay lại cái gương, cho đến khi cảm thấy hài lòng mới thôi.

“Em cảnh cáo anh.” thấy vẻ thèm muốn của hắn bước lại gần cô, cô chỉ ngón tay ngọc vào người hắn, ngăn cản cái miệng nhỏ nhắn của mình lại bị hôn trộm, “Anh còn dám hôn em, em sẽ không đi gặp cha mẹ anh nữa.” Phần Vũ Phong chịu thua gục đầu xuống bàn, quả thật không dám đến gần cô nữa bước, “Được rồi, anh sẽ không động vào em nữa, bây giờ có thể đi chứ?”

Thật vất vả để thuyết phục cô đi gặp cha mẹ hắn, hắn cũng không muốn phá hỏng mọi chuyện dù hắn rất muốn hôn cô, rất muốn cô... Nhưng, hắn cần phải nhẫn nại, buổi tối nhất định hắn sẽ đòi lại!

“Về mặt anh là sao?” Ân Mẫn Thiên liếc nhìn hắn.

“Về mặt gì chứ? Thì... Về mặt đau khổ...” về mặt hắn không chỉ rất khổ, âm thanh cũng rất bi thương.

Ân Mẫn Thiên dờ khóc dờ cười, “Anh có thể thay đổi về mặt đó không? Anh cứ như vậy, người khác sẽ nghĩ anh ở cùng em rất đau khổ.” “Là rất đau khổ nha.” Hắn nhỏ giọng nói thầm.

Rõ ràng cô ở bên cạnh hắn, nhưng hắn muốn hôn cô một chút cũng được, như vậy rất đau khổ.

“Anh nói cái gì?” Ân Mẫn Thiên chất vấn.

“Không... Không có gì.” Quên đi, biến nỗi buồn thành sức mạnh, chỉ cần qua cửa của cha mẹ hắn, hắn sẽ nhanh chóng sẽ cưới cô, vậy có thể hôn cô lúc nào cũng được, “Nào, chúng ta đi thôi.” Phần Vũ Phong nắm lấy tay cô, cùng đi xuống lầu.

Mấy chị em ngồi ở phòng khách, đều quay đầu nhìn cô. “Oa, chị Thiên Thiên thật xinh đẹp nha!” Em họ Đồng Đồng thốt lên.

“Thật không?” Ân Mẫn Thiên vui sướng.

Không nghĩ tới cô em họ hàng ngày thích đối đầu với cô, bây giờ lại cổ vũ cô “Cố gắng hết mình nha chị.”

Đồng Đồng nhìn cô nháy mắt mấy cái, cô ấy đã tiếp thêm lòng tin cho cô, “Chị Mẫn Thiên, yên tâm, chắc chắn ông ấy sẽ rất hài lòng.” chỉ hi vọng như thế, “Mẫn Thiên, hạnh phúc ở trong tay em, chỉ tin nhất định em sẽ làm được.”

Trạm Thủy Lam ôm lấy cô.

“Cảm ơn chị.” có mọi người cổ vũ, cô nhất định sẽ cố gắng hết mình.

Ân Nhược đi về phía cô, nắm lấy bàn tay nhỏ của Mẫn Thiên, một động tác nhỏ nhưng lại hàm chứa bao nhiêu lời chúc phúc yêu thương, một lúc, cô mới lưu luyến không rời đưa bàn tay mềm mại của Mẫn Thiên về phía Vũ Phong, giao phó hạnh phúc cả đời của em gái mình.

“Tôi giao em gái tôi cho anh, anh có thể hứa không để em gái tôi chịu ủy khuất?”, “Chị Ân Nhược, chị yên tâm, tôi có thể lấy thân mình đảm bảo, có tôi ở đây, Thiên Thiên nhất định sẽ không phải chịu một chút ủy khuất nào!” Phần Vũ Phong kiên định nói.

Thực ra, không cần mọi người trong gia đình cô dẫn dắt, hắn cũng biết, bảo vệ cô chính là trách nhiệm của hắn.

Ân Nhược hài lòng gật đầu, mỉm cười tiễn hai người ra cửa, “Đã không còn sớm, mau đi đi, đừng để mọi người đợi lâu sẽ không hay.”, “Tình cảm các chị em trong nhà thật tốt.” Ở trong xe, Phần Vũ Phong mỉm cười nói.

“Đương nhiên rồi, anh không nên bắt nạt em, không sẽ có rất nhiều người tìm anh tính sổ đó.” Ân Mẫn Thiên đắc ý nói.

“Cô gái ngốc, sao anh có thể bắt nạt em?” hắn sẽ không bắt nạt cô, lại càng không thể cho người khác làm khó cô. Ân Mẫn Thiên nhìn hắn vẻ trêu chọc, “Nếu anh bắt nạt em? Em sẽ lưu lại dấu răng trên người anh?”, hắn cười lớn, “Chuyện này không thể nói trước được.” Bước vào nhà hắn, cô tưởng mình đang bước vào một cung điện tráng lệ.

Bây giờ, Ân Mẫn Thiên mới cảm nhận được, nhà hắc giàu có thế nào, một cô gái như cô, có xứng đáng với hắc?

“Ân tiểu thư, nào, mau đến đây...”

Cô đang ở giữa những suy nghĩ của mình, bỗng có một người phụ nữ kéo cô vào trong phòng.

“Cháu chào bác.” Cô có thể cảm nhận được, mẹ của Phàn Vũ Phong là chân thành hoan nghênh cô, thế nhưng cha hắc lại không như thế, “Bác trai...”, “Ngô.” về mặt ông Phàn không thay đổi, giọng nói lãnh đạm.

Phàn Vũ Phong đi thẳng vào vấn đề, “Cha, mẹ, đây là bạn gái con – Ân Mẫn Thiên, cũng là cô gái con muốn lấy.”, “Được được, Ân tiểu thư thật xinh đẹp, tương lai con cái bất luận là giống Vũ Phong hay giống con nhất định là sẽ rất đẹp, rất đáng yêu.” Thấy con trai rất cuộc cũng hiểu chuyện, bà Phàn rất vui, tha thiết nắm lấy tay Mẫn Thiên, trong lòng đã sớm xem cô là con dâu.

“Hừ, cô chính là cô gái đã phá hủy hôn ước của Giang Nhạn và Vũ Phong?” Ông Phàn lên tiếng.

“Vâng.” Phàn Vũ Phong thần nhiên thừa nhận.

“Cô gái không biết kiềm chế hành vi của mình, không xứng đáng là con dâu của nhà họ Phàn.” Ông Phàn nặng nề nói.

Không kiềm chế hành vi!? Trái tim Ân Mẫn Thiên lạnh dần.

Thì ra, trong mắt cha hắc, cô là loại con gái... “Ông lão chết tiệt, khó lắm con trai mới muốn kết hôn, sao ông lại phá chứ? Có phải ông không muốn có cháu bé đứng không?” Bà Phàn tức giận mà lên án mạnh mẽ người bạn đời.

“Cha, cha đừng nói như vậy, cha không biết thì không nên nói lung tung, Mẫn Thiên không phải là cô gái không biết kiềm chế hành vi của mình.” Phàn Vũ Phong kiên định nói.

“Con.” Lần đầu tiên bị con trai phản đối, trên mặt ông Phàn một hồi xanh, một hồi trắng.

“Nếu như con nói cô ấy không phải như vậy, thì người không kiềm chế được hành vi của mình chính là con.”

Hắc chỉ vào mặt mình, về mặt thừa nhận hành vi phạm tội, “Cho nên, con cần thời gian cả đời để bù đắp lỗi lầm cho cô ấy, cha không nên ngăn cản.” Nghe được cuộc đối thoại của cha con họ, Ân Mẫn Thiên lấy tay che miệng, kiềm chế không cười ra tiếng.

Nhưng mà, bà Phàn ngồi bên cạnh cô lại cười phì, “Được, dám làm dám chịu, đây mới là con trai tốt của mẹ.”, “Bà già này, đủ rồi đó, bà không nên ở một bên thêm dầu vào lửa.”, “Tôi ủng hộ con trai của mình, không được sao?” Ân Mẫn Thiên không biết nên khóc hay nên cười khi nhìn hai người già đấu võ mồm, từ đầu cô nghĩ sẽ giống như phim ảnh trên ti vi, sao bây giờ lại biến thành chuyện hài thế này?

Mẹ Phàn Vũ Phong thực sự rất thú vị, tương lai nếu cô cùng Phàn Vũ Phong kết hôn, không có việc gì cũng học cha mẹ hắc tranh cãi nhau, tăng thêm thú vị cho cuộc sống, như vậy thật tốt a. “Cha, mẹ, hai người đừng ầm ĩ nữa.” Phàn Vũ Phong đưa tay ngăn hai người, “Coi chừng con dâu bị hai người dọa chạy mất, đến cháu trai cũng không có, đến lúc đó cũng không thể trách con.”, nghe được câu uy hiếp “Không có cháu trai”, hai người già lập tức im lặng.

“Khụ.” Ông Phàn giả bộ uy nghiêm, giọng nói cũng không lãnh đạm như trước, “Chuyện kết hôn, ta vẫn còn chưa đồng ý.” Chung quy là ông có chút thời gian thay đổi cách xưng hô, nếu không, ông thân làm cha còn chút mặt mũi gì nữa?

“Như vậy đi. Cứ như thế mà làm?” Phàn Vũ Phong thời gian, “Cha, con rất muốn chờ cha đổi ý, nhưng con sợ đứa nhro trong bụng Ân Mẫn Thiên không đợi được...”, “Phốc.” nghe hắc nói vậy, Ân Mẫn Thiên thiếu chút nữa phun trà trong miệng ra.

Đứa bé!? Hắc đang nói bậy bạ gì vậy?

“Đã có? Thật tốt quá!” Bà Phan sung sướng vô cùng, “Ông trời có mắt, nhà họ Phan ta đã có người nối dõi, ta rất muốn bế cháu...”, “Chuyện này... Là thật sao?” Lúc này ông Phan cũng không còn chút vẻ cao ngạo nào.

Nếu con trai đã gạo nấu thành cơm, hơn nữa còn quyết tâm muốn kết hôn, ông làm cha cũng đành phải đồng ý thôi. Hơn nữa, cô gái này không giống như trong suy nghĩ của ông, cô gái này rất đáng yêu lại biết cách cư xử.

“Không phải như vậy.” Ân Mẫn Thiên suýt thốt ra.

Phan Vũ Phong lại nhanh hơn cô một bước: “Đương nhiên rồi, cha cũng không muốn con của con không có cha chứ?”

Dọa người, thật không nghĩ hẳn lại dùng twosi hạ sách này.

“Được” bà Phan sung sướng ngồi một bên vỗ tay, “Con ta thật có khí phách của một người đàn ông, mẹ sẽ bỏ nhà trốn đi, cùng với con và con dâu, còn có cả đứa cháu này nữa, đến lúc đó, có người cô độc một mình, đáng thương quá...” Đây là mẹ sao? Sao có thể hững hờ cùng con trai bỏ nhà đi chứ.

Ân Mẫn Thiên thực sự dở khóc dở cười. Lúc này, cô rất thông cảm cho ông Phan.

“Hừ, ta mặc kệ mấy người.” Ông Phan nhin không được, tức thở phì phì, bước đi thông thả sang bên cạnh, lại cầm lấy quyển lịch vạn niên, muốn tìm ngày đẹp để tổ chức tiệc vui.

“Bác trai tức giận...” Ân Mẫn Thiên nhỏ giọng nói.

“Không cần để ý tới ông ta, một lúc nữa là hết thôi.” bà Phan vỗ vỗ tay cô, thân thiết nói, “Con ngồi đây, ta xuống phòng bếp xem, có thể ăn cơm chưa.”, “Cháu có thể giúp gì không?” Tuy rằng chuyện bếp núc, cô càng giúp càng hỏng, nhưng mà, cô thật không muốn cứ thế ngồi chờ ăn.

“Không cần, không cần.” Bà Phan ấn cô ngồi xuống sofa, “Con ngồi nói chuyện với con ta được rồi, hẳn sẽ không vui đâu nếu ta cứ ở cạnh con.”, “Thế nào, cha mẹ anh có dễ tính không?” Cha mẹ không có ở bên cạnh, Phan Vũ Phong ngồi xuống bên cạnh, hỏi cô.

“Còn nói nữa.” Ân Mẫn Thiên hạ thấp âm thanh chỉ trích hẳn, “Sao anh có thể nói trong bụng em có con của anh...” Phan Vũ Phong ôm vai của cô, khuôn mặt tươi cười, “Thì bây giờ không có, sau này sẽ có, sớm hay muộn gì cũng có thôi.” Chỉ có thể dùng chiêu này mới có thể đánh nhanh thắng nhanh, cha hẳn mới có thể đồng ý. “Anh.” cô vẫn thấy không thích hợp, “Như vậy là nói dối, thực sự là không nên.”, “Anh không có ý định nói dối.” Phan Vũ Phong tà nịnh khẽ cắn vành tai cô, trầm thấp nói, “Đêm nay, chúng ta sẽ cố gắng, để ong ước của cha mẹ anh thành hiện thực, được không?”, “Xấu xa.” Ân Mẫn Thiên xấu hổ đỏ mặt, chỉ nghĩ thôi, hẳn đã rất hứng thú. “Giang Nhạn, cậu nhất định phải đến dự lễ cưới của tớ.” Ân Mẫn Thiên cười ngọt ngào đưa thiệp cưới cho Giang Nhạn.

“Sao mọi chuyện tốt đều rơi vào tay cậu vậy?” Thần may mắn thật là không công bằng chút nào.” Cầm thiệp cưới, tâm tình Giang Nhạn phần khởi sung sướng, cô cười lớn tiếng, chỉ khổ quán cà phê mất hết cả vẻ thanh lịch.

“Hừ, nói nhỏ thôi, mọi người đang nhìn đó.” Ân Mẫn Thiên lườm cô một cái. Hẹn gặp cô ở ngoài, đúng là không phải một ý kiến hay.

Thế nhưng, Giang Nhạn nói muốn đưa bạn trai đến gặp cô, không hẹn ở quán cà phê thì hẹn ở đâu chứ?

“Tớ là đang rất mừng cho cậu đó.” Giang Nhạn đập lên vai cô, “Mẫn Thiên, sao cậu lại may mắn như thế a? Tớ còn tưởng rằng, bác Phan sẽ phản đối quyết liệt.”, “Không phải cậu luôn nói, sống tốt sẽ gặp điều tốt sao?” Ân Mẫn Thiên mỉm cười.

Thành thật mà nói, cô cũng biết rằng bản thân mình rất may mắn, sự nghiệp thuận lợi, tình yêu ngọt ngào, thời gian này, bố chồng đối với cô cũng rất tốt.

Nghĩ lại, tất cả chuyện này đều do cô thật lòng đồng ý giúp đỡ Giang Nhạn, nên bây giờ mới có phúc như vậy. “Cậu thích thật, cùng Phan Vũ Phong bước vào lễ đường.”, Giang Nhạn ai oán mà ca thán, “Ai ai ai,

sao mệnh tớ lại khổ vậy? Đến bây giờ còn không thể quang minh chính đại ở cùng một chỗ...”, “Cậu còn chưa nói với cha cậu sao?”

“Nói như thế nào? Cha tớ là người bảo thủ, biết tớ cùng Đậu Tử yêu nhau, nhất định sẽ nổi trận lôi đình, nói không chừng còn đuổi tớ ra khỏi nhà.” Về mặt Giang Nhận có chút sợ, “Không có biện pháp sao, không thể làm gì khác hơn là tiếp tục giấu diếm sao, có thể giấu được bao lâu chứ, cậu tìm cách đi.” , “Ác, cậu hẹn anh ấy mấy giờ?” Ân Mẫn Thiên nhìn đồng hồ, lúc này, Phan Vũ Phong cũng sắp tới đón cô rồi?

Giang Nhận vừa quay đầu, vẻ mặt than vãn lập tức biến mất, “Anh ấy tới.”, “Ở đây, ở đây.” Cô ấy giống một cô gái nhỏ hứng phấn mà vẫy tay, người vừa bước vào quán cà phê là một người tóc vàng mắt xanh rất ưa nhìn, vẻ mặt tươi cười, bước nhanh tới.

Hắn cúi người khẽ hôn Giang Nhận một cái.

“Bạn trai của tớ!” Giang Nhận kiêu ngạo nhìn Mẫn Thiên giới thiệu người mình yêu nhất.

“!” Người con trai nở nụ cười mê người.

“Xin chào, tôi là Mẫn Thiên...”

Ba người trò chuyện với nhau thật vui vẻ, sắc mặt Giang Nhận đột nhiên thay đổi, “Nguy rồi, sao cha tớ lại tới đây? Trời ạ, đi cùng cha là tổng biên tập tờ báo Cây Xoài, để bọn họ thấy tớ cùng Đậu Tử ở cùng một chỗ, nhất định sẽ xong đời.”

“Vậy ... Vậy làm sao?” Ân Mẫn Thiên cũng khẩn trương, “Cậu có muốn trốn ra bằng cửa sau?”, “Không kịp nữa rồi.” Sắc mặt Giang Nhận đen xì, cha cô đã nhìn thấy cô, ông đang đi tới.

“Mẫn Thiên, giúp tớ một chút.”, dưới tình thế cấp bách, cô đành mang người mình yêu nhất đẩy vào lòng bạn tốt thôi, “Giả bộ như hai người yêu nhau.”, “Ách?” Ân Mẫn Thiên giống như một người cầm củ khoai lang nóng, nhảy dựng lên, “Không được.”

“Cậu có phải là bạn tốt của tớ không, cậu nhẫn tâm thấy chết mà không cứu sao!?” Trời ạ, không thể nào.

Ân Mẫn Thiên ngược lên, nhìn Giang Nhận với ánh mắt khinh bỉ.

Sao cô lại có một người bạn như vậy chứ, cô vừa tiếp nhận ” vị hôn phu” của cô ấy xong, bây giờ còn cả bạn trai cô ấy yêu nhất nữa.

“A? Đây không phải là vợ sắp cưới Ân Mẫn Thiên của Phan tổng giám đốc sao? Hai vị bên cạnh này là ai vậy? Là bạn mới của Ân tiểu thư sao?” Tổng biên tập của tờ báo Cây Xoài đã nhiều lần đạt giải thưởng độc nhất vô nhị.

“Tôi...Anh ta...”

Ân Mẫn Thiên khó khăn nuốt một chút nước bọt, làm sao bây giờ? Ai nói cho cô, bây giờ phải làm thế nào!?

Giang Nhận liếc mình nháy mắt ra dấu, tổng biên tập giống như chó săn không buông tha cô, nhếch môi, vẻ mặt cha Giang Nhận uy nghiêm.

“Tôi... Tôi...” cô vô lực cúi đầu xuống, cô thực sự không thể trốn mất nói dối, “Thiên Thiên.” Đúng lúc này, một âm thanh trầm thấp quen thuộc vang lên, cánh tay mạnh mẽ kéo cô vào lòng.

“Vũ Phong!?” cô như gặp được cứu tinh, thiếu chút nữa bật khóc vì sung sướng.

“Xin lỗi, công ty có chút việc, anh tới muộn.” Phan Vũ Phong ôm cô vào lòng, ánh mắt sắc bén quét một vòng, đã hiểu rõ mọi việc, cuối cùng nhìn đến Giang Nhận, “Giang Nhận, tôi cùng Mẫn Thiên có việc đi trước, chúc cô và bạn trai hẹn hò vui vẻ.” Nói xong, hắn điềm tĩnh hướng hai người lớn tuổi gật đầu, ôm lấy Mẫn Thiên như không có chuyện gì xảy ra. “Thiên... Trời ạ... Sao cậu có thể như vậy?” Ân Mẫn Thiên có chút lo lắng, “Giang Nhận bị anh hại rồi.”, “Không nghiêm trọng như vậy đâu.”, “Anh còn cười nữa, Giang Nhận sẽ hận em cả đời mất...” vẻ mặt cô buồn bã.

“Yên tâm đi, cô ấy sẽ phải cảm ơn chúng ta vì đã đưa chuyện tình cảm của cô ấy ra ánh sáng.” Trái với vẻ lo lắng của cô, hắn lại cực kỳ lạc quan.

“Thật.. Thật vậy sao?” Cô thực sự mông, mọi chuyện sẽ thuận lợi, “Tin anh.” Phần Vũ Phong mỉm cười.

Quan trọng là Thiên Thiên của hắn sẽ không có quan hệ với người đàn ông khác, là giả cũng không được, chỉ có hắn mới có thể – duy nhất là hắn mà thôi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/san-tinh-tong-tai>